

Finanstilsynet

hoeringer@ftnet.dk

lef@ftnet.dk

jky@ftnet.dk

3. februar 2017 · jh

Høring om udkast til forslag til lov om betalinger

Hermed følger Ældre Sagens bemærkninger til udkastet til lovforslag om betalinger. Lovforslaget indeholder bl.a. en ændring af den såkaldte kontantregel (butikkers forpligtelse til at modtage kontanter), som blev behandlet i en arbejdsgruppe nedsat af Betalingsrådet i 2016, om kontanters rolle i samfundet. Ældre Sagen deltog i denne arbejdsgruppe, og vi afgiver derfor høringssvar, selv om vi ikke optræder på høringslisten. Vi bemærker, at det ville have været særdeles hensigtsmæssigt, at parterne i kontantarbejdsgruppen var med på høringslisten, når lovforslaget netop behandler et centralt element i arbejdsgruppens arbejde – kontantreglen.

Ældre Sagens bemærkninger til lovforslaget vedrører alene lovforslagets § 81 om kontantreglen.

Der er fortsat en betydelig gruppe af ældre borgere, som er afhængige af muligheden for at bruge kontanter i dagligdagen. Der er således 27 pct. af de 75-89-årige, der ikke har anvendt Dankort til betaling indenfor en periode på 3 måneder¹ (og derfor må formodes generelt ikke at bruge Dankort). Årsagen kan bl.a. være, at de føler, de har bedre økonomisk overblik ved at bruge kontanter, at de kan have svært ved at huske pinkoden, og/eller at de generelt føler en vis utryghed ved at bruge et betalingskort. I 2016 var der ligeledes ca. 224.000 65+-årige, der aldrig havde anvendt internettet og derfor må formodes heller ikke at anvende netbank. Det gælder især de ældste ældre (80+), som ikke er "vokset op" med internettet. For disse grupper er anvendelsen af kontanter derfor en nødvendig del af dagligdagen.

På den baggrund er Ældre Sagen tilfreds med, at det i § 81, stk. 1 fastsættes, at en betalingsmodtager er forpligtet til at modtage betaling med kontanter – dvs. kontantreglen opretholdes som overordnet bestemmelse. Det er meget vigtigt, at dette også fremover er hovedbestemmelsen.

¹ Danmarks Statistik, It-anvendelse i befolkningen, 2016, Ældre Sagens spørgsmål.

Dog indføres en undtagelsesbestemmelse i stk. 3, således at pligten til at modtage kontanter ikke gælder i tidsrummet fra kl. 22 til kl. 06. Bestemmelsen har til hensigt at reducere risikoen for røverier, idet forretninger mv. herved får mulighed for at undgå at håndtere kontanter i de sene aften- og nattetimer. Ældre Sagen har forståelse for dette hensyn. Dog bør visse butikker undtages fra reglen, ex. Apoteker med natåbent osv.

Det er imidlertid vigtigt at følge nøje med i virkningen af denne undtagelsesbestemmelse for forbrugere, der er afhængige af brugen af kontanter. Ældre Sagen foreslår derfor, at der i lovforslaget indsættes en revisionsbestemmelse, således at effekten af undtagelsesbestemmelsen i § 81, stk. 3 evalueres efter fx to år, hvorefter der tages stilling til, om undtagelsen skal videreføres. Evalueringen bør være både kvantitativ og kvalitativ, dvs. at det ikke er tilstrækkeligt fx at undersøge størrelsen af den gruppe, der måtte være blevet påvirket. Det er også den konkrete praktiske betydning og ulemper heraf for disse grupper, der skal kortlægges ved evalueringen.

Ifølge § 81, stk. 4 får erhvervsministeren bemyndigelse til at undtage bestemte betalingsmodtagere eller typer af betalingsmodtagere fra lempelsen af kontantreglen, dvs. at de fortsat vil være forpligtet til at modtage kontanter også i aften- og nattetimerne. Ifølge bemærkningerne vil det bl.a. omfatte døgnapoteker, lægevagten, tandlægevagten m.fl.

Ældre Sagen finder, at denne bemyndigelsesbestemmelse er en betydningsfuld del af lovforslaget, og det er vigtigt, at erhvervsministeren udnytter den i tilstrækkeligt omfang. Udover de ovennævnte områder finder Ældre Sagen, at også fx offentlig transport bør omfattes af undtagelsen. Virkningen af denne bemyndigelsesbestemmelse bør i øvrigt også omfattes af den ovenfor foreslåede evaluering.

Venlig hilsen

Bjarne Hastrup
Adm. direktør

6. februar 2017

Høring over forslag til lov om betalinger

Erhvervsministeren har sendt ovenstående lovforslag i høring, som blandt andet indebærer en lempelse af kontantregelen. Rådet for Socialt Udsatte har følgende kommentarer hertil:

Det foreslås, at den generelle forpligtelse til at modtage kontant betaling (kontantregelen) fremover ikke finder anvendelse i aften- og nattetimerne. Med forslaget vil detailhandlen således kunne undlade at modtage kontanter i aften- og nattetimerne. Rådet for Socialt Udsatte kan ikke støtte dette forslag. Der er socialt udsatte grupper, som ikke har eller ikke kan anvende et elektronisk betalingsinstrument. Rådet for Socialt Udsatte er af den opfattelse, at kontantreglen beskytter disse grupper, og derfor nu mere end nogensinde før – i takt med, at elektroniske betalingsinstrumenter vinder frem – har sin berettigelse

Socialt udsatte, herunder hjemløse, stof- og alkoholmisbrugere, sindslidende og andre med komplekse sociale problemer, er en samfundsgruppe, som er marginaliserede i forhold til så godt som alle livets forhold. Det er en gruppe, som i væsentligt omfang bruger kontanter som betalingsmiddel på alle tider af døgnet. Det skyldes fx, at socialt udsatte ikke har eller kun vanskeligt har adgang til brugen af digitale platforme. Det betyder også, at mange socialt udsatte ikke har fortroligheden med de digitale løsninger. Socialt udsatte uden fast bopæl har desuden svært ved at opbevare dankort, nem-id-kort osv., som ofte er borte i perioder. Dertil kommer, at anvendelsen af kontanter kan være en måde for socialt udsatte at administrere egen økonomi på. Nogle socialt udsatte har svært ved at styre deres forbrug, fx pga. misbrug af stoffer eller alkohol eller psykiatriske diagnoser.

Rådet for Socialt Udsatte mener ikke, at der endnu er opfundet alternativer til kontanter, som vil løse socialt udsattes udfordringer, hvis de fremover ikke kan betale med kontanter på bestemte tidspunkter af døgnet.

Rådet for Socialt Udsatte mener grundlæggende, at kontantregelen bør bevares i sin nuværende form indtil alternativerne er udviklet, så de også er brugbare og almindeligt tilgængelige for samfundets mest marginaliserede grupper. Men skal der lempes, kunne en alternativ mulighed være, at butikker fortsat forpligtes til som minimum at tage imod kontanter op til et mindre beløb på under fx 200 kr. eller alene forpligtes til at tage imod lige penge. Derved behøver butikkerne ikke ligge inde med en større kontantbeholdning, hvorved røveririsikoen minimeres jf. lovforslagets intentioner. Det sikres, at alle samfundsgrupper kan købe det fornødne (cigaretter, en cola el. lign) på lige fod med og på de tidspunkter hvor alle andre borgere i samfundet kan handle.

Det fremgår af lovforslaget, at erhvervsministeren kan bestemme, at undtagelsen fra kontantregelen i aften- og nattetimerne ikke finder anvendelse på bestemte typer af betalingsmodtagere. Ministeren får således med forslaget hjemmel til at fastsætte, at visse betalingsmodtagere skal modtage kontanter hele døgnet. Som eksempler nævnes døgnapoteker, lægevagten og tandlægevagten. Rådet for Socialt Udsatte mener, at denne liste – såfremt lovforslaget bliver vedtaget – bør være bredere. Fx bør også offentlig transport, taxabranchen og restaurationsbranchen være forpligtet til at tage imod kontanter på alle tidspunkter af døgnet under hensyntagen til de udsatte grupper, som ikke har eller ikke kan anvende et elektronisk betalingsinstrument.

Med venlig hilsen

Jann Sjursen

STATSADVOKATEN

Rigsadvokaten
Frederiksholm Kanal 18
1220 København K

Dato: 6. februar 2017
J.nr.: SØK-10162-00003-17
Sagsbehandler: JHH

STATSADVOKATEN FOR SÆRLIG
ØKONOMISK OG INTERNATIONAL
KRIMINALITET

KAMPMANNSGADE 1
1604 KØBENHAVN V

TELEFON 72 68 98 00
FAX 45 15 00 16

E-mail: saoek@ankl.dk
www.anlagemyndigheden.dk
www.politi.dk

Bemærkninger til udkast af 11. januar 2017 til forslag til lov om betalinger

Finanstilsynet har den 11. januar 2017 med høringsfrist den 6. februar 2017 anmodet om bemærkninger fra Statsadvokaten for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet til nævnte udkast.

Nedenfor skal jeg fremkomme med mine bemærkninger. Det bemærkes, at jeg ikke har gennemgået udkastene med henblik på rettelse af sprog, tegnsætning og stavefejl mv. Jeg har henset til karakteren af lovforslagene og omfanget heller ikke bemærkninger til de mere tekniske overvejelser omkring de omhandlede reglers opbygning eller indhold.

Jeg har koncentreret min gennemgang af forarbejderne med henblik på en overvejelse af, om bemærkningerne indeholder angivelse af sanktioner, mulige ansvarssubjekter eller beskrivelse af gerningsindhold i form af for eksempel handlepligter eller forbud, der vil kunne udgøre et gerningsindhold i en straffesag.

Bødestraf

Efter lovforslagets § 151, stk. 1 kan der i de nærmere opregnede bestemmelser straffes med bøde eller fængsel i op til 4 måneder, medmindre højere straf er for-

skyldt efter den øvrige lovgivning. Efter lovforslagets § 151, stk. 2 kan der i de nærmere opregnede bestemmelser straffes med bøde.

Der er hverken i bemærkningerne til strafbestemmelsen i § 151, stk. 1 og 2 (side 454f) eller under bemærkningerne til de enkelte strafbelagte bestemmelser angivet et bødeniveau for overtrædelse af de enkelte bestemmelser. Der er heller ikke foretaget en sondring inden for forskellige kategorier af overtrædelser. Opregningen af de enkelte bestemmelser er udtryk for forskellige gerningsindhold og forskellig alvorgrad og en kategorisering vil derfor være hensigtsmæssig.

Der er heller ikke anført udmålingsprincipper, der tager hensyn til de involverede virksomheders finansielle størrelse. Der bør overvejes modeller for, hvordan der kan skabes en sammenhæng mellem bødeniveauet og størrelsen på den virksomhed, som overtræder lov om betalinger.

STATSADVOKATEN FOR SÆRLIG
ØKONOMISK OG INTERNATIONAL
KRIMINALITET

SIDE 2

Der bør herved være en mulighed for at graduere bødernes størrelse således, at de involverede juridiske personer opdeles i kategorier efter deres økonomiske størrelse, og at der for hver kategori fastsættes et generelt bødeinterval, der kan danne udgangspunkt for bøder til virksomheder i den pågældende kategori.

Frihedsstraf

Det fremgår af bemærkningerne til lovforslagets § 151, stk. 1 (side 455), at anvendelse af frihedsstraf især vil være relevant, men ikke begrænset til tilfælde af særligt grove, gentagne, systematiske eller forsætlige overtrædelser af lovens krav.

Det bør overvejes under de enkelte opregnede bestemmelser nærmere at angive de forhold, der konkret bør/kan lægges vægt på i valget mellem frihedsstraf eller bøde.

Ansvarssubjekt

Det fremgår af bemærkningerne til lovforslagets § 151, stk. 1 og 2 (side 454f), at der henvises til bemærkningerne til de strafbelagte bestemmelser for en nærmere beskrivelse af ansvarssubjekterne.

Ansvarssubjektet (-erne) i de enkelte strafbelagte bestemmelser varierer, uden at det fremgår klart, at det har været hensigten.

Således fremgår det f.eks. af

- bemærkningerne til § 8 (side 169), hvor der kan idømmes bøde og fængsel, at ansvarssubjektet for overtrædelse af bestemmelsen er den **virksomhed**, som udsteder elektroniske penge i strid med bestemmelsen.
- bemærkningerne til § 21 (side 197), hvor der kan idømmes bøde, at ansvarssubjektet er den **fysiske eller juridiske person**, som undlader at foretage underretning i strid med bestemmelsen, og af
- bemærkningerne til § 25 (side 206), hvor der kan idømmes bøde, at ansvarssubjektet er de **virksomheder**, som ikke har effektive former for virksomhedsstyring i strid med bestemmelsen.

STATSADVOKATEN FOR SÆRLIG
ØKONOMISK OG INTERNATIONAL
KRIMINALITET

Formuleringsvalgene kan fortolkes derhen, at man har ønsket at fravige de normale principper for valg af ansvarssubjekt, der fremgår af RM 5/1999 om strafansvar for **juridiske personer**. SIDE 3

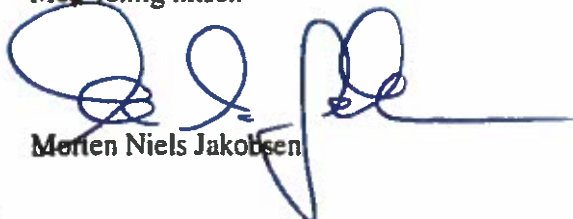
Hvidvask

Det fremgår af lovudkastets side 87, sidste afsnit: "Derudover fremgår det af SØIK's nationale risikovurdering for hvidvask af udbytte og terrorfinansiering fra 2015, at små pengeoverførselsvirksomheder er et højrisikoområde med behov for skærpet tilsyn".

Det bemærkes, at rapporten, der henvises til, rettelig hedder: "Den nationale risikovurdering på Hvidvask i Danmark" og består dels af en offentliggjort del og dels af en klassificeret del.

Det anførte om behov for skærpet tilsyn i lovudkastet fremgår alene af den klassificerede del og bør derfor udtages af lovforslaget.

Med venlig hilsen

Morten Niels Jakobsen

Høringssvar om *Lov om betalinger*

PROSA er glad for at deltage i høringen. Som fagforening af it-professionelle har vi en faglig indsigt, som kan være svært at finde andetsteds.

I forslaget er vi meget kritiske over for §81 stk 3:

§81 Stk. 3. Stk. 1 finder ikke anvendelse i tidsrummet fra kl. 22 til kl. 06.

Vi har en forståelse for, at man gerne vil nedbringe risikoen for røverier, men vi mener, at ulemperne ved dette indgreb langt overstiger fordelene – specielt fordi der findes andre metoder til at nedbringe risikoen for røverier.

I bemærkningerne til lovforslaget står (s. 313):

"Til trods for at danskerne bruger færre kontanter end tidligere, er der stadig en række forbrugere som har behov for at kunne betale kontant, hvorfor det er fundet hensigtsmæssigt at videreføre den generelle forpligtelse til at modtage betaling med kontanter."

Dette behov forsvinder jo ikke i tidsrummet 22-06.

De omtalte forbrugere kan f.eks. være:

- Folk, der går i byen, men som kun medbringer kontanter for at undgå at bruge mere end planlagt.
- Ældre, der ikke er fortrolige ved elektronisk betaling.
- Børn, der ikke kan få betalingskort.
- Borgere, der ikke kan få betalingskort – f.eks. fordi de ikke kan styre deres økonomi.

PROSA stiller sig også kritisk overfor den retning, som forslaget peger i. Forslaget er et skridt hen mod et kontant-frit samfund, og de elektroniske transaktioner giver en tracking af borgerne. Vi har med Se&Hør/NETS-skandalen fået en lille forsmag på, hvad den tracking kan bruges til. PROSA arbejder for et samfund, hvor lovlydige borgere som udgangspunkt ikke bliver tracket.

Et kontant-frit samfund giver også finanssektoren en langt større indflydelse, end de har i dag. I et sådant samfund vil finanssektoren i praksis kunne bestemme, hvem der må betale til hvem, og det gør Danmark endnu mere sårbar over for it-angreb. Derfor mener PROSA ikke, at man skal arbejde for et kontant-frit samfund, men i stedet give borgerne mulighed for at vælge fra situation til situation.

Blandt metoderne til at nedbringe risikoen vil vi fremhæve lukket kontanthåndteringssystem. For 40 kr om dagen kan få en lukket kontanthåndteringssystem¹. Ud over at mindske risikoen for røverier giver lukket kontanthåndteringssystemer en række andre fordele, som kan være med til at finansiere systemet:

- Der er ikke behov for optælling af kassen – hverken ved dagens afslutning eller ved skift af kasseassistent.

1 <http://www.ctcoinshop.dk/cash-in-cash-out/294-cashdro>

- Kassepersonalet kan ikke give forkert tilbage.
- Byttepengebeholdningen kan erfaringsmæssigt sænkes.

PROSA mener, at hvis man ikke er villig til at spendere 40 kr om dagen på at sikre medarbejderne mod røveri, så bør man genoverveje, om man ønsker at holde åbent 22-06.

PROSA mener, at lovforslaget vil øge trackingen af lovlydige borgere.

PROSA kan godt leve med, at ubemandede selvbetjeningsmiljøer ligesom i dag, er undtagede.

Med venlig hilsen

Niels Bertelsen
Formand

Katja Lefevre Sønderaas (FT)

Fra: Signe Lopdrup <Signe.Lopdrup@roskilde-festival.dk>
Sendt: 6. februar 2017 10:31
Til: Høringer
Cc: Katja Lefevre Sønderaas (FT); Jon Hasling Kyed (FT)
Emne: Høringssvar

Prioritet: Høj

Til rette vedkommende

Roskilde Festival skal hermed komme med vores kommentarer til lov om betalinger, som er sendt i høring den 11. januar 2017.

Roskilde Festival afholdes over en uge i slutningen af juni og starten af juli hvert år. Her deltager ca. 130.000 personer som frivillige, publikum og kunstnere. Der er overvejende tale om et ungt og teknologiparat publikum.

Der har flere gange på Roskilde Festival været lavet vellykkede forsøg med at lave kontantløse miljøer på festivalen. Imidlertid forhindrer kontantpligten i lovgivningen, at festivalen kan blive helt kontantfri. Så selvom publikum er ganske teknologiparate og langt de fleste betalinger foregår med kort, så er pligten til at modtage kontanter en stor hæmsko, da den medfører, at der skal opretholdes kontantbeholdninger og systemer til at håndtere kontanter ved alle salgssteder. Salgsstederne består af Roskilde Festivals egne drikkevaresalg, samt selvstændige erhvervsdrivende og foreninger der driver salg af fødevarer og nonfood.

Opretholdelsen af et kontanthåndteringssystem på festivalen er unødvendigt dyrt og kræver en stor ekstra og unødvendig bemanning. Derudover er der en ikke ubetydelig risiko for svind, fejlekspeditioner, røveri, tyveri mv.

Lovforslagets § 81 viderefører beklageligvis betalingsmodtageres pligt til at modtage kontanter. Det virker til, at man ved udformningen af lovforslaget alene har set på dagligvarehandelen som betalingsmodtagere, og har overset, at det er alle der modtager kort, der også skal modtage kontanter.

Roskilde Festival anerkender, at der i nogle betalingsmiljøer kan være et beskyttelsesværdigt hensyn til, at betalingsmodtagere skal tage imod kontanter. Dette gælder imidlertid ikke i alle betalingssituationer. Roskilde Festival mener, at det skal være muligt at sige nej tak til kontanter for festivaler.

Roskilde Festival foreslår derfor, at der i loven laves en afgræsning af hvilke betalingsmodtagere der forpligtet til at tage imod kontanter og hvilke der ikke er, fremfor at skære alle betalingsmodtagere over samme kam. Dermed vil fx festivaler kunne udtages fra kravet.

Alternativt foreslår Roskilde Festival, at der indføres en hjemmel til, at der kan søges dispensation til at kunne sige nej tak til kontanter for konkrete begivenheder, som fx en festival.

Roskilde Festival står naturligvis til rådighed for yderligere uddybning af overstående.

Med venlig hilsen

Signe Lopdrup
Direktør - CEO

ROSKILDE FESTIVAL

Foreningen Roskilde Festival, Havsteensvej 11, 4000 Roskilde, Tel: +45 46 36 66 13, Mail: info@roskilde-festival.dk, CVR / VAT 3912 2715

The countdown for Roskilde Festival 2017 has started. A Tribe Called Quest, Arcade Fire, Foo Fighters, Justice, Moderat/Modeselektor, The Weeknd and many more will play Roskilde Festival 2017. Tickets are available on www.roskilde-festival.dk.

Mark the calendar: Roskilde Festival 2017 takes place from Saturday 24 June to Saturday 1 July.

Get your Roskilde dose year-round: [Facebook](#), [Twitter](#), [Instagram](#) or roskilde-festival.dk

#RF17

. januar 2017
/CghGar-erst

Høringssvar vedrørende forslag til lov om betalinger

Erhvervsstyrelsens Team Effektiv Regulering (TER) har modtaget forslaget i høring.

TER vurderer, at lovforslaget ikke i sig selv medfører administrative konsekvenser på mere end 4 mio. kr. årligt. De administrative konsekvenser bliver derfor ikke kvantificeret yderligere.

TER tager dog forbehold for, at de endelige administrative konsekvenser for erhvervslivet ved lovforslaget afhænger af udmøntningen af en række bemyndigelser i forslaget, herunder bemyndigelserne i paragrafferne §§ 11, 125 og 126. Der tages derfor i vurderingen forbehold for, at de endelige administrative konsekvenser endnu ikke kan kvantificeres, idet det ikke er klart på det foreliggende grundlag, hvordan kravene vil blive udmøntet.

TER opfordrer i den forbindelse til, at en eventuel brug af bemyndigelser og nærmere udformning af nye krav vil blive tilrettelagt ud fra hensynet til at påføre virksomhederne færrest mulige administrative byrder.

TER vil på baggrund af overstående vurdere de nærmere administrative konsekvenser for erhvervslivet i forbindelse med høringen af ny regulering, der måtte følge i forbindelse med udmøntningen af de nævnte bemyndigelser.

TER bemærker herudover, at den supplerende niveau-2 regulering, der skal vedtages på EU-niveau, potentielt vil medføre væsentlige nye byrder for erhvervslivet.

Kontaktperson vedr. ovenstående bemærkninger:

Thomas Tolstrup Jensen
Fuldmægtig
Tlf. direkte 3529 1885
E-post ThoTol@erst.dk

Med venlig hilsen

ERHVERVSSTYRELSEN
Dahlerups Pakhus
Langelinie Allé 17
2100 København Ø

Tlf 35 29 10 00
Fax 35 46 60 01
CVR-nr. 10 15 08 17
erst@erst.dk
www.erst.dk

Mette Marie Lamm Larsen

Stud.merc.jur., Team Jura

ERHVERVSSTYRELSEN

Direktionssekretariatet - Team Jura

Telefon: 35291204

Mail: MelLam@erst.dk

Finanstilsynet
Att.: Juridisk kontor
Århusgade 110
2100 København Ø

hoeringer@ftnet.dk, lef@ftnet.dk og jky@ftnet.dk

6. februar 2017

Høring over forslag til lov om betalinger

Dansk Erhverv har den 11. januar 2017 modtaget høring over forslag til lov om betalinger og har følgende bemærkninger.

Generelle bemærkninger

Administrative byrder er en belastning for danske virksomheder og svækker virksomhedernes internationale konkurrenceevne. Derfor skal danske virksomheder ikke pålægges byrder eller reguleres strengere end tilsvarende virksomheder i resten af EU.

Da regeringen tiltrådte, noterede Dansk Erhverv sig med glæde, at den tidligere Venstre-regerings fokus på korrekt implementering af EU-regler samt fjernelse af unødvendige overimplementeringer også er en vigtig prioritet for denne regering. Nærværende lovforslag går midlertidig videre end nødvendigt på flere punkter. Det er ærgerligt, da der nu er en mulighed for at "rydde" op i tidligere uhensigtsmæssig implementering.

Lovforslaget implementerer et totalharmoniseringsdirektiv, hvilket i sig selv lægger ret væsentlige begrænsninger for medlemsstaternes manøvfrihed i forhold til at gå længere end direktivet.

Dansk Erhverv anerkender, at der kan være helt særlige omstændigheder, der gør, at nationale særregler kan være til gavn for hele samfundet, hvilket fx gør sig gældende i forhold til at sikre fortsat opretholdelse og drift af dankortet.

Dansk Erhverv opfordrer til, at de dele af lovforslaget, som ikke følger af direktivet, og som er unødvendig overimplementering, der ikke gavner samfundet som sådan, bliver fjernet fra lovudkastet.

Dansk Erhverv går generelt ind for regulering, der understøtter gode forbrugerforhold. Lovforslaget fastholder imidlertid den eksisterende forbrugerbeskyttelse, som findes i betalingstjenesteloven, og det er problematisk, idet reguleringen på dette område ikke er i overensstemmelse med direktivet. Dette gavner hverken forbrugere eller virksomheder.

HHY
hhy@danskerhverv.dk
Side 1/11

Danske forbrugere er blandt de mest veluddannede og digitale forbrugere i verden, og når teknologien giver nye muligheder, der letter forbrugernes hverdag eller giver dem andre nye fordele, er de hurtige til at tage dem til sig

Lovforslaget regulerer særskilt virksomhedernes brug af forbrugernes persondata og går videre end reglerne i den kommende EU-persondataforordning. Dansk Erhverv mener, at det er unødvendig overimplementering, som dels gør det vanskeligere for virksomhederne at tilbyde forbrugere ens produkter på tværs af EU og dels fratager forbrugere kontrollen over egne persondata.

Persondataforordningen sikrer en god forbrugerbeskyttelse. Efter forordningen skal virksomhederne sørge for fuld gennemsigtighed i forhold til deres anvendelse af forbrugernes persondata samt informere om forbrugernes rettigheder, fx krav om indsigt og sletning mv. Ligeledes skal forbrugere særskilt informeres, hvis deres data anvendes til profilering, og de kan altid frabede sig, at data benyttes til profileringsformål. Hensynet til at opretholde en særskilt dansk regulering af persondata i lovforslaget er derfor ikke længere til stede.

I afsnittet neden for kommer vi med vores specifikke bemærkninger til lovforslaget i kronologisk rækkefølge, men særlig problematisk for Dansk Erhverv er:

- Regulering af persondata i lovforslaget. Dansk Erhverv mener, at kun persondata skal reguleres efter persondataforordningen.
- Reguleringen af loyalitetsprogrammer hindrer brug af nye teknologier og skaber uens konkurrence både i forholdet mellem fysiske butikker og e-handlen samt i forhold til udenlandske konkurrenter.

Specifikke bemærkninger

Kapitel 1 – Anvendelsesområde og definitioner

§ 1 – om anvendelsesområdet

§ 1, stk. 2-4, angiver, hvilke af lovens bestemmelser der finder anvendelse på henholdsvis filialer af udenlandske virksomheder, agenter af udenlandske virksomheder og grænseoverskridende tjenesteydelser i Danmark.

I alle tilfælde fremgår det, at de forbrugerbeskyttende regler i lovens kapitel 4-11 finder anvendelse, når der er meddelt "tilladelse" til at udbyde en betalingstjeneste.

Af lovforslagets § 9 fremgår det, at betalingstjenester omfattet af lovens bilag 1, nr. 1-7, kræver en tilladelse. Udbud af kontooplysningstjenester er en betalingstjeneste jf. bilag 1, nr. 8, men kræver en "registrering" i stedet for en tilladelse jf. § 60.

Loven medfører derfor på dette punkt, at kontooplysningstjenester, der udbydes i Danmark af en udenlandsk virksomhed, ikke er omfattet af de forbrugerbeskyttende regler i lovens kapitel 4-11.

Dette kan ikke være hensigten, da det vil medføre en konkurrenceforvridning til fordel for udenlandske udbydere af kontooplysningstjenester (blandt andet vedrørende § 124) og underminere formålet med reglerne.

Lovens § 1, stk. 2-4, bør derfor præciseres på dette punkt.

I henhold til lovens § 1, stk. 7, kan erhvervsministeren helt eller delvist dispensere fra lovens regler for en navngiven virksomhed eller for bestemte grupper af virksomheder.

I lovbemærkningerne side 136 anføres, at dispensationsmuligheden kun gælder lovforslagets nationale regler og ikke bestemmelser, som implementerer EU-retsakter. Herefter opregnes – efter det oplyste – de af lovforslagets bestemmelser, som dispensationsmuligheden omfatter. Lovforslagets § 124, stk. 3-4, implementerer ikke EU-retsakter, men er nationale overimplementering. Bestemmelserne bør fjernes, eller som det mindste bør de omfattes af dispensationsmuligheden.

§ 3 – om tilladelser

I lovforslagets § 3, stk. 1, står der, at betalingstjenester kun må udbydes her i landet af virksomheder, der har en tilladelse.

Kontooplysningstjenester er betalingstjenester i lovens forstand jf. § 7, nr. 1, og bilag 1, nr. 8, men som nævnt skal udbydere af kontooplysningstjenester dog ikke have en tilladelse, men registreres jf. § 60.

Lovforslagets § 3, stk. 1, indebærer derfor efter sin ordlyd, at man ikke kan udbyde kontooplysningstjenester i Danmark. Dette kan ikke være hensigten, hvorfor lovforslagets § 3, stk. 1, skal præciseres.

§ 5 – om undtagelser for lovens anvendelse

Lovforslagets § 5, stk. 1, nr. 18, undtager visse former for elektroniske penge fra lovforslaget, dog med undtagelse af lovforslagets § 96. Efter § 96, stk. 2, kan indehavere af elektroniske penge kræve disse indløst og få udbetalt restværdien.

Undtagelserne i lovforslagets § 5, nr. 14-16 omtaler alene "betalingsinstrumenter". Undtagelserne bør imidlertid også gælde for udstedere af elektroniske penge lagret på instrumenter med begrænset anvendelse jf. artikel 1, stk. 4, i direktiv 2009/110/EF (e-penge-direktivet).

Dansk Erhverv foreslår derfor, at det bliver præciseret i lovforslagets § 5, at loven ikke finder anvendelse på elektroniske penge lagret på instrumenter, der er omfattet af lovforslagets § 5, nr. 14-16.

§ 7 – om definitioner

Lovforslagets § 7, nr. 21, definerer kontooplysningstjeneste som "en tjenesteydelse, der giver brugeren konsolideret information om en eller flere af dennes betalingskonti, der udbydes af en eller flere kontoførende udbydere", jf. hertil direktivets artikel 4, stk. 1, nr. 16.

I lovbemærkningerne side 161 anføres om definitionen af kontooplysningstjenester, at "udbyderen af kontooplysningstjenesten kan således alene tilgå og anvende data til at levere tjenester, som stilles til rådighed for brugere, og altså ikke til anvendelse af data til andre formål", eksempelvis videresalg til tredjemand.

Denne formulering relaterer sig til, hvad oplysninger hentet via en kontooplysningstjeneste kan bruges til – ikke selve definitionen af kontooplysningstjenester – og bør derfor flyttes til lovbemærkningerne angående § 124.

Kapitel 3 – Begrænset tilladelse (betalingstjenester og e-penge)

§ 60 – om kontooplysningstjenester

Lovforslagets § 60, stk. 1, angiver, hvilke oplysninger en kontooplysningstjeneste skal indsende til Finanstilsynet for at opnå en registrering. Bestemmelsen implementerer direktivets artikel 33, stk. 1.

I henhold til § 60, stk. 1, nr. 3, skal der indsendes "en beskrivelse af virksomhedens forretningsmodel...". I lovbemærkningerne side 268 udlægges dette således, at Finanstilsynet skal vurdere, om virksomheden har en "holdbar forretningsmodel".

Det er betænkeligt, at en registrering som kontooplysningstjeneste skal afhænge af, om Finanstilsynet vurderer, at man har en "holdbar forretningsmodel". Ordvalget antyder, at der skal foretages en kommerciel vurdering af, om selskabet på kort/lang sigt er rentabelt, tilstrækkeligt innovativt, og om der er et marked for den pågældende ydelse.

Det kan ikke være Finanstilsynets opgave, og det ligger – med al respekt for Finanstilsynet – uden for tilsynets kompetence at vurdere den mulige succes af en kontooplysningstjenestes forretningsmodel. Denne formulering bør derfor fjernes fra lovbemærkningerne.

For udviklingen af nye kontooplysningstjenester er det således afgørende, at Finanstilsynets håndhævelse af særligt lovforslagets § 60 og den efterfølgende tilsynspraksis ikke bliver en unødvendig stopklods for nye, innovative forretningsmodeller eller stiller danske udbydere af kontooplysningstjenester ringere end udenlandske konkurrenter, der har adgang til det danske marked.

§ 79 – om mikrobetalingsinstrumenter

Det fremgår af lovforslagets § 79, stk. 1, at en udbyder af betalingstjenester ved udbud af mikrobetalingsinstrumenter kan aftale med en bruger, at de i stk. 2-4 nævnte fravigelser til bestemmelserne i §§ 72, 74 og 76-78 skal finde anvendelse. Imidlertid fremgår det af lovforslagets § 5, nr. 17,

at kun § 79 men ikke §§ 72, 74 og 76-78 finder anvendelse for de i § 5, nr. 17, undtagne udbydere. Dansk Erhverv opfordrer til, at denne uklarhed afklares.

Kapitel 6 – Rettigheder og forpligtelser ved brug af betalingstjenester og elektroniske penge

§ 81 – om pligten til at modtage kontanter

Dansk Erhverv kvitterer for, at der foreslås en lempelse af pligten for butikker mfl. til at tage imod kontanter.

Dansk Erhverv mener dog, at regeringen skal gå videre og lade det være op til betalingsmodtageren selv at vælge, om de vil tage imod kontanter.

Den eksisterende bestemmelse i betalingstjenesteloven, om at erhvervsdrivende i bemandede miljøer, hvor der modtages betalingskort, også skal tage imod kontanter, blev indført i 1984, da dankortet blev introduceret for at undgå monopoltilstande.

Pligten til at tage imod kontanter er en økonomisk belastning for virksomhederne og samfundet. Undersøgelser fra Nationalbanken viser, at betaling med kontanter er blandt de dyreste betalingsformer, der findes.

Nationalbankens seneste omkostningsstudie fra 2011 viste, at de samfundsmæssige omkostninger ved betaling med kontanter på forretningsstedet udgjorde 7,36 kr. per betaling, svarende til samlede samfundsmæssige omkostninger på 5,8 mia. kr., mens omkostningerne ved en dankortbetaling alene udgjorde 3,15 kr. pr. betaling, svarende til 2,5 mia. kr. i samlede samfundsmæssige omkostninger. For forretningerne og andre betalingsmodtagere løb omkostningerne i 2009 op i knap 2,7 mia. kr. for kontantbetalinger, mens kortbetalinger alene kostede ca. 1,6 mia. kr.

Til trods for de udfordringer kontantpligten afstedkommer for butikkerne, forventer Dansk Erhverv, at langt størstedelen af dagligvarebutikker vil forsætte med at modtage kontanter og kun i begrænset omfang anvende muligheden for alene at modtage kortbetalinger/andre elektroniske betalingsformer.

Dansk Erhverv er bekendt med de bekymringer visse dele af befolkningen har, såfremt det bliver valgfrit for de erhvervsdrivende, om de vil modtage kontanter. Andre lande som fx Sverige har ikke tilsvarende regler, der forpligter betalingsmodtageren til at tage imod kontanter, uden at det giver problemer.

Herudover findes der løsninger for de kunder, der vil handle i en butik, der ikke tager kontanter, og som ikke ønsker et dankort eller lignende.

Som alternativ til en fuldstændig ophævelse af reglen foreslår Dansk Erhverv, at tidsrummet, for hvornår betalingsmodtagere kan sige nej til kontanter, udvides til at være fra kl. 18.00 til kl. 06.00.

Mere end halvdelen af alle røverier rettet mod detailhandlen sker alene i tidsrummet fra kl. 18.00 til kl. 22.00, mens under en femtedel sker mellem kl. 22.00 og kl. 06.00. Ved at udvide muligheden for butikkerne til at sige nej til kontanter i tidsrummet fra kl. 18.00 til kl. 06.00 vil man potentielt kunne give butikkerne mulighed for at reducere risikoen for røveri med op mod tre fjerdedele.

Dansk Erhverv foreslår, at der i loven bliver indsat en hjemmel til, at betalingsmodtagere efter en konkret ansøgning og begrundelse kan fritages for pligten til at tage imod kontanter. Herved kan særligt udsatte betalingsmodtagere som fx taxachauffører, butikker i særligt udsatte områder eller butikker, der flere gange tidligere har været udsat for røveri, eller betalingsmodtagere, hvor der ikke er et beskyttelsesværdigt hensyn til, at de skal tage imod kontanter, fx festivaler eller flyselskaber, ansøge om at blive fritaget fra kravet.

Dansk Erhverv foreslår, at bestemmelsen evalueres senest to år efter ikrafttræden.

Udbydere af betalingstjenesters adgang til betalers betalingskonto

§§ 83 ff – om betalingsinitieringstjenester og kontooplysningstjenester

Dansk Erhverv ser frem til de nye muligheder, som adgangen til konti for tredjeparter vil give. Det er imidlertid afgørende, at de muligheder, der ligger i tredjepartsadgangen ikke svækkes ved niveau 2-regulering eller andet steds i lovgivningen, fx ved forslaget § 124.

Dansk Erhverv mener, at lovforslagets § 124, stk. 3, begrænser kundens mulighed for at kunne give samtykke til, at oplysninger fra kundens konti kan bruges på anden måde end et kontooverblik og tilsvarende tjenester. Det begrænser mulighederne for at udbyde nye teknologiske løsninger til kunderne – løsninger, som kunderne rent faktisk efterspørger.

En af de muligheder, som efterspørges af kunderne, og som ikke vil være mulig at tilbyde efter lovens ikrafttræden, er løsninger, der hjælper kunderne med deres privatøkonomi, selvom loven i §§ 83 ff netop skulle give mulighed for at lave kontooverblik. Lovforslaget bør tilrettes således, at kunderne kan give samtykke til at få de ydelser, de efterspørger.

Forpligtelser ved brug og udbud af betalingsinstrumenter

§ 95 – om beløbsreservationer

Det er afgørende for de erhvervsdrivende, at kravet til indhentelse af betalerens samtykke ikke forudsætter implementering af nye tekniske løsninger.

På dialogmødet hos Finanstilsynet den 30. januar 2017 tilkendegav tilsynet, at en løsning med fx et klistermærke på betalingsterminalen, hvor det oplyses, at der reserveres fx 500 kr. på kortet,

samt at kunden ved at indsætte kort og indtaste kode accepterer dette, opfylder kravene til information i lovforslaget.

Det bør ligeledes være tilstrækkeligt, at forbrugerne får informationen om beløbsreservtion mundtligt fx ved indtjekning på et hotel, hvor der i dag eksisterer velfungerende branchekutymer.

Der er behov, for at dette gøres helt klart i lovteksten og/eller bemærkningerne.

Udstedelse og indløsning af elektroniske penge

§ 96 – om elektroniske penge

Det fremgår af lovforslaget, at § 96 finder anvendelse for udbydere undtaget i medfør af forslagets § 5, nr. 17. Imidlertid finder Dansk Erhverv denne forpligtelse overflødig, da forslagets § 5, nr. 17, specifikt vedrører udbydere af betalingstjenester. § 96 regulerer imidlertid udstedere af e-penge. At henviser til § 96, som regulerer e-penge, i en undtagelsesbestemmelse, der omfatter udbydere af betalingstjenester, må derfor bero på en fejl. Henvisningen til § 96 bør derfor slettes.

I følge lovforslagets § 1, stk. 5, foreslås det, at § 96 skal finde anvendelse på ikke-vederlagsfrie elektroniske tjenester. Det betyder, at det fortsat skal være muligt for indehaveren af elektroniske gavekort at kræve værdien af gavekort udbetalt.

Dansk Erhverv mener, at elektroniske gavekort ikke skal omfattes af reglerne om indløsning, således at fysiske papirgavekort og elektroniske gavekort sidestilles.

Reglerne i lovforslaget, herunder også § 96, er ikke udformet med henblik på de almindelige gavekort, virksomhederne sælger til deres kunder. Elektroniske gavekort skal betragtes som almindelige varer, og mulighederne for at returnere, fortryde eller klage over fejl og mangler ved elektroniske gavekort skal udelukkende reguleres efter de eksisterende forbrugerretlige regler i den øvrige lovgivning.

Kapitel 7 – Gebyrer m.m.

§ 121 om overvæltning af gebyrer

I de fleste butikker har kunderne mulighed for at vælge mellem forskellige betalingsmidler og forskellige betalingskort, herunder et valg mellem debit- og kreditkort. For butikkerne er udgifterne forskellige afhænger af betalingsmiddel. Det er imidlertid i både forbrugerens og butikernes interesse, at kunderne benytter de billigste betalingsformer. Ved at kunne overvælte gebyret på kunden har butikken mulighed for at synliggøre prisen for betalingen og dermed påvirke kunden til at anvende billigere betalingsformer, som kommer såvel kunden som butikken til gode. Det er derfor et skridt i den forkerte retning at forbyde overvæltning af gebyrer.

Dansk Erhverv anerkender, at der som direktivet er udformet ikke er mulighed for at implementere det på anden måde. Dansk Erhverv ønsker videst mulig grad af adgang til at overvælte gebyrer og opfordrer til, at regeringen er opmærksom på problematikken.

Dansk Erhverv vil videre opfordre til, at der ikke sker overimplementering, således at det alene er for de i interbankgebyrforordningen nævnte kort, der ikke kan opkræves gebyr.

Dansk Erhverv opfordrer desuden til, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen løbende følger pris-/gebyrsætningen på betalingskort, når muligheden for surcharge ikke længere kan have en opdragende effekt på markedet. Det er samfundsøkonomisk dyrt, når detailhandlen og andre betalingsmodtagere skal betale for, at forbrugerne kan opnå kredit og forsikringsordninger mv. via kreditkort.

§ 123 – om abonnementsmodeller

Dansk Erhverv kvitterer for, at hjemlen i den eksisterende betalingstjenestelov til udstedelse af bekendtgørelser vedrørende prisregulering af abonnementsmodeller videreføres i lovforslaget. Hermed understøttes dankortet, og henset til markedssituation på betalingsområdet er det nødvendigt at opretholde en prisreguleringsmekanisme.

Kapitel 8 – Databeskyttelse, Operationel sikkerhed og Autentifikation

§ 124 om forbrugsprofiler mv.

Lovforslagets § 124 regulerer betalingstjenesteudbyderes behandling af personoplysninger i forbindelse med udbud af betalingstjenester. Bestemmelsens stk. 2 er ny i forhold til den eksisterende betalingstjenestelov. Det fremgår heraf, at udbydere altid skal indhente udtrykkeligt samtykke fra brugeren, hvis udbyderen behandler personoplysninger i forbindelse med udbuddet af betalingstjenesten.

Dette er en skærpelse i forhold til den almindelige persondatalovgivning (den nuværende persondatalov samt den nye EU-forordning), hvorefter en behandling af personoplysninger kan finde sted, hvis "behandlingen er nødvendig af hensyn til opfyldelsen af en aftale, som den registrerede er part i, eller af hensyn til gennemførelse af foranstaltninger, der træffes på den registreredes anmodning forud for indgåelsen af en sådan aftale...".

I bemærkningerne til forslaget § 124, stk. 2, fremgår det imidlertid, at der med begrebet personoplysninger i bestemmelsen skal forstås "oplysninger om personen, som går ud over de oplysninger, der i forbindelse med indgåelse af aftalen om udbud af en betalingstjeneste er nødvendige for at behandle en betaling". Denne præcisering er således væsentlig og bør ikke blot fremgå af bemærkningerne, men bør flyttes op i selve lovteksten. Forslagets § 124, stk. 2, bør således omformuleres.

§ 124, stk. 3 – databeskyttelse

Dansk Erhverv mener, at § 124, stk. 3, skal udgå fra loven. Bestemmelsen er en videreførelse fra betalingstjenesteloven og stammer oprindeligt fra lov om betalinger, og der er ikke længere beskyttelsesværdige hensyn, som berettiger, at bestemmelsen fastholdes.

Reguleringen af persondata ændres markant med den kommende persondataforordning, og den registreredes rettigheder efter forordningen samt kravene til virksomhederne, fx øget gennemsigtighed ved behandling af data samt skærpede krav til indhentelse af samtykke, tilgodeser de hensyn, der varetages efter lovforslagets § 124, stk. 3.

Lovforslagets § 124, stk. 3, som er en dansk særregel, er desuden unødvendig overimplementering, som både stiller udbydere af betalingstjenester og detailhandlen markant ringere end udenlandske konkurrenter og fratager forbrugerne mulighed for at selv at kontrollere ejerskabet over egne persondata.

Loyalitetsprogrammer udfordres

Loyalitetsprogrammer/kundeklubber tilbydes af en række butikker. Det er et tilbud til kunderne om at få rabatter, point, særlige tilbud og/eller markedsføring af relevante varer, mod at kunden naturligvis handler i den butik, som programmet er udstedt af. Kunderne er glade for programmerne. En undersøgelse lavet af Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen i 2013 viste, at knap tre ud af fire danskere (73 pct.) er medlem af en eller flere kundeklubber. Samme undersøgelse viste, at flere havde indmeldt sig i kundeklubber sammenlignet med fem år tidligere. 37 pct. af dem, der var medlem af en kundeklub, oplyste, at de anvendte medlemskabet af kundeklubben mindst én gang hver måned.

Dansk Erhverv ønsker at gøre det nemt og bekvemt for den store andel af danskere, der ønsker at være medlem af et loyalitetsprogram og for de butikker, der tilbyder loyalitetsprogrammer. Det gøres ved at tilbyde kunderne at sammenlægge loyalitetsprogrammet med betalingskortet, så kunden på den måde ikke skal huske et separat kort hver gang eller alternativt have pungen fyldt med kort.

Lovforslaget og i særdeleshed bemærkningerne hertil fastholder imidlertid en forældet tilgang til kundernes selvstændige valgfrihed, idet loven forbyder betaleren muligheden for at give et samtykke til en egentlig sammenlægning af loyalitetsprogrammet på betalingskortet.

Det følger nemlig af lovforslaget, at hvis et loyalitetsprogram lægges på samme kort som en betalingstjeneste, fx dankort, er loyalitetsprogrammet iht. bemærkningerne til lovforslaget også omfattet af loven. Betaleren skal ifølge bemærkningerne kunne anvende sin betalingstjeneste uden, at der samtidig bliver registreret loyalitet, hvorfor kunden i betalingsøjeblikket skal kunne fravælge loyalitet, uanset at kunden allerede én gang har valgt at lægge de to kort sammen. Dette er unødvendigt og tillige både upraktisk og tidskrævende i købsituationen.

Kunden har selv valgt at lægge loyalitetsprogrammet sammen med betalingstjenesten på betalingskortet og kan til en hver tid melde sig ud af loyalitetsprogrammet. Der bliver ikke registreret andet eller mere, end der ville gøre, hvis loyalitetsprogrammet og betalingskortet var adskilt i to kort.

Samtidig begrænser bestemmelsen nye innovative løsninger, hvor fx kvitteringer, betalingsløsninger og loyalitet samles i fx en app på telefonen.

Såfremt bestemmelsen ikke i sin helhed fjernes, bør der som det mindste gives kunderne mulighed for at kunne give et informeret og udtrykkeligt samtykke til, at der indsamles relevant data og laves forbrugsprofilering mv. ud fra den data, som kunden har givet virksomheden lov til at anvende – uden kunden har mulighed for at fravælge loyalitet i selve betalingssituationen.

Dansk Erhvervs mener, at regulering af persondata i forbindelse med betalingstjenester udelukkende skal følge reglerne i persondataloven. Herved opnås tillige, at vilkårene for e-handel og fysisk handel ensrettes, hvilket ikke er tilfælde i dag, hvor webshoppen "automatisk" får al information om kunden, herunder hvad kunden har købt, hvornår, og hvad det har kostet. Dette bliver alene reguleret af persondatalovgivningen, og det samme bør derfor gælde for fysiske butikker.

Det er afgørende, at lovgivningen ikke begrænser hverken virksomheder eller kunders mulighed for at tage ny teknologi til sig, da dette samtidig blokerer udviklingen af nye innovative løsninger.

Herudover skal indsamling af data altid ske med kundens udtrykkelige og informerede samtykke. Alt sker efter kundens eget ønske, og kunden kan til enhver tid melde sig ud af programmet. Al data, der indsamles, bliver reguleret af persondatalovgivningen, hvilket bl.a. betyder, at kunden har indsigtret og kan kræve data berigtiget og slettet.

Loyalitetsprogrammer er ikke betalingstjenester

Det er afgørende at være opmærksom på, at et loyalitetsprogram, som er sammenlagt med et betalingskort, ikke er en betalingstjeneste, og at der ikke ved anvendelsen af de to tjenester sker en sammenblanding af betalingsdata og loyalitetsdata.

Der er alene tale om, at det velkendte loyalitetskort bliver fysisk sammenlagt med betalingskortet. Der er fortsat tale om fuldstændig adskilte og uafhængige data flow. Det er således ikke den type tjenester, som direktivet er rettet mod, da det alene er rettet mod betalingstjenester.

Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, at så længe kunden i hver enkelt betalingssituation kan fravælge loyalitet, er det tilladt for den erhvervsdrivende at foretage samme registrering, forbrugsprofilering og målrettet markedsføring, som den erhvervsdrivende må med det separate loyalitetskort.

Udfordringen er, at de erhvervsdrivende i givet fald skal foretage store investeringer i løsninger, der muliggør, at kunden kan fravælge loyalitet i betalingssituationen, hvilke vil afholde en række erhvervsdrivende fra at lave disse løsninger, som er til gavn for kunderne. Der gælder ikke samme krav i webshops, hvorfor der sker en skævvridning de to butikstyper imellem. Det er på ingen måde hensigtsmæssigt og ikke i tråd med den udvikling, der foregår, hvor netbutik og fysisk butik "smelter sammen" i omnichannel-koncepter.

I stedet for et krav om, at butikken stiller en teknisk løsning til rådighed, som muliggør, at kunden kan fravælge loyalitet i betalingssituationen, vil en mere oplagt løsning være, at kunden enten undlader at tilmelde sig loyalitetsprogrammet, eller kunden i den konkrete situation selv melder sig ud af loyalitetsprogrammet, fx via kundeservice, via en hjemmeside, en app eller en teknisk løsning i butikken. Det kan fx ske, inden kunden går ind i butikken – dermed vil loyalitet ikke blive registreret ifm. det konkrete indkøb.

Opretholdelse af kravene betyder endeligt, at udenlandske kæder pålægges ekstra omkostning, hvis de vælger at åbne butikker i Danmark og ønsker at videreføre eksisterende loyalitetsprogrammer, som efter direktivet er lovlige i de andre medlemsstater, som kæden er til stede i.

§ 127 om stærk autentifikation

Lovforslagets § 127 implementerer direktivet krav om, at en udbyder af betalingstjenester skal anvende stærk autentifikation. Hvordan dette nærmere skal foregå vil senere blive fastsat af regulatoriske tekniske standarder (RTS) fra European Bank Authority (EBA).

I Danmark har vi et velfungerende system, hvor betalingsmodtageren, indløseren eller udbyderen af betalingstjenesten kan påtage sig risikoen for, at en transaktion ikke er gyldigt autentificeret. Det ser vi anvendt med Brobizz over Storebælt samt ved brug parkeringsautomater, hvor der ikke skal indtastes en kode ved anvendelsen af kortet. Disse muligheder vil med det foreløbige oplæg fra EBA ikke være muligt i fremtiden, idet alle transaktioner over 10 euro skal verificeres uden mulighed for, at der kan ske liability shift.

Dansk Erhverv står naturligvis til rådighed for uddybning af vores svar.

Med venlig hilsen

Henrik Hyltoft
Markedsdirektør

Katja Lefevre Sønderaas (FT)

Fra: Schulz Jørgensen, Jacob <Jacob.Schulz@nokas.com>
Sendt: 6. februar 2017 16:46
Til: Høring
Cc: Katja Lefevre Sønderaas (FT); Jon Hasling Kyed (FT)
Emne: Høring vedrørende forslag til lov om betalinger
Vedhæftede filer: image001.png; ATT00001.htm; Høring vedrørende forslag til lov om betalinger.pdf; ATT00002.htm

Prioritet: Høj

Nokas Værdihåndtering A/S (Nokas) fremsender hermed sine bemærkninger til ovenstående høring. Nedenstående er ligeledes vedlagt i PDF.

§ 5, nr. 3:

Det fremgår af bemærkningerne til § 5, nr. 3, at undtagelsen vedrørende fysisk pengetransport kun omfatter kontanthåndteringsselskabets fysiske transport af sedler og mønter. Hvis et kontanthåndteringsselskab i øvrigt vælger at udbyde betalingstjenester kan de være omfattet af lovforslaget.

Hertil skal Nokas bemærke, at det ikke er fysisk muligt at udføre en ren fysisk håndtering af sedler og mønter i Danmark, da kundens bank ikke nødvendigvis giver mulighed for dette.

Nokas ønsker derfor bemærkningerne til § 5, nr. 3, præciseret således, at det fremgår at den overførsel der i dag er en integreret del af leveringen af kontanter via kundens bank, idet denne indsætter midlerne på kontanthåndteringsselskabets konto istedet for kundernes konti, skal være omfattet af undtagelsen, da overførslen er nødvendig for, at kontanthåndteringsselskabet kan levere kundernes midler til kunden. Det er således ikke en selvvalgt overførsel, som angivet i bemærkningerne.

Det er ikke korrekt at anføre i bemærkningerne, at kontanthåndteringsselskabet "...derudover udbyder pengeoverførsel, for eksempel ved at kontanthåndteringsselskabet indsamler kontanterne på egen konto og derefter overfører midlerne elektronisk til selskabets enkelte kunder."

For det første er det ikke en yderligere ydelse som tilbydes, men en integreret del af den nuværende håndtering af kontanter og det er ikke muligt at levere kundernes midler uden denne overførsel, da kundens bank som nævnt ikke overfører kundernes midler til kundernes konti, men vælger at overføre dem til kontanthåndteringsselskabets konto, som herefter er nødsaget til at overføre midlerne til kundernes konti.

For det andet så vælger kontanthåndteringsselskaberne ikke at indsamle midlerne på egen konto, men får automatisk overført kontanterne som er indleveret til pengeinstitutternes kontantdepoter til egen konto. Det er ikke en selvvalgt overførsel, som beskrevet ovenfor.

Da det ikke er muligt, at udøve ren fysisk pengetransport i Danmark, og overførslen er en integreret del af setuppet med kundernes banker, så bør denne overførsel som sker som et led i leveringen af kundernes midler være omfattet af undtagelsen.

Det vil ikke være proportionelt at stille et krav om tilladelse med høje kapitalkrav til disse overførsler, da beskyttelsehensynet er minimalt. Overførslen er en overførsel fra kunden til kunden, og midlerne bliver videreført til kundens konto med det samme.

Nokas foreslår, at man som en sikkerhed kan stille krav om, at kundernes midler kun må stå på en sikret konto i et kreditinstitut. Således sikrer man kundernes midler i tilfælde af konkurs.

Fysisk pengetransport er endvidere undtaget fra det nuværende forslag til lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og terrorfinansiering, hvilket taler for, at der heller ikke hvidvaskmæssigt er et beskyttelseshensyn. Midlerne skifter som nævnt på intet tidspunkt ejer.

Der er således ingen hensyn som taler for at disse overførsler i forbindelse med kontanthåndteringen skal være omfattet af lovens tilladelseskrav.

Nokas er i øvrigt enig i, at hvis et kontanthåndteringselskab herudover vælger at udbyde betalingstjenester, så vil de selvfølgelig være omfattet af tilladelseskravene i forslaget.

Venlig hilsen

Jacob Schulz Jørgensen
Direktør, Forretning | Nokas Danmark

Nokas Værdihåndtering A/S (Nokas) fremsender hermed sine bemærkninger til ovenstående høring.

§ 5, nr. 3:

Det fremgår af bemærkningerne til § 5, nr. 3, at undtagelsen vedrørende fysisk pengetransport kun omfatter kontanthåndteringsselskabets fysiske transport af sedler og mønter. Hvis et kontanthåndteringsselskab *i øvrigt* vælger at udbyde betalingstjenester kan de være omfattet af lovforslaget.

Hertil skal Nokas bemærke, at det ikke er fysisk muligt at udføre en ren fysisk håndtering af sedler og mønter i Danmark, da kundens bank ikke nødvendigvis giver mulighed for dette.

Nokas ønsker derfor bemærkningerne til § 5, nr. 3, præciseret således, at det fremgår at den overførsel der i dag er en integreret del af leveringen af kontanter via kundens bank, idet denne indsætter midlerne på kontanthåndteringsselskabets konto istedet for kundernes konti, skal være omfattet af undtagelsen, da overførslen er nødvendig for, at kontanthåndteringsselskabet kan levere kundernes midler til kunden. Det er således ikke en selvvalgt overførsel, som angivet i bemærkningerne.

Det er ikke korrekt at anføre i bemærkningerne, at kontanthåndteringsselskabet "...derudover udbyder pengeoverførsel, for eksempel ved at kontanthåndteringsselskabet *indsamler* kontanterne på egen konto og derefter overfører midlerne elektronisk til selskabets enkelte kunder."

For det første er det ikke en yderligere ydelse som tilbydes, men en integreret del af den nuværende håndtering af kontanter og det er ikke muligt at levere kundernes midler uden denne overførsel, da kundens bank som nævnt ikke overfører kundernes midler til kundernes konti, men vælger at overføre dem til kontanthåndteringsselskabets konto, som herefter er nødsaget til at overføre midlerne til kundernes konti.

For det andet så vælger kontanthåndteringsselskaberne ikke at indsamle midlerne på egen konto, men får automatisk overført kontanterne som er indleveret til pengeinstitutternes kontantdepoter til egen konto. Det er ikke en selvvalgt overførsel, som beskrevet ovenfor.

Da det ikke er muligt, at udøve ren fysisk pengetransport i Danmark, og overførslen er en integreret del af setuppet med kundernes banker, så bør denne overførsel som sker som et led i leveringen af kundernes midler være omfattet af undtagelsen.

Det vil ikke være proportionelt at stille et krav om tilladelse med høje kapitalkrav til disse overførsler, da beskyttelseshensynet er minimalt. Overførslen er en overførsel fra kunden til kunden, og midlerne bliver videreført til kundens konto med det samme.

Nokas foreslår, at man som en sikkerhed kan stille krav om, at kundernes midler kun må stå på en sikret konto i et kreditinstitut. Således sikrer man kundernes midler i tilfælde af konkurs.

Fysisk pengetransport er endvidere undtaget fra det nuværende forslag til lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og terrorfinansiering, hvilket taler for, at der heller ikke hvidvaskmæssigt er et beskyttelseshensyn. Midlerne skifter som nævnt på intet tidspunkt ejer.

Der er således ingen hensyn som taler for at disse overførsler i forbindelse med kontanthåndteringen skal være omfattet af lovens tilladelseskrav.

Nokas er i øvrigt enig i, at hvis et kontanthåndteringsselskab herudover vælger at udbyde betalingstjenester, så vil de selvfølgelig være omfattet af tilladelseskravene i forslaget.

Katja Lefevre Sønderaas (FT)

Fra: Helene Bagge Hansen <hbh@kfst.dk>
Sendt: 6. februar 2017 17:59
Til: Høringer
Cc: Katja Lefevre Sønderaas (FT); Jon Hasling Kyed (FT)
Emne: Vedr. høring over forslag til lov om betalinger
Vedhæftede filer: Forbrugerombudsmandens høringssvar.pdf

Finanstilsynets journalnummer 1911-0065

Idet vi henviser til Finanstilsynets e-mail af den 11. januar 2017, skal vi herved fremsende Forbrugerombudsmandens bemærkninger til forslag til lov om betalinger. Se venligst vedhæftede brev fra Forbrugerombudsmanden.

Vi beklager den sene fremsendelse.

Med venlig hilsen
På Forbrugerombudsmandens vegne

Helene Bagge Hansen
Specialkonsulent
Direkte tlf.: 4171 5097
E-mail: hbh@kfst.dk

FORBRUGEROMBUDSMANDEN

Carl Jacobsens Vej 35
2500 Valby
Tlf. +45 4171 5151

Finanstilsynet
Århusgade 110
2100 København Ø

Dato: 6. februar 2017

Sag: FO-17/01190-2

Sagsbehandler: /JOT

Direkte tlf.: +45 41 71 51 36

Udkast til forslag til lov om betalinger

Forbrugerombudsmanden takker for muligheden for at kommentere på udkast til lov om betalinger, som er sendt i høring af Finanstilsynet den 11. januar 2017.

Efter Forbrugerombudsmandens opfattelse efterkommer lovudkastet behovet for en opdateret regulering af betalingstjenester og elektroniske penge for at tage højde for den teknologiske udvikling af nye produkter på området.

Fokus for Forbrugerombudsmandens høringssvar er de forbrugerbeskyttende regler i lovforslaget samt lovforslagets bestemmelser om tilsyn og anvendelsesområde.

Forbrugerombudsmandens bemærkninger vedrører:

1. Forbrugernes ret til charge back - § 112 (side 2)
2. Behandling af betalingsdata - § 124 (side 4)
3. Tilsynet med betalingsloven - § 129 og § 143 (side 5)
4. Administrative konsekvenser for Forbrugerombudsmanden (side 6)
5. Begreber i lovforslaget - § 1 (side 7)
6. Forbrugerombudsmandens bemærkninger af lovteknisk karakter (side 8)

FORBRUGEROMBUDSMANDEN

Carl Jacobsens Vej 35
2500 Valby

Tlf. 41 71 51 51

Fax 41 71 51 61

CVR-nr. 10 29 48 19

EAN-nr. 5798000018006

forbrugerombudsmanden@kfst.dk
www.forbrugerombudsmanden.dk

ERHVERVSMINISTERIET

Medlem af International Consumer
Protection & Enforcement Network
(ICPEN)
www.icpen.org

1. Forbrugernes ret til Charge back – lovforslagets § 112

Efter den foreslåede bestemmelse har forbrugere ikke krav på tilbageførsel ved køb af kopivarer

Udkastet til lovforslag viderefører den gældende ”charge-back” regel i betalingstjenestelovens § 74, som giver ret til at få tilbageført et beløb, der er betalt med et betalingsinstrument i forbindelse med et køb via fjernsalg, hvis

1. betalingsmodtageren debiterer et højere beløb end aftalt,
2. den bestilte vare eller tjenesteydelse ikke leveres, eller
3. køberen udnytter sin ret til at fortryde, inden køberen modtager varen eller tjenesteydelsen.

I bemærkningerne til lovforslagets § 112 er anført, at den gældende bestemmelse i betalingstjenestelovens § 74 videreføres uden ændringer.

Forbrugerombudsmanden skal derfor gøre opmærksom på, at Sø- og Handelsretten den 21. december 2016 afsagde en dom, der efter Forbrugerombudsmandens opfattelse ændrede retstilstanden efter den gældende charge back bestemmelse i betalingstjenestelovens § 74.

Sagen handlede om en forbruger, der havde købt flere par Nike-sko på nettet samtidigt i den tro, at det var ægte Nike-sko. Den første sending sko modtog han dog ikke, da de blev stoppet i tolden som kopivarer. Den anden sending sko sendte han selv til Nike, da han ved modtagelsen konstaterede, at de også var ulovlige kopier. Han gjorde derfor gældende, at hans bank var forpligtet til at tilbageføre de beløb, som han havde betalt for skoene, efter charge back bestemmelsen i § 74, stk. 1, nr. 2.

Sø- og Handelsretten fastslog:

- At charge back-reglen ikke forpligter en bank til at tilbageføre beløbet til forbrugeren, hvis en vare bliver stoppet i tolden, fordi varen er en kopivare, selvom forbrugeren troede, han købte en ægte vare, og
- at charge back-reglen heller ikke forpligter banken til at tilbageføre beløbet til forbrugeren, hvis forbrugeren modtager varen, men det viser sig, at varen er en kopivare.

Forbrugerombudsmanden anlagde sagen, da Forbrugerombudsmanden hidtil har været af den opfattelse, at forbrugerne har ret til at få tilbageført pengene fra deres bank i de situationer, hvor forbrugerne tror, at de køber en ægte vare, men hvor de efterfølgende modtager en kopivare eller slet ikke modtager nogen vare, fordi varen er blevet stoppet i tolden. Det skyldes, at det er anført i lovforarbejderne til den gældende bestemmelse

(betalingstjenestelovens § 74), at Pengeinstitutankenævnets daværende praksis kunne opretholdes og ifølge denne praksis havde nævnet sidestillet levering af kopivarer med ikke-levering, hvorfor forbrugerne havde krav på tilbageførsel af det betalte beløb.

Ankenævnet ændrede dog denne praksis i ovenstående sag i 2013, hvilket Sø- og Handelsretten tiltrådte med den afsagte dom.

Forbrugerombudsmanden ankede ikke dommen, da forarbejderne til den gældende bestemmelse i betalingstjenesteloven giver anledning til tvivl om, hvad der var lovgivers intention, og da lovgiver får lejlighed til at tage stilling til spørgsmålet i forbindelse med behandlingen af nærværende forslag til en ny betalingstjenestelov.

Videreførelse af den gældende charge back bestemmelse med uændrede bemærkninger til bestemmelsens stk. 1, nr. 2, som foreslået, vil således medføre, at forbrugere bærer den økonomiske risiko for uforvarende at købe kopivarer ved internethandel.

Det bemærkes, at flere internationale kortudstedere, for eksempel Visa, under visse betingelser tilbyder tilbagebetaling til forbrugeren, hvis en købt vare viser sig at være en kopivare.

Tvivl om bestemmelsens anvendelsesområde i forhold til betalingsinitieringstjenester og kontooverførsler

Ifølge ordlyden af lovforslagets § 112 påhviler forpligtelsen til at tilbageføre beløb til betaleren betalers udbyder, der ifølge bemærkningerne kan være en udbyder af en betalingsinitieringstjeneste.

Da betalingsinitieringstjenester ikke er omfattet af den gældende betalingstjenestelov, påhviler forpligtelsen til at tilbageføre beløb i dag udbyderen af betalingsinstrumentet, dvs. typisk betalerens pengeinstitut.

Efter Forbrugerombudsmandens opfattelse rejser det en række spørgsmål bl.a. i forhold til bestemmelsens forbrugerbeskyttelseshensyn, at forpligtelsen til at tilbageføre beløb fremover kan påhvile udbydere af betalingsinitieringstjenester:

- Det bør fremgå klart af bemærkningerne til bestemmelsen, hvornår tilbageførelsespligten påhviler en betalingsinitieringstjeneste, herunder om dette altid vil være tilfældet, når der er en betalingsinitieringstjeneste involveret i betalingskæden, og hvornår tilbagebetalingsforpligtelsen påhviler udbyderen af det anvendte betalingsinstrument, som typisk vil være forbrugerens pengeinstitut. Forbrugerombudsmanden forstår bemærkningerne således, at for-

pligtelsen kun vil kunne påhvile den af de to udbydere, der har indgået en aftale med betalingsmodtageren.

- Efter Forbrugerombudsmandens opfattelse vil det kunne være særdeles vanskeligt at vide for forbrugeren, hvem forbrugeren fremover skal henvende sig til, da forbrugeren ved fjernsalg ikke altid vil være opmærksom på, om der indgår en betalingsinitieringstjeneste i forbindelse med betaling for købet. Hertil kommer, at betalingsinitieringstjenester kan være udenlandske tjenester, som forbrugeren kun i begrænset omfang vil kunne opnå tilbageførsel fra.

Efter Forbrugerombudsmandens opfattelse kan det endvidere give anledning til tvivl, i hvilket omfang kontooverførsler med eller uden brug af kode er omfattet af bestemmelsens anvendelsesområde:

- Ifølge ordlyden af lovforslagets § 112 omfatter bestemmelsen ”betalingstransaktioner, som er iværksat ved brug af et **betalingsinstrument**”, men ifølge bemærkningerne til bestemmelsens § 112 omfatter bestemmelsen ikke kontooverførsler, uanset om betaleren anvender en kode.

Det fremgår dog af bemærkningerne til lovforslagets § 7, nr. 18, at koder til netbank udgør betalingsinstrumenter. En kontooverførsel, der iværksættes ved brug af kode, synes således at være omfattet af ordlyden af § 112, da der foretages en betalingstransaktion ved brug af et betalingsinstrument.

Det fremgår således ikke af ordlyden af § 112, at den kun skal finde anvendelse, når anvendelse af betalingsinstrumentet forudsætter en aftale mellem betalingsmodtageren og udbyderen af betalingsinstrumentet eller en betalingsinitieringstjeneste. Det fremgår dog af bemærkningerne på samme måde som efter den gældende bestemmelse i betalingstjenesteloven.

Efter Forbrugerombudsmandens opfattelse bør ovenstående problemstillinger adresseres i bemærkningerne eller ved en præcisering af bestemmelsens ordlyd.

2. Behandling af betalingsdata – lovforslagets § 124

Efter Forbrugerombudsmandens opfattelse vil den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 124, stk. 3, i det væsentlige videreføre det nuværende forbud mod behandling af betalingsoplysninger til uvedkommende formål

eller i integritetskrænkende øjemed i den gældende betalingstjenestelovs § 85, stk. 3.

Efter Forbrugerombudsmandens opfattelse er det positivt, at det udtrykkeligt fremgår af § 124, stk. 3, at bestemmelsen også finder anvendelse på andre end udbydere af betalingstjenester.

Forbrugerombudsmanden forstår den foreslåede bestemmelse således, at bestemmelsen forbyder såvel registrering som videresalg af oplysninger om, hvor en person (eller virksomhed) betaler og hvad personen betaler for til brug for opstilling af forbrugsprofiler, kortlægning af forbrugsmønstre eller anden segmentering.

Ifølge ordlyden af § 124, stk. 3, omfatter forbuddet dog *”oplysninger om, hvor en betaler har anvendt betalingstjenesten, og hvad den har været anvendt til”* (vores markering).

Den nugældende bestemmelse i betalingstjenestelovens § 85, stk. 3, omfatter derimod *”oplysninger om, hvor betalerne har anvendt deres betalingsinstrumenter, og hvad de har købt”* (vores understregning).

Det bør efter Forbrugerombudsmandens opfattelse fremgå klart af bestemmelsen eller bemærkningerne til bestemmelsen, at forbuddet mod anvendelse af betalingsoplysninger omfatter oplysninger om, **hvad der er købt**. Forbrugerombudsmanden skal derfor foreslå en præcisering af lovbestemmelsen eller bemærkningerne.

Det vil efter Forbrugerombudsmandens opfattelse være hensigtsmæssigt, hvis sætningen *”til brug for opstilling af forbrugsprofiler, kortlægning af betaleres forbrugsmønstre eller anden segmentering”* tilføjes i bemærkningerne, hvor det er anført, at det ikke vil være muligt for udbydere eller andre at behandle betalingsoplysninger, selvom betaleren selv downloader og videregiver dem.

3. Tilsynet med betalingsloven – lovforslagets § 129 og § 143

Efter Forbrugerombudsmandens opfattelse imødekommer lovforslaget behovet for en klarere fordeling af tilsynskompetencen mellem Finanstilsynet og Forbrugerombudsmanden. Efter den gældende betalingstjenestelov afhænger spørgsmålet om tilsynskompetence af, hvilken betalingstjeneste en eventuel overtrædelse vedrører.

Forbrugerombudsmanden anser den kompetencefordeling, som lovforslaget tilsigter, for hensigtsmæssig.

Hensigten er således, at Forbrugerombudsmanden skal varetage tilsynet med de forbrugerbeskyttende regler, mens Finanstilsynet varetager tilsynet med regler, der regulerer forholdet mellem en erhvervsdrivende og en udbyder af betalingstjenester eller to udbydere af betalingstjenester. Efter Forbrugerombudsmandens opfattelse vil denne kompetencefordeling give anledning til færre afgrænsningsspørgsmål end efter den gældende betalingstjenestelov, selvom der er bestemmelser, som både er forbrugerbeskyttende og regulerer forholdet mellem erhvervsdrivende.

I bemærkningerne til § 143 anføres, at Forbrugerombudsmandens tilsyn ift. god skik *begrænses*. Det vil efter Forbrugerombudsmandens opfattelse være mere retvisende, hvis det anføres, at Forbrugerombudsmandens tilsyn med god skik *ændres*, således at tilsynet omfatter god skik over for forbrugere og ikke som hidtil god skik ved brug af betalingsinstrumenter.

4. De administrative konsekvenser for Forbrugerombudsmanden

I lovforslagets almindelige bemærkninger, pkt. 10, er anført:

"Lovforslaget forventes at medføre et mindre ressourcetræk hos Forbrugerombudsmanden, da udbydere af betalings-surrogater ikke længere skal registreres ved Forbrugerombudsmanden."

Efter Forbrugerombudsmandens opfattelse er det ikke korrekt, at lovforslaget vil medføre et mindre ressourcetræk hos Forbrugerombudsmanden.

Ophævelse af anmeldelsespligten vil medføre et *yderst begrænset mindre ressourcetræk* hos Forbrugerombudsmanden, da der ultimo 2016 alene var registreret 136 betalingsurrogater i Danmark. Sagsbehandlingen af anmeldelser af betalingsurrogater varetages primært af studenter ansat i Forbrugerombudsmandens sekretariat og Forbrugerombudsmanden bruger derfor kun meget få ressourcer på at behandle anmeldelserne.

Hertil kommer, at Forbrugerombudsmanden får kompetence til føre tilsyn med de forbrugerbeskyttende regler, uanset hvilken betalingstjeneste en eventuel overtrædelse vedrører i modsætning til efter den gældende betalingstjenestelov, hvor Forbrugerombudsmanden ikke har kompetence til at føre tilsyn med overholdelse af de forbrugerbeskyttende regler ved f.eks. direkte debiteringer (betalingservice etc.) og pengeoverførselsvirksomhed.

Endelig medfører lovslaget regulering af nye udbydere som kontooplysningstjenester og betalingsinitieringstjenester.

Forbrugerombudsmandens tilsyn efter lovforslaget vil derfor omfatte flere virksomheder end i dag.

Det er derfor Forbrugerombudsmandens vurdering, at lovforslaget vil medføre et øget ressourcetræk hos Forbrugerombudsmanden, hvis Forbrugerombudsmanden fortsat skal kunne føre et tilsyn, der forholdsmæssigt svarer til tilsynet i dag.

Skal Forbrugerombudsmanden fremadrettet i sit tilsyn med den kommende lov alene anvende de samme ressourcer, som anvendes på tilsynet med den gældende betalingstjenestelov, vil Forbrugerombudsmanden være nødsaget til at benytte sig af sin adgang til at prioritere, hvilke sager Forbrugerombudsmanden tager op, i videre omfang end i dag.

Efter Forbrugerombudsmandens opfattelse medfører den teknologiske udvikling af nye betalingstjenester og forretningskoncepter et øget behov for tilsyn med overholdelse af den kommende betalingslov både af hensyn til forbrugere og for at sikre lige vilkår for erhvervsvirksomhederne.

5. Begreber i lovforslaget – lovforslagets § 1

Videreførelse af det i praksis anvendte begreb ”betalingssurrogater”

Efter Forbrugerombudsmandens opfattelse bør det tilstræbes at videreføre allerede anvendte begreber i ny lovgivning, hvis begreberne fortsat må antages at ville blive anvendt i praksis.

I den gældende lov om betalingstjenester og elektroniske penge er anvendt begrebet ”betalingssurrogater” om de i lovens § 102, stk. 1, nævnte elektroniske systemer, i det omfang de kan benyttes til at erhverve varer eller tjenesteydelser, uden at det udgør en betalingstjeneste. Vederlagsfrie betalingssurrogater er ikke omfattet af den gældende lov.

Begrebet er indarbejdet i praksis.

Begrebet betalingssurrogater anvendes derimod ikke i udkastet til den nye betalingslov eller dennes bemærkninger, selv om en række af lovudkastets bestemmelser skal finde anvendelse på bl.a. tilnærmelsesvist de samme tjenester, som hidtil har været betegnet som betalingssurrogater. I lovudkastets § 1, stk. 5, er de defineret som:

”ikke vederlagsfrie elektroniske tjenester, der kan benyttes til at erhverve varer eller tjenesteydelser,, uden at den elektroniske tjeneste udgør en betalingstjeneste omfattet af bilag 1”.

Efter Forbrugerombudsmandens opfattelse bør begrebet ”betalingssurrogater” fortsat anvendes i lovudkastets § 1, stk. 5, eller i bemærkningerne hertil, da det vil være en stor fordel for den fremtidige praktiske anvendelse af loven.

Konsekvent brug af begrebet ”betalingsmodtager”

I lovforslagets § 7, nr. 11, er begrebet ”betalingsmodtager” defineret som en fysisk eller juridisk person, som er tiltænkte modtager af de midler, der indgår i en betalingstransaktion.

I lovforslagets § 1, stk. 1, anvendes derimod begrebet ”modtagere af betalinger med betalingstjenester eller elektroniske penge”.

Forbrugerombudsmanden skal opfordre til, at begrebet ”betalingsmodtager” anvendes i § 1, stk. 1, da det vil lette forståelsen og tilgængeligheden af lovforslaget.

Definitionen af begrebet ”elektroniske penge”

I bemærkningerne til § 1, stk. 1, er det beskrevet, hvordan begrebet ”elektroniske penge” skal forstås.

Efter Forbrugerombudsmandens opfattelse bør der være overensstemmelse mellem beskrivelsen af begrebet i bemærkningerne til § 1, stk. 1, og definition af begrebet ”elektroniske penge”, som fremgår af lovforslagets § 7, nr. 6. Er der ikke overensstemmelse mellem de definitioner, som fremgår af loven, og hvordan disse begreber beskrives, kan det medføre stor usikkerhed om lovens anvendelsesområde.

6. Forbrugerombudsmandens bemærkninger af lovteknisk karakter

Forbrugerombudsmanden tillader sig at komme med enkelte lovtekniske bemærkninger for det tilfælde, at Finanstilsynet ikke allerede er opmærksom herpå.

Lovtekniske bemærkninger til lovforslagets § 1

I bemærkningerne til § 1, stk. 6, andet afsnit (lovforslagets s. 136), bør det efter Forbrugerombudsmandens opfattelse præciseres, at virksomhe-

derne skal overholde lovforslagets § 124, der sikrer forbrugerbeskyttelse i forhold til behandling af betalere betalingsoplysninger.

Det bemærkes, at det ikke fremgår af bemærkningerne til lovforslagets § 1, stk. 7, at dispensationsmuligheden også omfatter lovforslagets § 124.

I bemærkningerne til lovforslagets § 1, stk. 7, er der henvist til kontantreglen, jf. lovforslagets § 84. Henvisningen bør være til § 81.

Lovtekniske bemærkninger til lovforslagets § 66

Det fremgår af bemærkningerne til lovforslagets § 66, stk. 2, at en udbyder på Finanstilsynets anmodning skal kunne redegøre for de faktiske omkostninger, som denne har i forbindelse med supplerende ydelser.

Forbrugerombudsmanden antager, at der er tale om en manglende konsekvensrettelse af bestemmelsen, da lovforslagets § 66 står i lovforslagets kapitel 5, som Forbrugerombudsmanden skal føre tilsyn med, jf. lovforslagets § 143. Derfor bør det være på Forbrugerombudsmandens anmodning, at en udbyder skal redegøre for de faktiske omkostninger i forbindelse med supplerende ydelser.

Lovtekniske bemærkninger til lovforslagets § 72, stk. 1, nr. 7

Det fremgår af bemærkningerne til lovforslagets § 72, stk. 1, nr. 7, at myndighederne i deres tilsyn ikke tager stilling til konkrete tvister mellem udbydere og brugere af tjenester.

Forbrugerombudsmanden kan dog på eget initiativ eller på baggrund af klager fra brugere af tjenester eller virksomheder vurdere, hvorvidt lovgivningen er overtrådt i sager mellem udbydere og brugere af tjenester og om nødvendigt anvende de håndhævelsesbeføjelser, som Forbrugerombudsmanden har efter markedsføringsloven. Efter Forbrugerombudsmandens opfattelse vil det være mest korrekt, hvis dette fremgår af bemærkningerne til lovforslaget.

Bemærkningerne til lovforslagets § 72, stk. 1, nr. 7, bør endvidere konsekvensrettes i overensstemmelse med lovforslagets § 143 om Forbrugerombudsmandens tilsyn. Det bør dermed fremgå, at Forbrugerombudsmanden fører tilsyn med kapitel 5, samt at virksomhederne over for forbrugere overholder kapitel 6 og § 42, stk. 1, og regler udstedt i medfør af § 42, stk. 2. Endvidere fører Forbrugerombudsmanden tilsyn med artikel 12 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 2015/751 EU om interbankgebyrer for kortbaserede betalingstransaktioner.

Lovtekniske bemærkninger til kontantreglen i § 81

Efter lovforslagets § 81, stk. 4, har erhvervsministeren mulighed for at *dispensere* bestemte betalingsmodtagere helt eller delvist fra § 81, stk. 3.

§ 81, stk. 3, er en undtagelse til hovedreglen i § 81, stk. 1, hvorefter en betalingsmodtager er forpligtet til at modtage kontant betaling, hvis den modtager betalingsinstrumenter efter loven (stk. 1), men kan undlade at modtage kontanter mellem kl. 22 og kl. 06 (stk. 3).

Da sigtet med § 81, stk. 4, må være at give erhvervsministeren mulighed for at pålægge bestemte betalingsmodtagere at modtage kontant betaling om natten, skal Forbrugerombudsmanden foreslå, at det fremgår af bestemmelsen, at erhvervsministeren kan bestemme, at § 81, stk. 3, ikke finder anvendelse for bestemte betalingsmodtagere.

Det bemærkes samtidig, at der er uoverensstemmelse mellem ordlyden af § 81, stk. 3, og bemærkningerne til bestemmelsen, idet bemærkningerne henviser til både stk. 2 og 3.

Lovtekniske bemærkninger til lovforslagets § 124

Pligtssubjekterne er betegnet forskelligt i bestemmelsens enkelte stykker. Såfremt det er tilsigtet, bør det adresseres i bemærkningerne.

Det er anført på side 387, afsnit 3 og 4, at

”i henhold til § 151, stk. 2, i lovforslaget foreslås det, at overtrædelse af § 124, stk. 5, straffes med bøde.

Overtrædelse af forslagets § 124, stk. 5, vil omfatte den situation, hvor en udbyder stiller som vilkår for indgåelse af aftale om brug af en betalingstjeneste, at der kan ske behandling af oplysninger som angivet i stk. 3 eller 4. Ansvarssubjektet for overtrædelse af bestemmelsen er den virksomhed, som stiller vilkår i strid med forslagets § 124, stk. 5.”

Det bemærkes hertil, at de citerede bemærkninger omhandler § 124, stk. 4, og ikke stk. 5, som der er henvist til. Det bemærkes samtidig, at overtrædelse af § 124, stk. 4, ikke vil omfatte den situation, at der sker behandling af oplysninger som angivet i stk. 3 eller 4, men derimod vil omfatte den situation, at der sker tilknytning af andre funktioner, som indebærer opstilling af forbrugsprofiler, kortlægning af betalere forbrugsmønstre eller anden segmentering.

I øvrigt bør de almindelige bemærkninger til § 124 konsekvensrettes.

Lovtekniske bemærkninger til lovforslagets § 129

Bestemmelsen om Finanstilsynskompetence efter lovforslaget fremgår af § 129, mens Forbrugerombudsmandens tilsynskompetence fremgår af lovforslagets § 143.

Efter Forbrugerombudsmandens opfattelse bør bemærkningerne til § 129 konsekvensrettes i overensstemmelse med bemærkningerne til lovforslagets § 143.

Med venlig hilsen

Christina Toftegaard Nielsen
Forbrugerombudsmand

Finanstilsynet
Att.: Juridisk kontor
Århusgade 110
2100 København Ø

hoeringer@ftnet.dk, lef@ftnet.dk og jky@ftnet.dk

6. februar 2017

Høring over forslag til lov om betalinger

Danmarks Restauranter og Cafeer har den 11. januar 2017 modtaget høring over forslag til lov om betalinger og har i den forbindelse følgende bemærkninger.

Danmarks restauranter og Cafeer henviser til Dansk Erhvervs høringssvar og bakker op om de primære juridiske, økonomiske, tekniske samt sikkerheds- og konkurrence aspekter som der påpeges heri. Endvidere bemærker vi særligt for restauratører, at en adgang til at være kontantfri kan lette en række administrative byrder samtidig med risiko for svind reduceres.

For yderligere kommentarer og spørgsmål henvises til Danmarks Restauranter og Cafeer, att. Jeppe Møller-Herskind, chefkonsulent på mail (jmh@thehost.dk) eller telefon (88939405).

Finanstilsynet
Att.: Juridisk kontor
Århusgade 110
2100 København Ø

Sent til: hoeringer@ftnet.dk, lef@ftnet.dk og jky@ftnet.dk

6. februar 2017

Høring over forslag til lov om betalinger

Til høring omkring forslag til lov om betalinger har Dansk Live følgende bemærkninger vedr. §81 om pligten til at modtage kontanter.

Som organisation for Spillesteder og Festivaler oplever Dansk Live, at der i det senere par år har været stor interesse for at indføre kontantfri systemer på især større festivaler, og finder det ærgerligt, at der med implementeringen af lovforslaget fortsat vil følge en pligt til at skulle modtage kontanter ved alle betalingssteder.

Dansk Live finder, at denne tilgang i udgangspunktet er begrænsende og foreslår i stedet, at betalingsmodtagere frit skal kunne vælge om de vil tage imod kontanter eller ej på alle tider af døgnet. Dog anerkendes det, at der i nogle betalingsmiljøer kan være et beskyttelsesværdigt hensyn til, at betalingsmodtagere skal tage imod kontanter. Dette gælder imidlertid ikke i alle betalingsituationer.

For korterevarende events, som f.eks. festivaler mv. er det stor belastning at skulle håndtere kontanter, ved hver enkelt salgsbod. Det er samtidig både dyrt, besværligt og usikkert at håndtere kontanter og man er mere sårbar overfor røverier. Endelig kan kontanthåndtering også øge risikoen for fejlekspeditioner og svind.

Derfor er der i de seneste par år gjort en række tiltag for at udvikle og implementere kontantfrie områder på festivaler mv. Her er erfaringen, at publikum er ganske teknologiparate og at langt de fleste betalinger foregår med kort. Med centrale vekselsteder fra kontanter til kontantfri løsninger er lovgivningen blevet imødekommet, men det ville den givet også, såfremt festivalen mv. ikke var bundet af pligten til at modtage kontanter.

Vi håber derfor, at der på baggrund af høringen laves en afgrænsning af hvilke betalingsmodtagere der er forpligtet til at tage imod kontanter og hvilke der ikke er, fremfor at skære alle betalingsmodtagere over samme kam. Dermed vil for eksempel festivaler kunne undtages fra kravet.

Fastholdes den genelle pligt til at modtage kontanter mener Dansk Live at man på grund af sikkerhedssituationen i restaurationsmiljøet bør udarbejde en forsøgsordning, der gælder for spillesteder, hvor der ikke er pligt til at modtage kontanter mellem 19-22.

Med venlig hilsen

Michael Nymann Folmer
Administrator og organisationsansvarlig
Dansk Live

Finans og Leasing

Interesseorganisation for danske finansieringsselskaber

Torveporten 2, 4. sal
DK-2500 Valby
Telefon: +45 40 38 29 87
post@finansogleasing.dk
www.finansogleasing.dk
CVR nr. 75 36 12 11

6. februar 2017

Til

Finanstilsynet

Sendt til: hoeinger@ftnet.dk samt lef@ftnet.dk og jky@ftnet.dk

Udkast til ny betalingslov

Finans og Leasing takker for at modtage udkast til ny betalingslov i høring.

I lyset af det meget omfangsrige lovforslag og den noget begrænsede tid til kommentering forbeholder vi os at vende tilbage med yderligere spørgsmål/kommentarer, men i det følgende følger vores umiddelbare bemærkninger.

§ 5, stk. 1, nr. 15

Finans og Leasing støtter forslaget om at fjerne den hidtidige danske overimplementering på dette område, således at betalingstjenester med begrænset anvendelse undtages fra tilladelseskravet.

Bemærkningerne på side 147, 4. afsnit jf. ordene ”et bestemt antal funktionelt forbundne varer eller tjenesteydelser” synes ikke i harmoni med de efterfølgende ord ”begrænset række varer eller tjenesteydelser”. Man bør formentlig fjerne ordet ”bestemt antal”. Der kan med fordel gives eksempler på hvad der menes med ”funktionelt forbundne varer” fx benzin og diesel.

§ 7, stk. 1, nr. 16

Af bemærkningerne fremgår følgende:

”Det foreslås i nr. 16 at definere en betalingskonto som en konto, der er oprettet i en eller flere brugeres navn med henblik på at gennemføre betalingstransaktioner. Bestemmelsen viderefører § 6, stk. 1, nr. 7, i den gældende lov om betalingstjenester og elektroniske penge og gennemfører samtidig 2. betalingstjenestedirektiv artikel 4, stk. 1, nr. 12. Det er afgørende for fortolkningen af begrebet om brugeren har etableret kontoen med henblik på at kunne gennemføre betalinger. Dette krav vil f.eks. være opfyldt, hvis der er tilknyttet et betalingsinstrument til kontoen, eksempelvis et betalingskort, netbankadgang, hvorfra der kan foretages betalinger, eller der kan foretages træk på kontoen via direkte debitering. En bruger kan have flere betalingskonti, og en betalingskonti kan være oprettet i flere brugeres navne.”

Kommentaren til § 83 ”...og udbydere, der udsteder kortbaserede betalingsinstrumenter, og disses ret til at få adgang til brugers konti hos brugers kontoførende udbydere.” indikerer

Finans og Leasing

Interesseorganisation for danske finansieringsselskaber

modsat, at en udbyder af et kreditkort ikke er udsteder af en betalingskonto, men alene en opsamlingskonto til transaktioner.

Når en kunde ansøger om et betalingskort (kreditkort) er det normalt ikke et kontoforhold kunden har i tankerne. Kontoen oprettes som en konsekvens af oprettelsen af kortet og bruges alene til opsamling af transaktioner til brug for den månedlige fakturering. Betyder det, at en opsamlingskonto til et kreditkort, hvor der hver måned udsendes et kontoudtog med en saldo, der skal udlignes f.eks. via betaling af det fremsendte girokort eller med betaling af saldoen via BS ikke er at anse som en betalingskonto?

§ 95, stk. 1

Bestemmelsen kan eksempelvis efterleves ved, at betaleren på kortterminalen eller tankstanderen godkender det præcise beløb, der reserveres før biludlejning eller hotelovernatning påbegyndes eller benzintankning går i gang.

Det bør også fremgå af bemærkningerne, at bestemmelsen alternativt kan opfyldes ved, at det fx skrives ind i kortbestemmelserne, at ved alle benzinkøb foretages der en reservation på 1.000 DKK.

§ 95, stk. 2

Det foreslås i stk. 2, at betalers udbyder skal frigive de midler på betalers konto, der er blokeret, jf. stk. 1, snarest muligt efter modtagelse af oplysninger om det præcise beløb og senest umiddelbart efter modtagelse af betalingsordren. Når en beløbsreservation er foretaget i overensstemmelse med stk. 1, skal betalers udbyder, så snart denne modtager oplysninger om det endelige beløb, frigive difference mellem det reserverede beløb og det endelige beløb. Formålet med forslaget er at sikre, at der ikke unødvendigt spærres for midler på en betalers konto, som denne ellers burde kunne disponere over, da dette kan medføre, at betalinger afvises til trods for, at betaler har tilstrækkeligt indestående på kontoen, fordi betalers udbyder ikke har frigivet midlerne rettidigt.

Det bemærkes, at tidspunktet, hvor betaler er bekendt med det endelige beløb, ikke nødvendigvis er det samme tidspunkt, som det tidspunkt hvor betalers udbyder er bekendt med det endelige beløb. Som følge af de tekniske systemer til gennemførelse af korttransaktioner kan der således være en forsinkelse før betalers udbyder er bekendt med det endelige beløb. Betalers udbyder skal derfor hurtigst muligt frigive reservationer og senest umiddelbart efter modtagelsen af betalingsordren.

I kommentarerne taler man om modtagelsen af betalingsordren, men i forbindelse med fx køb af individuelle rejser opstår problemet ved, at der up-front reserveres et større samlet beløb, hvorefter transaktionerne kommer ind drypvis – hver flybillet for sig, hotelovernatning for sig, togtransport for sig og billeje for sig etc. Samlet set op til måske 5-7 transaktioner fordelt over 1 uge eller mere. Betalers udbyder ved ikke, at hver enkelt transaktion er en del af en større reservation og ikke vedrører helt andre rejser. Betalers udbyder er nødsaget til at få information fra forretningssted eller et referencenummer, således at reservationen kan nedskrives løbende. En sådan ordning må af gode grunde være worldwide. I henhold til Forbrugerombudsmandens retningslinjer på området påhviler det betalingsmodtager at sørge for at reservationerne slettes.

Finans og Leasing

Interesseorganisation for danske finansieringsvælskaber

Dette praktiske forhold samt sammenhængen til Forbrugerombudsmandens retningslinjer finder vi det hensigtsmæssigt at omtale i bemærkningerne.

§ 100, stk. 7

Det foreslås i stk. 7, at uanset stk. 2-4 hæfter betalers udbyder tillige, hvis betalingsmodtager vidste eller burde vide, at der forelå en uberettiget anvendelse af betalingsinstrumentet. Dette kan eksempelvis være, hvis en ansat i en forretning, der modtaget et betalingsinstrument, vidste eller burde vide, at betalingsinstrumentet er stjålet.

I fysisk handel har ekspedienten en mulighed for at tjekke navn m.m. i forhold til et kort og dermed stoppe en transaktion, men i den digitale verden, hvor man handler med en maskine, f.eks. iTunes, kan forretningsstedet ikke på samme måde vide eller burde vide, at der foreligger en uberettiget anvendelse. Det rejser det principielle spørgsmål om en helt igennem automatiseret betalingsproces kan være omfattet af et "vidste eller burde vide" princip. Hvis kortet er spærret pga. tyveri ved eller burde forretningsstedet vide det, da autorisationssystemet vil nægte godkendelse af transaktionen, men i andre situationer kan den digitale modpart ikke vide eller burde vide dette.

Det forekommer ikke at være rigtigt, at kortudsteder hæfter, hvis betalingsmodtager vidste eller burde vide, at der forelå en uberettiget anvendelse af betalingsinstrumentet. Betalingsmodtager og i givet fald dennes indløser, bør være den/dem, der bærer risikoen i disse situationer. Det skal i den forbindelse bemærkes, at der i langt de fleste tilfælde ikke foreligger nogen aftale mellem betalingsmodtager og kortudsteder. En sådan situation foreligger alene ved fx centerkort eller benzinkort.

§ 124, stk. 3

Det fremgår af bemærkninger til § 124, stk. 3 på side 384, næstsidste afsnit, at betalingsoplysninger ikke må anvendes (behandles) af en udbyder af betalingstjeneste til at opstille forbrugsprofiler, der kan anvendes til kreditvurdering.

Det fremgår dog også af 4. sidste afsnit, sidste sætning, at oplysninger må behandles til brug for kontooplysningstjenester. Og det fremgår på side 162, 2. afsnit, at betalingsoplysninger kan bruges til at præsentere brugeren for et forbrugsoverblik eller et budget.

Det fremgår også af bemærkninger på side 161, sidste afsnit, at udbyder af en kontooplysningstjeneste ikke kan anvende data til salg til tredjepart.

Samlet set synes det at være en noget modsigende/paradoksal løsning, idet brugeren altså gerne må få et budget, som brugeren så afleverer hos en kreditgiver til brug for kreditvurdering. Men kreditgiver må ikke få det direkte fra en kontooplysningstjeneste heller ikke med kundens udtrykkelige samtykke.

Finans og Leasing bemærker, at kreditgivere jf. kreditaftalelovens § 7 c er forpligtet til at foretage en kreditværdighedsvurdering ud fra "fyldestgørende oplysninger". Det er i den forbindelse meget ærgerligt både for låntager og kreditgiver, at den danske implementering af PSD 2 stiller hindringer i vejen for, at betalingsdata kan blive anvendt til brug for

Finans og Leasing

Interesseorganisation for danske finansieringsselskaber

kreditværdighedsvurderingen. Det bør efter vores opfattelse være muligt, idet man skal huske på, at persondatareguleringen vil værne om kundens berettigede interesser.

Det bemærkes i den forbindelse, at en kreditgiver ikke interesserer sig for hvilke bestemte varer, der er købt. Det, der er interessant, er i stedet en mere generel forbrugsprofil, som fx kan anvendes til at godtgøre, om der populært sagt er mulig for at ”spænde livremmen ind”, fx for det tilfælde at en kunde bruger uforholdsmæssigt mange penge på ”unødvendige goder” som fx rejser eller kulturelle oplevelser, eller på anden måde godtgøre hvilket rådighedsbeløb kunden har ud fra aggregerede oplysninger.

Vi efterlyser derfor en ændring af lovtekst og bemærkninger på dette specifikke område, således at betalingsoplysninger kan indgå til brug for kreditværdighedsvurderingen efter kreditaftalelovens § 7 c. Vi indgår gerne i nærmere dialog med Finanstilsynet herom.

Med venlig hilsen

Christian Brandt

Direktør og cand. jur.

Finanstilsynet
Juridisk kontor
hoeringer@ftnet.dk
Journalnummer 1911-0065
Kopi: lef@ftnet.dk; jky@ftnet.dk

København, 6. februar 2017

Høring af lovforslag – forslag til lov om betalinger

Finanstilsynet har den 11. januar 2017 udsendt forslag til lov om betalinger i offentlig høring.

De Samvirkende Købmænd (DSK), der repræsenterer ca. 1.450 dagligvarebutikker, har bemærkninger til udvalgte dele af lovforslaget; nemlig de bestemmelser, der i særlig grad har betydning for detailhandelen. Det drejer sig om tre bestemmelser:

- § 81 – pligten til at modtage kontanter
- § 121 – øgede samfundsøkonomiske omkostninger ved påbudt stop for surcharge
- § 124 – loyalitetsprogrammer/betalingsmidler.

Vedr. forslag om lempelse af kontantpligten - § 81:

DSK hilser et forslag om lempelse af kontantpligten for særdeles velkommen. Den nuværende kontantpligt er en dansk særregel. En dansk særregel er ikke i sig selv et problem, men i samtlige de lande, vi sædvanligvis sammenligner os med, klarer de erhvervsdrivende, medarbejderne og forbrugerne sig uden regulering af denne art.

Principielt bør det være valgfrit, om butikker og andre erhvervsdrivende vil modtage kontanter eller ej. Der er næppe tvivl om, at mere end 99% af alle dagligvarebutikker vil modtage kontanter i dagtimerne. Det er derfor ikke vigtigt for DSK om kontantpligten bliver helt afskaffet eller ej. Det er derimod et stort ønske om en mere "røveri-fjendtlig" lempelse af kontantpligten end der lægges op til. Ethvert røveri er et røveri for meget, og det vil altid påvirke både de berørte medarbejdere, kunder og eventuelle andre vidner negativt.

Ifølge lovens bemærkninger (side 130) indskrænkes kontantpligten, *“så den ikke finder anvendelse i aften – og nattetimerne, hvor der vurderes at være højere risiko for røverier.”* Det er et indlysende rigtigt argument. Desværre lider forslaget af den uhensigtsmæssighed, at flertallet af røverier imod detailhandelen i dag sker i tiden kl. 18:00 – 22:00, og at kun anslået hver 6. røveri sker i den foreslåede periode mellem kl. 22:00 og 06:00. Da det specifikt fremgår af lovens bemærkninger, at kontantpligten lempes med henvisning til risiko for røverier aften og nat, bør Erhvervsudvalget blive orienteret om de eksakte tidspunkter, hvori der begås røverier imod detailhandelen. Justitsministeriet bør kunne være behjælpelige med at indhente oplysningerne fra Rigspolitiet.

Hvis man politisk ønsker at styrke indsatsen imod røverier i detailhandelen, bør kontantpligten lempes, så der er valgfrihed i *“de mørke timer.”* Det kan være kl. 18:00 – 06:00 eller alternativt som kompromis kl. 18:00 – 06:00 vinter og kl. 20:00 – 06:00 sommer. Dermed kan butikkerne få muligheden for at være kontantfri (eller som absolut minimum fri for sedler) i de mørke timer, hvor risikoen for røveri erfaringsmæssigt er størst.

Hvornår handler de ældste kunder med færrest betalingskort

I den offentlige debat har der sporadisk været udtrykt bekymring for om især de ældste forbrugere vil blive forhindret i at handle, hvis kontantpligten lempes. DSK har derfor undersøgt dette nærmere:

GfK's Husstandspanel, der er baseret på faktisk indkøbsadfærd fra 4.000 personer, har dokumentation for forbrugernes valg af, hvornår den enkelte forbruger foretager sine indkøb. GfK oplyser, at det kun er 2% af forbrugerne over 70 år, der handler efter kl. 19:00. Jf. GfK handler 1% af de +70-årige mellem kl. 19:00 – 19:59 og yderligere 1% mellem kl. 20:00 – 22:00. Erfaringsmæssigt betaler ca. halvdelen af kunderne over 70 år med betalingskort.

Hele 31% af de +70-årige handler i tiden kl. 10:00 – 11:59.

Sammenhæng mellem tilgængelige kontanter og røverier

Professor emeritus, dr. jur. Flemming Balvig har netop forfattet en omfattende analyse for Det kriminalpræventive Råd om kriminalitetens udvikling i Danmark. Hele den omfattende rapport kan ses via dette link: http://www.dkr.dk/media/9785/unqdomsundersogelse_2016.pdf

Rapporten beskæftiger sig bl.a. med netop udviklingen i antallet af røverier. I begyndelsen af 00'erne blev der anmeldt godt 3.000 røverier (ikke kun i detailhandelen, men samlet set) om året; i 2015 ca. 2.000 – et fald på ca. en tredjedel.

Det må selvfølgelig antages for røveriernes udvikling at være afgørende, hvor “teknisk” vanskeligt det er at udføre og risikoen for at blive opdaget – men der er også grund til at sætte fokus på, hvor meget der er at komme efter, altså muligheden for et attraktivt udbytte. For røverier har det mest attraktive udbytte altid været kontanter, og man må antage, at risikoen for røveri afhænger meget af muligheden for at få kontanter. (...) Tesen her er, at den nedgang, vi nu ser i røverier, i væsentlig grad har sammenhæng med, at vi er på vej mod det

kontantløse samfund. Der er gennemført en international sammenligning, hvor man har set på nogle indikatorer på, hvor mange kontanter mennesker og virksomheder ligger inde med i forhold til forekomsten af røverier. Sammenligningen viser en ganske stærk tendens til, at jo mere kontantløst et samfund er, desto færre røverier. Derimod er der ingen signifikante sammenhænge mellem, hvor kontantløst et samfund er og forekomsten af drab – og heller ikke med forekomsten af indbrud.

Kilde: Flemming Balvig, for Det kriminalpræventive Råd, januar 2017.

Undersøgelsen peger altså på en nøje sammenhæng mellem tilgængelighed/omfanget af et potentielt udbytte og så antallet af røverier. Også på den baggrund er det oplagt at lempet kontantpligten udover forslaget for tidsrummet kl. 22:00 – 06:00, da vanskeligere adgang til kontanter med stor sandsynlighed vil kunne nedbringe antallet af røverier yderligere.

I forbindelse med en konference på Christiansborg den 2. februar om sikkerheden i detailhandelen, sagde formanden for Politiforbundet, Claus Oxfeldt, at det er en god idé at give butikkerne lov til at sige nej til kontanter i de mørke timer. Den politifaglige vurdering er altså, at kontantfrie miljøer mindsker kriminaliteten.

Øvrige årsager til lempet kontantpligt

Kontantpligten er en dansk særregel. Der er intet belæg for, at markedet i vores nabolande ikke regulerer hensynet til forebyggelse af kriminalitet og hensynet til forbrugerne på en så balanceret måde, så det ikke medfører praktiske problemer for de svageste forbrugere. Regeringens fokus på både danske særregler og unødige byrder bør derfor føre til en markant lempelse af kontantpligten.

Mindre brug af kontanter vil gøre livet sværere for kriminelle. Både i forhold til hvidvask af penge, men også sværere vilkår for sorte penge. Det bør derfor være en politisk målsætning at arbejde for fortsat færre – men dog ikke afskaffelse af – kontanter. Udviklingen skal ske i et tempo, så såvel forbrugerne som de forretningsdrivende kan følge med.

DSK anbefaler

DSK anbefaler, at kontantpligten afskaffes alternativt lempes, så dagligvarebutikker mv. kan afvise kontanter i tidsrummet kl. 18:00 – 06:00. Dog kan kl. 18:00 udskydes til kl. 20:00 i de lyse måneder om sommeren.

Hvis man politisk ikke ønsker at imødekomme dette ønske, skal DSK henstille til, at der gives mulighed for dispensation, hvis medarbejdere og butikkens ledelse er enig herom, og der enten har været - eller er risiko for - røveri på grund af butikkens beliggenhed i særligt udsatte områder. Butikkens beliggenhed og kundestrøm kan være et væsentligt kriterie. En dispensation kan fx søges hos den lokale politimyndighed og/eller hos Arbejdstilsynet.

Vedr. overvæltning af gebyrer - § 121

DSK anerkender, at direktivet desværre næppe giver mulighed for at lade den enkelte betalingsmodtager træffe beslutning om overvæltning af betalingsudbyderens gebyrer på fx Visa

eller Mastercard. Hvis formålet med hhv. direktivet og loven er *"behovet for at øge konkurrencen og fremme brugen af effektive betalings tjenester"*, (bemærkningerne side 131 øverst), bør overvæltning af gebyrer fortsat være en mulighed. Som konsekvens af direktivet vil forbrugerne vælge betalingsmiddel efter andre parametre end effektiv, billig og sikker betaling, hvis der ikke er længere er mulighed for overvæltning af gebyrer. Så kan forbrugerne vælge betalingsmiddel efter om de fx tilbydes kredit, bonuspoint eller forsikring fra betalingsudsteder uden den fjerneste interesse for betalingsudbyderens gebyrpolitik over for detailhandelen og andre modtagere af betalingsmidler. Det fremmer ikke brugen af effektive betalingsløsninger – tværtimod!

DSK anbefaler

Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen bør løbende følge gebyrsætningen på betalingsmidler, hvor gebyret hidtil har kunne overvælttes på forbrugeren. Den mulighed har især været anvendt ved de omkostningstunge kreditkort for at understøtte langt billigere måder at afvikle betalingen på. Det bør ske med henblik på at sikre en så lav prissætning, så konkurrencen i markedet ikke lider skade som følge af forbuddet imod overvæltning af gebyrer.

Vedr. forbrugsprofiler og loyalitetskort - § 124

Detailhandelen, bankerne og Nets har de senere år investeret et trecifret antal millioner for at nedbringe ekspeditionstiden i betalingsøjeblikket for forbrugerne. Kortterminalerne kan i dag håndtere en betaling langt hurtigere end for blot få år siden, ligesom det kontaktløse Dankort også har bidraget til hurtigere ekspedition. Fra lovgivers side bør man derfor være særdeles opmærksom på, at man ikke overimplementerer og/eller på anden måde indfører nye byrder, der forlænger betalingsøjeblikket for forbrugerne i almindelighed. Og lige præcis et krav om, at forbrugeren skal kunne fravælge loyalitet i selve betalingsøjeblikket, vil forlænge ekspeditionstiden. Længere kø ved kassen er absolut ikke et ønske, vi fra dagligvarebranchen ønsker, men det vil være konsekvensen af nærværende lovforslag.

DSK er enig i, at det ikke må være en betingelse for at opnå et betalingskort, at forbrugerne skal give adgang til betalingsoplysninger. Lovgivningen må dog ikke afskærme forbrugerne og detailhandelen fra nye innovative tjenester, der fx kan medvirke til mere målrettet markedsføring. Digitalisering og mere målrettet markedsføring er kommet for at blive, men forbrugerne skal 100% frivilligt træffe oplyste valg, hvis man fx ønsker at anvende sit betalingskort som loyalitetskort med de mange fordele, det kan medføre.

DSK skal dog advare imod så restriktive danske særregler, så det i realiteten bliver uinteressant med kombinerede betalings- og loyalitetskort. Et kombineret kort, hvor mange loyalitetskort kan ligge på det samme betalingskort, er fremmede for konkurrencen og for bredden i detailhandelen mv., da kun ganske få koncepter for hver sig er stærke nok til egne individuelle loyalitetsprogrammer. Forbrugeren har kun interesse for – og fysisk plads til – ganske få loyalitetskort, og derfor er de kombinerede "to-i-et" kort positivt for forbrugerne, der hermed får mulighed for at være del af flere loyalitetsprogrammer end ellers.

Det skal i øvrigt bemærkes, at 2. betalingstjenestedirektiv er et såkaldt totalharmoniseringsdirektiv. Det betyder, at den nationale lovgiver ikke har mulighed for at implementere et sådan direktiv med mere restriktive regler end det, direktivet lægger op til - medmindre direktivet direkte tillader dette, hvilket 2. betalingstjenestedirektiv ikke gør, så vidt DSK har mulighed for at vurdere.

Som følge heraf er det ikke efter EU-retten muligt at foretage de opstramninger, der forsøges medtaget i § 124. Højesteret har som bekendt fastslået, at de danske myndigheder pådrager sig erstatningsansvar, hvis man tilsidesætter fællesskabsretten.

Hertil kommer, at den tilsigtede opstramning i § 124 vil give kortudbydere i andre EU-lande en konkurrencefordel i forhold til kortudbydere i Danmark, da kortudbydere i de øvrige EU-lande ikke er underlagt samme restriktive regler som danske kortudbydere - og dette vil ligeledes være i strid med EU-retten.

Den foreslåede de facto begrænsning af kombinerede loyalitets- og betalingskort, er ikke teknologineutral. Forbrugerne vil kunne modtage langt mere målrettet og individualiseret markedsføring ved at handle online fremfor i fysiske butikker. Det er en unødigt restriktion, der gør livet sværere for butikker – og især for butikker beliggende uden for de allerstørste byer, da en stadig større del af handelen forsvinder fra de mindre samfund med deraf færre valgmuligheder for forbrugerne til følge.

Afslutningsvis et konkret spørgsmål til § 124, stk 4. Det fremgår, at "udbydere af betalingstjenester" ikke må stille krav om loyalitetsprogram, men hvordan hvis det er omvendt? Må et loyalitetsprogram stille som vilkår, at man som forbruger skal modtage et bestemt betalingsmiddel?

DSK anbefaler

Hvis en forbruger 100% frivilligt – efter samtykke og gennemlæsning af klare vilkår – har tilsluttet sig et loyalitetsprogram, hvor såvel betalingsmiddel som "bonus kort" er lagt sammen i én og samme løsning, vil samtlige køb som udgangspunkt indgå i loyalitetsprogrammet. Forbrugeren bør dog have mulighed for at opdatere præferencer, herunder ja- eller nej tak til loyalitet, i APP, på hjemmeside eller i butikkens kundeservice, men løsrevet fra betalingsøjeblikket. Dermed bør der ikke være krav om, at forbrugeren skal til- eller fravælge loyalitet i selve betalingsøjeblikket, da det vil øge ekspeditionstiden til ulempe for forbrugerne i almindelighed.

Øvrige bemærkninger

For øvrige bemærkninger, herunder betragtninger om forholdet til EU-retten, henvises til Dansk Erhvervs høringssvar.

DSK står naturligvis til rådighed, hvis der er behov for at redegøre nærmere for dele af dette høringssvar.

Med venlig hilsen

Claus Bøgelund Nielsen
Vicedirektør

Nelofar Maryam Safi (FT)

Fra: Troels Hauer Holmberg <thh@fbr.dk>
Sendt: 6. februar 2017 09:52
Til: Høring
Cc: Katja Lefevre Sønderaas (FT); Jon Hasling Kyed (FT); Pia Saxild
Emne: SV: Høring over udkast til forslag til lov om betalinger
Vedhæftede filer: Forslag ti-162933_(1).doc

Til rette vedkommende,

Vedhæftet Forbrugerrådet Tænks høringssvar vedrørende udkast til forslag til lov om betalinger.

Med venlig hilsen

Troels Hauer Holmberg
Seniorøkonom / Senior Economic Adviser

T +45 7741 7724 / M +45 4194 7904 / taenk.dk
Fiolstræde 17 B / Postboks 2188 / 1017 København K

Forbrugerrådet
Tænk
Danish Consumer Council

Fra: Høring [mailto:Hoeringer@FTNET.DK]

Sendt: 11. januar 2017 19:51

Til: samfund@advokatsamfundet.dk; disek@dabank.dk; ae@ae.dk; pote@atp.dk; ask@ask.dk; mail@dbmf.dk; denmark@intertrustgroup.com; dvca@dvca.dk; nationalbanken@nationalbanken.dk; info@shipowners.dk; danmarks@skibskredit.dk; daf@shareholders.dk; politik@shareholders.dk; da@da.dk; info@danskbyggeri.dk; de@de.dk; hoeringssager@danskerhverv.dk; dfim@forsikringogpension.dk; di@di.dk; dirf@dirf.dk; Sekretariat@dk-r.dk; metal@danskmetal.dk; jlr@lundorff.dk; hhk@danskeadvokater.dk; mail@danskeadvokater.dk; df@df.dk; mail@danskemaritime.dk; regioner@regioner.dk; sekretaer@aktuarforeningen.dk; ddf@finansanalytiker.dk; info@fondsmaeglerforeningen.dk; info@ejendomsforeningen.dk; eof@eof.dk; formand@fdfa.dk; het@fdih.net; post@finansogleasing.dk; post@finansforbundet.dk; mail@finanshus.dk; mail@finansielstabilitet.dk; mail@finansraadet.dk; fa@fanet.dk; forbrugerombudsmanden@kfst.dk; **Forbrugerrådet Tænk Høring**; carsten.scheffel@allianz.com; ane.marie.christensen@nordea.com; andelskasseforeningen@jak.dk; fdr@fdr.dk; tim.nielsen@forexbank.dk; fp@forsikringogpension.dk; fk@fmf.dk; info@frivilligraadet.dk; fsr@fsr.dk; ftf@ftf.dk; erst@erst.dk; 2-EOGSFinansielleVirksomheder@erst.dk; letbyrder@erst.dk; letbyrder-i-EU@erst.dk; kfst@kfst.dk; pvs@dkpto.dk; sik@sik.dk; sfs@dma.dk; gii@gii.dk; f.lindelo@g-icap.dk; agr@horesta.dk; hvr@hvr.dk; isobro@isobro.dk; info@ifb.dk; formand@isaca.dk; itb@itb.dk; kk@kommunekredit.dk; kl@kl.dk; saj@kromannreumert.com; kob@experian.dk; hoering@lf.dk; pt@strafferetsadvokaten.dk; info@baeredygtigtlandbrug.dk; lo@lo.dk; Sekretariatet@lopi.dk; info@ld.dk; Anne.zeuthen.loekkegaard@nasdaq.com; corporate-centre-dk@nets.eu; mw@mybanker.dk; sekretariat@parcelhus.dk; bi3@post.dk; mail@realkreditforeningen.dk; lpm@rkr.dk; rbf@regionalebanker.dk; revisor@revisornaevnet.dk; info@rigsrevisionen.dk; ser@di.dk; saoek@ankl.dk; post@teleindu.dk; legal@vp.dk; compliance.nordic@westernunion.com; riomgr@gl.stm.dk; Jan.Persson-Tryggedsson@thomsonreuters.com; sekretariatet@transparency.dk; bm@bm.dk; dt@datatilsynet.dk; erst@erst.dk; evm@evm.dk; fm@fm.dk; fmn@fmn.dk; jm@jm.dk; km@km.dk; efkm@efkm.dk; kum@kum.dk; [mfvm@mfvm.dk](mailto:mfv@mfvm.dk); uibm@uibm.dk; sim@sim.dk; modst@modst.dk; skm@skm.dk; stm@stm.dk; trm@trm.dk; ipos@atp.dk; ufm@ufm.dk; um@um.dk; uvm@uvm.dk; info@ecb.europa.eu; Lise.Pedersen@ecb.europa.eu; ca@forsikringogpension.dk;

twg@forsikringogpension.dk; 1 - FT Direktionsmøderum 6. sal

Cc: Jon Hasling Kyed (FT); Katja Lefevre Sønderaas (FT); Anton Lau Nielsen (FT); Jane Ibsen Piper (FT); Høring
Emne: Høring over udkast til forslag til lov om betalinger

Hermed sendes i offentlig høring udkast til forslag til lov om betalinger.

Se venligst vedhæftede høringsbrev, høringsliste og udkast til lovforslag.

Finanstilsynet modtager gerne bemærkninger til lovforslaget, før det skal behandles i Folketinget.

Finanstilsynet skal bede om at modtage eventuelle bemærkninger til lovforslaget **senest mandag den 6. februar 2017 kl. 10:00**. Bemærkninger bedes sendt enten pr. post til Finanstilsynet, Juridisk kontor, Århusgade 110, 2100 København Ø, eller pr. e-mail til hoeringer@ftnet.dk med kopi til lef@ftnet.dk og jky@ftnet.dk.

Eventuelle spørgsmål til lovforslagene kan rettes til specialkonsulent Katja Lefevre Sønderaas på tlf. 33 55 82 63, eller specialkonsulent Jon Hasling Kyed på tlf. 33 55 82 56.

Med venlig hilsen

Katja Lefevre Sønderaas

Specialkonsulent, cand.jur.

Juridisk kontor

Århusgade 110, 2100 København Ø

Tlf.: +45 33 55 82 82 / Fax: +45 33 55 82 00

Direkte tlf.: +45 33 55 82 63

<mailto:lef@ftnet.dk>

www.finanstilsynet.dk

Finanstilsynet

05-02-2017
Dok. 162933/thh

Høringssvar vedrørende udkast til ny lov om betalinger

Forbrugerrådet Tænk har modtaget ovenstående lovudkast i høring. Vi har følgende overordnede opfordringer:

- At detailhandelens indkøbsregistre ikke undtages lovens privatlivsregler (§ 124)
- At forbrugere der franarres betalingsoplysninger online, ikke får ubegrænset selvrisiko (§ 100)
- At forbrugere uden betalingskort fortsat skal have ret til at betale kontant (§ 81)
- At abonnementsfælder undgås ved at stille krav til aftaleindgåelsen (§ 82)
- At der stilles krav til virksomheder, der sælger ydelser til børn online (§ 82)
- At indsigelsesfristen ved uautoriserede betalinger ikke afkortes i forhold til direktivet (§ 97)
- At det slås fast, at forbrugere der snydes af internetbutikker har ret til *chargeback* (§ 112)
- At der sættes en stopper for urimeligt høje gebyrer for Betalingservice (§ 121 og § 122)

Ovenstående opfordringer uddybes nedenfor. Dertil er der bemærkninger til en række yderligere problemstillinger i lovforslaget.

Retten til at betale kontant - § 81

Forbrugerrådet Tænk støtter ikke begrænsningen af retten til at betale kontant i den foreslåede stk. 3.

Der er fortsat et antal unge, ældre, handicappede og socialt udsatte, der kun har mulighed for at betale kontant. Forbrugerrådet Tænk har forståelse for ønsket om at begrænse antallet af roverier, men vurderer, at der er mere effektive måder at gøre dette på, end ved at afvise nogle få kontantbetalere. Det bør være muligt for butikkerne at fjerne hele kontantbeholdningen om aftenen, således at de heller ikke ligger inde med byttepenge. På den måde kan kontantbeholdningen nedbringes til et minimum, uden at der er behov for at afvise kunder der kan betale kontant på beløbet. Såfremt en forbruger uden betalingskort bliver syg om natten, bør det være muligt at tage en taxa til et døgnapotek og betale begge dele kontant.

Autorisation af betalinger - § 82

Forbrugerrådet Tænk støtter, at hele direktivbestemmelsen nu gennemføres i dansk ret.

Børns bemyndigelse

Flere store betalingsmodtagere, eksempelvis Apple og Sony PlayStation, har indrettet deres systemer således, at der skal etableres en "konto" med et tilknyttet betalingskort for at benytte deres tjenester. Da mange af de udbudte services er rettet mod børn, er systemerne indrettet således, at andre end

kortholder kan iværksætte betalinger via kortholders betalingskort. Særligt køb i spil har givet anledning problemer, hvor børn med og uden fortsat har købt for større beløb end deres forældre har givet dem lov til.

Ofte indrettes systemerne på en sådan måde, at barnet tildeles en særskilt "konto", hvorfra der kan iværksættes betalinger via kortholders betalingskort. En sådan praksis er umiddelbart i strid med eksempelvis rammeaftaler om brug af Visa/Dankort, hvor det er et standardvilkår, at kortet er personligt, og kun må bruges af kortholder.

Et vigtigt spørgsmål er, om betalinger iværksat af børn kan anses for autoriserede i betalingslovens forstand, når kortholder gør gældende, at barnet ikke havde fået lov til at iværksætte de pågældende betalinger.

På den ene side kan der argumenteres for at bemyndigelsen af barnet består i den aftale der er indgået mellem barnet og kortholder, og at betalingerne derfor må anses for uautoriserede når barnet iværksætter betalinger som barnet ikke har fået lov til.

På den anden side kan der argumenteres for, at bemyndigelsen af barnet består i den betalingsmulighed betalingsmodtagers system giver adgang til, idet kortholder har tilladt barnet at benytte systemet. Sidstnævnte er dog et problem, hvis denne adgang er ubegrænset og kortholder ikke har mulighed for at foretage en begrænsning af barnets brug. En ubegrænset betalingsmulighed kan ikke anses for at opfylde kravet om at betaler har meddelt samtykke til gennemføre den enkelte transaktion.

Såfremt betalingsmodtager ikke på anden måde sikrer, at barnet handler indenfor sin bemyndigelse, må det være en forudsætning for at betalingerne kan anses for autoriserede, at kortholder kan forudindstille grænser for barnets brug.

Abonnementsfælder

I henhold til lovbemærkningerne til *stk. 2*, fastsætter bestemmelsen ikke krav til, hvordan et samtykke skal meddeles. De såkaldte "abonnementsfælder" har imidlertid givet store problemer for danske forbrugere. Forbrugerrådet Tænk skal derfor opfordre til, at Forbrugerombudsmandens retningslinjer for "Betalingsmodtageres håndtering af betalinger ved fjernsalg" kapitel 5.2 indarbejdes i lovforslaget. Af kapitel 5.2 fremgår blandt andet, at aftalen om at betalingsmodtager kan iværksætte en række betalingstransaktioner, skal indgås separat, idet dette samtykke til enhver tid kan tilbagekaldes uden hensyn til eventuelle underliggende forpligtelser mellem betaleren og betalingsmodtageren. Desuden bør betaler oplyses om retten til at tilbagekalde samtykket uafhængigt af det underliggende aftaleforhold, hvorefter eventuelle fremtidige betalingstransaktioner skal anses for uautoriserede.

Tilbagekaldelse af samtykke

Det fremgår af lovbemærkningerne til *stk. 3* vedrørende tilbagekaldelse af samtykke, at bestemmelsen alene vedrører tilbagekaldelse af samtykke over for betalers udbyder. I henhold til lovforslagets definitioner er direkte debitering en betalingstjeneste til debitering af en betalers betalingskonto, hvor en betalingsmodtager på grundlag af samtykke fra betaleren til betalingsmodtageren, dennes udbyder af betalingstjenester eller betalerens udbyder af betalingstjenester iværksætter en betalingstransaktion. Det er Forbrugerrådet Tænks forståelse af direktivets bestemmelser om tilbagekaldelse af samtykke, at disse også gælder betalers tilbagekaldelse af samtykke over for betalingsmodtager eller dennes udbyder af betalingstjenester.

Betalingsinitieringstjenester - § 85

Det fremgår af lovbemærkningerne, at der ved særskilt aftale kan ske anden behandling af data end den der umiddelbart er tilladt efter bestemmelsens ordlyd. Da bestemmelsen er beskyttelsespræceptiv for

så vidt angår forbrugere, må bemærkningerne forstås således, at data i disse situationer indhentes på anden vis. Forbrugerrådet Tænk opfordrer til, at dette præciseres i bemærkningerne til bestemmelsen.

Kontooplysningstjenester - § 87 og § 88

Det foreslås i § 87, stk. 2, at en udbyder af kontooplysningstjenester kun må tilgå oplysninger fra specifikt angivne betalingskonti og dertil hørende betalingstransaktioner.

Forbrugerrådet Tænk finder, at det er i forbrugernes interesse, at det bliver muligt at dele alle data fra netbanken, herunder alle typer konti, værdipapirdepoter og oplysninger om fx rentevilkår mv. Forbrugerrådet Tænk finder ikke, at der her er samme beskyttelsesbehov som i forhold til forbrugers indkøbsoplysninger, idet der her er tale om, at forbrugeren selv aktivt inviterer betroede tredjeparter ind i sin netbank for at levere nye eller bedre services end netbanken kan tilbyde. Forbrugerrådet Tænk henviser til *The Open Banking Standard* i Storbritannien som en model til efterfølgelse.

Det fremgår af lovbemærkningerne til § 88, at der ved særskilt aftale kan ske behandling af data til andre formål, end levering af den givne kontooplysningstjeneste. Da bestemmelsen er beskyttelsespræceptiv for så vidt angår forbrugere, må bemærkningerne forstås således, at data i disse situationer indhentes på anden vis. Forbrugerrådet Tænk opfordrer til, at dette præciseres i bemærkningerne til bestemmelsen.

Indsigelse mod uautoriserede betalinger - § 97

Den foreslåede bestemmelse i § 97 viderefører med visse indholdsmæssige ændringer § 63 i lov om betalingstjenester og elektroniske penge. For så vidt angår indsigelsesfristens begyndelsestidspunkt adskiller ordlyden i § 63 sig fra direktivteksten (i 1. og 2. betalingstjenestedirektiv), hvilket har medført tvivl om, hvordan bestemmelsen skal forstås. Forbrugerrådet Tænk skal her henviser til Forbrugerombudsmandens *Notat om indsigelsesfristen i betalingstjenestelovens § 63* og Pengeinstitutankenævnets *sag 307/2012*.

Forbrugerrådet Tænk opfordrer til en direktivnær gennemførelse af bestemmelsen og har følgende ændringsforslag til den foreslåede § 97, stk. 1, 1. punktum:

"Indsigelser mod uautoriserede eller fejlbehæftede betalingstransaktioner skal være udbyderen i hænde snarest muligt efter at have konstateret og senest 13 måneder efter debiteringen af den pågældende betalingstransaktion."

Hæftelse - § 100

Mulighed for opdagelse

Ifølge 2. betalingstjenestedirektiv hæfter betalers udbyder i forhold til betaler når tabet, tyveriet eller den uberettigede tilegnelse af det til betalingstjenesten tilhørende betalingsinstrument ikke kunne opdages af betaleren forud for betalingen. I lovforslaget gennemføres bestemmelsen i den foreslåede § 100, stk. 2.

Med henblik på at lette forståelsen af hæftelsesreglerne, foreslår Forbrugerrådet Tænk, at bestemmelsen i stedet gennemføres som en særskilt bestemmelse:

"Stk. 7a. Uanset stk. 2-4, hæfter betalers udbyder tillige, hvis tabet, tyveriet eller den uberettigede tilegnelse af det til betalingstjenesten tilhørende betalingsinstrument ikke kunne opdages af betaleren forud for betalingen."

Stærk autentifikation

Ifølge 2. betalingstjenestedirektiv hæfter betalers udbyder i forhold til betaler, hvis betalingstransaktionen er iværksat uden anvendelse af stærk autentifikation. I lovforslaget gennemføres bestemmelsen i den foreslåede § 100, stk. 6.

Anvendelsen af den til betalingstjenesten hørende personlige sikkerhedsforanstaltning vil i nogle situationer indebære, at kravene til stærk autentifikation er opfyldt, mens det i andre situationer ikke vil være tilfældet. Betaler hæfter kun i de tilfælde, hvor kravene til stærk autentifikation er opfyldt. Med henblik på at lette forståelsen af hæftelsesreglerne, foreslår Forbrugerrådet Tænk derfor en nyaffattelse af stk. 2-4:

"Stk. 2. Medmindre videregående hæftelse følger af stk. 3-4, hæfter betaleren med op til 375 kr. for tab som følge af andres uberettigede anvendelse af betalingstjenesten, hvis betalingstransaktionen er iværksat ved anvendelse af stærk autentifikation.

Stk. 3. Medmindre videregående hæftelse følger af stk. 4, hæfter betaleren med op til 8.000 kr. for tab som følge af andres uberettigede anvendelse af betalingstjenesten, hvis betalers udbyder godtgør, at betalingstransaktionen er iværksat ved anvendelse af stærk autentifikation, og

- 1) at betaleren har undladt at underrette betalers udbyder snarest muligt efter at have fået kendskab til, at det til betalingstjenesten tilhørende betalingsinstrument er bortkommet, eller at den personlige sikkerhedsforanstaltning er kommet til den uberettigedes kendskab,*
- 2) at betaleren har overgivet den personlige sikkerhedsforanstaltning til den, der har foretaget den uberettigede anvendelse, uden at forholdet er omfattet af stk. 4, eller*
- 3) at betaleren ved groft uforsvarlig adfærd har muliggjort den uberettigede anvendelse.*

Stk. 4. Betaleren hæfter uden beløbsbegrænsning for tab, der opstår som følge af andres uberettigede anvendelse af betalingstjenesten, når betalingstransaktionen er iværksat ved anvendelse af stærk autentifikation og betalers udbyder godtgør, at betaleren har oplyst den personlige sikkerhedsforanstaltning til den, der har foretaget den uberettigede anvendelse, og at det er sket under omstændigheder, hvor betaleren indså eller burde have indset, at der var risiko for misbrug."

Phishing

De gældende hæftelsesregler og Pengeinstitutankenævnets praksis betyder, at betalers udbyder hæfter i forhold til betaler for tab som følge af *phishing*. Lovforslaget betyder, at betalers selvrisiko ved tab som følge af *phishing* øges til 8.000 kr. eller ubegrænset, når der er anvendt stærk autentifikation.

Baggrunden er, at den til betalingsinstrumentet hørende personlige sikkerhedsforanstaltning ikke anvendes ved fjernsalg som loven i dag fortolkes af Pengeinstitutankenævnet. Dermed fastsættes betalers selvrisiko efter den gældende § 62, stk. 1. Pengeinstitutankenævnet har i sag 204/2016 vurderet, at brug af engangskode ved fjernsalg ikke kan anses for anvendelse af den til betalingsinstrumentet hørende personlige sikkerhedsforanstaltning som omtalt i lov om

betalingstjenester § 62. Udgangspunktet efter de gældende regler er derfor, at betalers udbyder hæfter for det fulde beløb i forhold til betaler for tab som følge af *phishing*.

Med lovforslaget indføres krav om stærk autentifikation og anvendelsen af engangskoder ved fjernsalg betragtes som anvendelse af en til betalingsinstrumentet hørende sikkerhedsforanstaltning. Dermed skal betalers selvrisiko som noget nyt fastsættes efter forslaget til § 100, stk. 3 (8.000 kr.) eller stk. 4 (ubegrænset). Forbrugerrådet Tænk er umiddelbart betænkelig ved så drastisk en ændring af forbrugers selvrisiko, når forbrugeren er offer for *phishing*. Det må forventes, at indførelsen af krav om stærk autentifikation vil nedbringe pengeinstitutternes tab som følge af *phishing*, hvorfor der ikke umiddelbart synes at være anledning til at hæve forbrugernes selvrisiko væsentligt i den forbindelse. Det er vigtigt, at forbrugerne er trygge ved at handle på internettet og at anvendelsen af engangskoder ved nethandel bliver udbredt. Forbrugerrådet Tænk opfordrer til, at betalers selvrisiko i forbindelse med *phishing* begrænset til et rimeligt beløb eller helst fjernes helt.

Muligheder for chargeback - § 112

Anvendelsesområdet

Det foreslås, at anvendelsesområdet for bestemmelsen begrænses til betalinger med betalingsinstrumenter, hvor udbyderen har indgået aftale med betalingsmodtageren. Forbrugerrådet Tænk har forståelse for, at dette er en nødvendig afgrænsning, men skal påpege, at der er nogle forbrugerbeskyttelsesmæssige problemer forbundet hermed. Det er Forbrugerrådet Tænks forventning, at mange af de nye betalingsinitieringstjenester vil være baseret på kontooverførselsinfrastrukturen, hvor modtagelse af betalinger ikke nødvendigvis, at der er indgået en aftale med udbyderen af tjenesten. Handler forbrugeren i en internetbutik, kan det således være svært at gennemskue, hvilke af betalingsmulighederne der ligger en betalingsmodtageraftale bag (og som dermed er omfattet af indsigelsesordningen) og hvilke af betalingsmulighederne, hvor der ikke ligger en betalingsmodtageraftale bag (og som dermed ikke er omfattet af indsigelsesordningen). Forbrugerrådet Tænk foreslår derfor, at der i lovforslaget stilles krav om, at erhvervsdrivende betalingsmodtagere alene tilbyder betaling med betalingsinstrumenter, hvor der er indgået en aftale med udbyderen, således at forbrugeren er beskyttet af bestemmelsen. Et sådant krav vil også bidrage til at skabe en *level playing field* mellem forskellige udbydere af betalingsløsninger.

Det fremgår af lovbemærkningerne, at leveringsbegrebet i lovforslagets § 112 er det samme som leveringsbegrebet i køberetten. Forbrugerrådet Tænk deler Forbrugerombudsmandens forståelse af leveringsbegrebet i køberetten som gengivet i So- og Handelsrettens dom af 21. december 2016:

”I køberetten anses levering af ikke-bestilte varer for at udgøre en ikke-levering. Tilsvarende gælder levering af en vare, som *sælgeren er klar over* er en anden eller af en anden art end aftalt med køberen, idet der på grund af sælgers onde tro ikke foreligger en opfyldelsesforanstaltning fra sælgers side ved leveringsforsøget, jf. herved købelovens § 50 analogt og forarbejderne til bestemmelsen vedrørende levering af for ringe mængde ... samt juridisk litteratur ...

Der er således ikke sket levering, hvis køberen får leveret en forkert vare, eller hvis der af andre grunde ikke foreligger en opfyldelsesforanstaltning fra sælgers side”

Den nuværende retspraksis harmonerer ikke med, at formålet bag lovforslagets § 112 er, at kortindehavere ikke skal stilles ”ringere end de forbrugere, der eksempelvis betaler pr. efterkrav eller

ved brug af indbetalingskort" Ved betaling pr. efterkrav eller ved brug af indbetalingskort vil forbrugeren ikke bære betalingsrisikoen, idet forbrugeren vil have mulighed for, forinden betaling finder sted, at undersøge varen, hvorved han kan konstatere, at han har modtaget en anden vare, end han har bestilt.

Forbrugerrådet Tænk opfordrer til, at det i lovbemærkningerne til den foreslåede § 112, stk. 1, præciseres, at levering af ikke-bestilte varer eller levering af en vare, som sælgeren er klar over er en anden eller af en anden art end aftalt med køberen, anses for at udgøre en ikke-levering. Der skal foreligge en opfyldelsesforanstaltning fra sælgers side før der kan siges at være sket levering.

I stk. 5 foreslås det, at § 78, stk. 6, ikke finder anvendelse ved ændring af indsigelsesmuligheder i strid med varslingsbestemmelsen. Muligheder for indsigelse er ikke væsensforskellige fra andre vilkår i rammeaftalen, hvorfor overtrædelser af varslingsbestemmelsen vedrørende sådanne vilkår, ikke bør behandles anderledes. Undtagelsen sender et signal om, at overtrædelser af varslingsbestemmelsen på dette område er mere acceptable end andre overtrædelser af varslingsbestemmelsen. Forbrugerrådet Tænk opfordrer til, at bestemmelsen udgår af lovforslaget.

Betalingsgebyrer - § 121

Gebyrloft

Artikel 19 i direktiv om forbrugerrettigheder (2011/83/EU) har følgende ordlyd: "*Member States shall prohibit traders from charging consumers, in respect of the use of a given means of payment, fees that exceed the cost borne by the trader for the use of such means.*"

Dette gebyrloft synes at være identisk med gebyrloftet i den foreslåede § 121, stk. 2, 2. punktum, mens anvendelsesområdet – *means of payment* – er bredere end begrebet betalingsinstrument. Det er Forbrugerrådet Tænks opfattelse, at direkte debitering er en betalingsmåde, der falder indenfor definitionen af *means of payment*. Da bestemmelsen i direktiv om forbrugerrettigheder ikke ses at være gennemført i dansk ret, opfordrer Forbrugerrådet Tænk til, at bestemmelsen gennemføres ved at udvide anvendelsesområdet for den foreslåede § 121, stk. 2, andet punktum. Dette vil have stor praktisk betydning, da det er en stadigt mere udbredt praksis, at betalingsmodtagere opkræver højere gebyrer for kundernes brug af Betalingsservice end de gebyrer de selv betaler for denne service. Denne praksis forringer prisgennemsigtigheden på markedet og gør det svært for forbrugerne at sammenligne udbydere. Et generelt betalingsgebyrloft vil desuden skabe mere lige konkurrencevilkår (*level playing field*) mellem direkte debitering via Betalingsservice (som ikke er omfattet af det foreslåede loft) og direkte debitering via automatisk kortbetaling (hvor der indføres et gebyrforbud jf. stk. 3).

Forbrugerrådet Tænk foreslår følgende ændring af den foreslåede § 121, stk. 2, 2. punktum:

"Opkræver betalingsmodtager gebyr hos betaler for betalingstransaktioner, må gebyret ikke overstige betalingsmodtagers omkostninger til at gennemføre betalingstransaktionen."

Gebyrforbud

Det foreslåede gebyrforbud i § 121, stk. 3, vil fremme brugen af dyre betalinger med Visa og MasterCard på bekostning af billige betalinger med Dankort. Gebyrforbuddet fjerner den konkurrencefordel billige

betalingssystemer har, når forbrugeren skal vælge kort at betale med. Forbuddet mod brugerbetaling gør det så meget desto vigtigere, at bankerne ikke har incitament til at fremme dyre kort på bekostning af billige. Dette har man i EU forsøgt at opnå ved at sænke loftet for kortprovision (interbankgebyrer) til banken til 0,20 pct. for debetkort. Da de danske bankers indtjening på Dankortet imidlertid ligger væsentligt under dette niveau, har de fortsat et stort incitament til at fremme Visa og MasterCard på bekostning af Dankort.

Forbrugerrådet Tænk opfordrer til, at loftet for interbankgebyrer sænkes til niveauet i dankortsystemet, for at imødegå stigende omkostninger i detailhandelen (og dermed forbrugerpriser) som følge af gebyrforbuddet.

Urimelige priser og avancer - § 122

De såkaldte "Nets-sager" har vist, at den videreførte bestemmelse i den foreslåede § 122 er en vigtig indgrebsmulighed for Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen. Det er afgørende at denne indgrebsmulighed ikke er begrænset til kortområdet, men at den også kan anvendes i forhold til eksempelvis Betalingsservice eller andre direkte debiterings-ordninger. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen har de seneste år produceret flere kritiske rapporter om omkostningsniveauet i Betalingsservicesystemet.

Forbrugerrådet Tænk opfordrer til, at bestemmelsen ændres til også at omfatte direkte debitering, således at Konkurrence og Forbrugerstyrelsen får en mulighed for at gribe ind.

Beskyttelsen af indkøbsoplysninger - § 124

Forslaget til § 124 lemper forbuddet mod at behandle oplysninger om, hvad en forbruger har købt, hvor det er købt, og hvad det har kostet, til andre formål end hvad der er nødvendigt for at gennemføre betalingstjenesten.

Forbrugerrådet Tænk støtter lovforslagets intention om (p. 130), at behandlingen af forbrugers indkøbsoplysninger skal begrænses til specifikke funktioner som forbrugeren efterspørger, og som er direkte henvendt mod forbrugeren. Forbrugerrådet Tænk finder, at der er behov for at ændre på lovforslagets bestemmelser for at opnå dette.

Anvendelsesområdet

Forbrugerrådet Tænk finder det problematisk, at beskyttelsen af forbrugers indkøbsoplysninger efter lovforslaget afhænger af, hvordan betalingsmodtager har indrettet sit betalingssystem. Betaler forbrugeren eksempelvis med Dankort i et supermarked der behandler de personhenførbare indkøbsoplysninger i et klart adskilt og uafhængigt system, så finder de foreslåede forbrugerbeskyttelsesregler ikke anvendelse, mens et køb i et andet supermarked, der ikke har indrettet sig med et klart adskilt og uafhængigt system til behandling af personhenførbare indkøbsoplysninger, vil være omfattet. Forbrugerrådet Tænk finder, at der er tale om et u hensigtsmæssigt brud med princippet om teknologineutrale forbrugerbeskyttelsesregler. Forbrugers beskyttelsesbehov afhænger ikke af den tekniske indretning af de bagvedliggende systemer.

Det er Forbrugerrådet Tænks forståelse, at det ikke er noget praktisk problem for detailhandelen at indrette sig med klart adskilte og uafhængige systemer. I praksis vil vi derfor have en situation, hvor detailhandelen i vidt omfang vil være undtaget fra reglerne for behandling af indkøbsoplysninger, mens bankerne og andre vil være omfattet af de nye regler.

Det er Forbrugerrådet Tænks forståelse af intentionen med de gældende regler for behandling af forbrugernes indkøbsoplysninger, at de gælder for alle virksomheder og for enhver behandling af indkøbsoplysninger. Forbrugerrådet Tænk skal på det kraftigste opfordre til, at der med den nye lov etableres ét fælles regelsæt for behandlingen af oplysninger om, hvor betaler har anvendt sit betalingsinstrument, og hvad betaler har købt. Et fælles regelsæt der gælder for alle virksomheder og for enhver behandling af indkøbsoplysningerne.

Samtykke

Ifølge lovbemærkningerne er der ikke krav om skriftlighed i forhold til forbrugers afgivelse af samtykke til behandling af indkøbsoplysninger. Forbrugerrådet Tænk finder, at skriftlighed er en forudsætning for afgivelse af oplyst samtykke om behandling af indkøbsoplysninger.

Forbrugerrådet Tænk finder i øvrigt, at der bør gælde de samme krav til samtykkeafgivelsen som der stilles i forbindelse med kontooplysningstjenester.

Brug af indkøbsoplysninger

Forbrugerrådet Tænk støtter videreførelsen af forbuddet, i den foreslåede § 124, stk. 3, mod at anvende indkøbsoplysninger til opstilling af forbrugsprofiler, kortlægning af forbrugsmønstre og anden segmentering.

Forbrugerrådet Tænk forstår lovbemærkningerne således, at indkøbsoplysningerne desuden ikke må anvendes til målrettet markedsføring, kreditvurdering eller beregning af forsikringspræmier. Forbrugerrådet Tænk støtter dette.

Forbrugerrådet Tænk forstår endvidere lovbemærkningerne således, at indkøbsoplysningerne ikke må anvendes til individuel prisdiskriminering, men alene til generelle rabatordninger, hvor alle tilmeldte kunder får tilbudt samme pris. Forbrugerrådet Tænk støtter dette.

Med henblik på intentionen om (p. 130) at begrænse behandlingen af indkøbsoplysninger til specifikke funktioner som forbrugeren efterspørger, og som er direkte henvendt mod forbrugeren, skal Forbrugerrådet Tænk opfordre til, at den foreslåede stk. 3 suppleres med følgende bestemmelse:

"Udbydere af betalingstjenester og andre må ikke behandle oplysninger om hvor betaler har anvendt betalingstjenesten, og hvad betaler har købt, til andre formål end levering af en tjeneste direkte henvendt til betaleren, som betaleren udtrykkeligt har anmodet om."

Forbrugerrådet skal igen opfordre til, at bestemmelsen også kommer til at omfatte detailhandelens behandling af personhenførbare indkøbsoplysninger når kunderne eksempelvis betaler med Dankort, uanset om disse indhentes via klart adskilte og uafhængige systemer.

Valgfrihed

Forbrugerrådet Tænk støtter varmt forslaget i stk. 4, hvorefter udbydere af betalingstjenester ikke må stille som vilkår for indgåelse af aftale om brug af en betalingstjeneste, at der kan ske tilknytning af andre funktioner, som indebærer opstilling af forbrugsprofiler, kortlægning af forbrugsmonstre eller anden segmentering. Det er afgørende af man kan få eksempelvis et Dankort uden at blive afkrævet samtykke til en behandling af ens indkøbsoplysninger som man ikke ønsker. Forbrugerrådet Tænk opfordrer til at bestemmelsen ændres, således at den omfatter enhver unødvendig behandling af indkøbsoplysninger:

"Udbydere af betalingstjenester må ikke stille som vilkår for indgåelse af aftale om brug af en betalingstjeneste, at der kan ske tilknytning af andre funktioner, som indebærer behandling af oplysninger om, hvor betalingstjenesten har været anvendt, og hvad betaler har købt."

Afslutningsvis skal det bemærkes, at på baggrund af den forholdsvis kort høringsperiode er Forbrugerrådet Tænk ikke færdig med at analysere det relativt omfangsrige lovforslag. Såfremt Forbrugerrådet Tænk bliver opmærksom på yderligere problemstillinger, vil vi henvende os til Folketingets Erhvervsudvalg.

Med venlig hilsen

Vagn Jelsoe
Vicedirektor

Troels Hauer Holmberg
Seniorøkonom

Finanstilsynet
Juridisk kontor
Århusgade 110
2100 København Ø

Høring af udkast til forslag til lov om betalinger

6. februar 2017

Lokale Pengeinstitutter har modtaget udkast til forslag til lov om betalinger og takker for muligheden for at kommentere udkastet.

Lokale Pengeinstitutter støtter lovforslagets formål om at sikre, at rammerne for udbuddet af elektroniske betalingstjenester er tidssvarende og reflekterer den teknologiske udvikling.

Det skal i den forbindelse bemærkes, at Lokale Pengeinstitutter har opmærksomhed på, at loven skal afspejle en afbalanceret afvejning mellem erhvervs- og forbrugerinteresser, således at reguleringen både er med til at understøtte den teknologiske udvikling og samtidig værner om forbrugernes rettigheder.

Med venlig hilsen

Astrid Thomas

Morten Simonsen

Lokale Pengeinstitutter
Toldbodgade 33, 4. sal
1253 København K

T: 33 41 84 00
F: 33 91 30 35
sekretariatet@lopi.dk
Cvr-nr.: 15 51 53 17

Finanstilsynet
Århusgade 110
2100 København Ø

Direktionen

Havnegade 5
1093 København K
Telefon: 3363 6363

www.nationalbanken.dk
nationalbanken@nationalbanken.dk

Sagsnr.: 161851
Dokumentnr.: 1601888

3. februar 2017

Svar på Finanstilsynets høring af forslag til lov om betalinger

Finanstilsynet har sendt forslag til ny hovedlov, lov om betalinger, i høring med anmodning om Nationalbankens kommentarer. Med lovforslaget gennemføres Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/2366/EU af 13. januar 2016. Forslaget skal desuden erstatte lov om betalingstjenester og elektroniske penge.

Nationalbanken er enig i lovgivningens formål, som er at tilpasse sig den teknologiske udvikling og understøtte konkurrence og innovation på betalingsmarkedet. Nationalbanken er opmærksom på, at Den Europæiske Banktilsynsmyndighed arbejder på specifikation af krav fx vedrørende tredjepartsudbydere. Det er vigtigt, at der findes løsninger, der understøtter lovens formål.

Nationalbanken bakker generelt op om lovforslaget og har kun bemærkninger vedrørende kontantpligten. I lovforslaget lægges i § 81 stk. 3 op til at videreføre den danske særregel om betalingsmodtageres forpligtelse til at modtage kontanter, med den lempelse, at kravet ikke længere gælder i aften- og nattetimerne, fastsat til tidsrummet fra kl. 22 til kl. 06.

At forretningers pligt til at tage imod kontantbetalinger i vid udstrækning fastholdes, matcher ikke rigtigt lovens formål om at tilpasse lovgivningen til den teknologiske udvikling.

De danske forbrugere vælger i stigende grad at betale med elektroniske betalingsløsninger. Tendensen er afspejlet i kontantbetalingers andel af omsætningen i detailhandlen, der blev vurderet til at udgøre omkring 60 pct. i midt 1990'erne mod 20 pct. i 2015. Det er Nationalbankens holdning, at kontantpligten har tiden imod sig.

Forretninger har et incitament til at modtage det betalingsmiddel kunderne ønsker at bruge – om det er kontanter eller elektroniske betalingsmidler. Så længe forbrugere ønsker at betale med kontanter, er det Nationalbankens forventning, at kontanter vil have en rolle som betalingsmiddel.

Hvis der skal være en kontantpligt, anbefaler Nationalbanken en mere fleksibel angivelse af tidsrummet for aften- og nattetimerne, hvori forretningerne vil få et større råderum for valg af betalingsformer. De mest risikofyldte tidspunkter af døgnet for håndtering af kontanter er forskellige afhængig af tid på året og geografisk placering.

Ligesom erhvervsministeren ifølge § 81 stk. 4 kan dispensere bestemte betalingsmodtagere eller typer af betalingsmodtagere fra § 81 stk. 3, bør ministeren endvidere kunne dispensere bestemte betalingsmodtagere eller typer af betalingsmodtagere fra § 81 stk. 1, der angiver selve forpligtelsen til at modtage kontanter.

Fortsat pligt til at modtage kontanter vil kunne skubbe flere forretninger til i stedet at udbyde salg via internet eller anlægge selvbetjeningsmiljøer for at undvige kontantpligten. Pligt til at modtage kontanter kan dermed være til skade for de betjente miljøers evne til at konkurrere.

Der er behov for at overveje, hvordan man i praksis vil sikre overholdelse af en kontantpligt, når betalere i stigende grad vælger at betale elektronisk, og hvilket formål den håndhævelse i givet fald vil tjene.

Med venlig hilsen

Per Callesen

Finanstilsynet
Att.: Juridisk kontor
Århusgade 110

2100 København Ø

Sendt pr. e-mail til hoeringer@ftnet.dk

Nets Denmark A/S
Lautrupbjerg 10
PO Box 500
DK-2750 Ballerup

T +45 44 68 44 68
F +45 44 86 09 30
www.nets.eu

CVR-nr. 20016175

/AKJEN

6. februar 2017

Hørings svar til tilsynets høring af 11. januar 2017 vedr. udkast til forslag til lov om betalinger

Nets takker for at have modtaget Finanstilsynets høring vedr. forslag til lov om betalinger, der gennemfører Europaparlamentets og Rådets direktiv 2015/2366/EU af 13. januar 2016 (PSD2) til erstatning for det gældende betalingstjenestedirektiv fra 2007 (PSD1) og samtidig ændrer i direktiv om elektroniske penge (2009/110/EC).

Generelle bemærkninger

Nets støtter Kommissionens ønske om at skabe et indre marked for betalinger i EU og en "level playing field", hvor alle aktører opererer på lige vilkår.

Lovforslaget lægger op til en direktivnær implementering af PSD2, hvilket Nets støtter. Vi mener, at det er vigtigt at få en så direktivnær implementering som muligt. Danske virksomheder bør ikke stilles dårligere end udenlandske virksomheder i den meget intense konkurrencesituation, der er på betalingsområdet. Samtidigt har vi stor forståelse for, at der kan være ekstraordinære omstændigheder, som nødvendiggør indførelsen af nationale særregler.

Imidlertid viderefører lovforslaget en række danske særregler, der stammer helt tilbage fra 1980'erne, hvor de teknologiske muligheder, forbrugsvaner og konkurrencesituationen var en helt anden end den er i dag. En række af disse særregler stiller danske virksomheder dårligere i den internationale konkurrence og forhindrer forbrugerne i at få glæde af de muligheder, som den teknologiske udvikling afstedkommer.

Nets kan således desværre ikke genfinde de gode intentioner fra Regeringens EU-Implementeringsudvalg. Udvalget har tilkendegivet, at: *"den nationale regulering bør [...] ikke gå videre end minimumskravene i EU-reguleringen"*, samt at *"danske virksomheder ikke bør stilles dårligere i den internationale konkurrence, hvorfor implementeringen ikke bør være mere byrdefuld end den forventede implementering i sammenlignelige EU-lande"*.

Den foreslåede danske særregel vedr. behandling af betalingsdata, jf. § 124 stk. 3, ligger f.eks. ikke på linje med implementeringsudvalgets tilkendegivelse. Den foreslåede bestemmelse medfører

en række utilsigtede konsekvenser, der hverken er i virksomhedernes, forbrugernes eller Danmarks interesse. Dette skyldes i særdeleshed, at anvendelsesområdet udvides betragteligt jf. § 1, stk. 6, hvoraf det fremgår, at § 124 finder anvendelse på alle erhvervsdrivende. Hermed indføres generel forbrugerbeskyttelseslovgivning i særlovgivning om betalinger, hvilket Nets finder problematisk.

Specifikke bemærkninger

Mere specifik har Nets bemærkninger til §§ 121, 122, 123, 124, 82 og 86.

Herudover er det væsentligt at påpege, at der er behov for, at lovudkastet har en konsekvent anvendelse af definitionerne fra PSD2, idet disse er styrende for omfang og fortolkning af de enkelte bestemmelserne i PSD2 samt i niveau 2-reguleringen, dvs. de mandater, der gives Det Europæiske Banktilsyn (EBA) til at udforme regulatoriske tekniske standarder og guidelines, bl.a. vedr. stærk kundeautentifikation. Manglende konsekvent brug af definitioner og begreber er gældende for både lovtækst og bemærkninger.

Overvæltning af gebyrer, jf. § 121, stk. 3

Efter forslaget til ny § 121, stk. 3, pålægges forretninger ikke at overvælte gebyrer for anvendelsen af forbrugerrelaterede debit- og kreditkorttransaktioner samt kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro.

Konkurrencen mellem kortbetalinger og alternative betalingsinstrumenter er allerede i fuld gang på tidspunktet for dette høringssvar. Den vil kun blive yderligere intensiveret ved implementering af PSD2, hvorfor det bør ske på lige regulatoriske vilkår – også henset til, at et hovedformål med PSD1 og PSD2 netop er, at der skal være et "level playing field" for udbydere af betalingsinstrumenter.

For at undgå en skævvridning af den konkurrence, der netop søges yderligere fremmet med indførelsen af PSD2, bør forbuddet mod overvæltning af gebyrer implementeres, således at det selvfølgelig gælder for alle konkurrerende betalingsinstrumenter; herunder kortbaserede og de alternative betalingsinstrumenter. Det kan ske ved at udvide forbuddet mod overvæltning af gebyrer, så det også vil gælde for konto-til-konto-baserede betalingsinstrumenter fra den 1. januar 2018.

Forbuddet mod overvæltning af gebyrer efter forslagets § 121, stk. 3, vil medføre et yderligere pres på kortbaserede betalingsinstrumenter, da forretninger vil foretrække de betalingsinstrumenter, hvor gebyrerne kan overvælttes. Resultatet vil med andre ord ikke være gavnligt for forbrugere.

Urimelige høje priser og avancer, jf. § 122

Ordlyden af § 79 videreføres uændret i § 122. Således vil Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen kunne gribe ind over for urimelige gebyrer, men kun når ydelserne, som de anfægtede gebyrer opkræves for, ikke er underlagt virksom konkurrence.

Efter bemærkningerne videreføres § 79 ved forslaget § 122, da "bestemmelsen skønnes nødvendig i hvert fald indtil, at der er skabt fuld og reel konkurrence på betalingskortmarkedet" (forslagets side 106). Formuleringen i bemærkningerne er uændret fra dengang, bestemmelsen blev indført i år 2000.

Betalingsindustrien undergår i disse år en regulær revolution, hvilket til dels skyldes regulatorisk pres fra særligt interbankgebyrforordningen og PSD2 samt til dels den rivende teknologiske, digitale udvikling. Konkurrencen mellem kortbaserede betalingsløsninger, herunder de forskellige kort-schemes, er derfor intensiveret samtidig med, at stadigt flere alternativer til kortbetalinger vinder frem, herunder mobile løsninger som MobilePay.

Forretninger og forbrugere har allerede i dag flere forskellige alternative betalingsinstrumenter, nogle er baseret på betalingskort, andre kun delvist og andre igen er baseret på alternativer til betalingskort. Konkurrencen mellem forskellige betalingsinstrumenter er således velfungerende og bliver kun yderligere intensiveret ved implementeringen af PSD2, da PSD2 skaber yderligere adgang til betalernes konti, og dermed åbner fuldstændig op endnu flere forskellige tekniske løsninger for betalingstjenester. Andre alternative betalingsinstrumenter – der fx baseres på virtuelle valutaer – ser også dagens lys og indgår i konkurrencen om forretninger og forbrugere.

Da konkurrencesituationen er en helt anden i dag end den var i år 2000, og da bestemmelsens anvendelsesområde er begrænset til områder, hvor "konkurrencen ikke er virksom", er bestemmelsen grundet markedsudviklingen blevet helt overflødig. Det er derfor også vanskeligt at forestille sig, at bestemmelsen reelt ville kunne finde anvendelse.

Der henvises afslutningsvis i bemærkningerne til, at "Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen traf afgørelse i medfør af den tidligere § 79 i de såkaldte "Nets-sager" (afgørelse af henholdsvis 30. november 2012 og 22. maj 2013). Styrelsen fandt i disse sager, at selskabet Nets havde overtrådt den tidligere § 79." For en god ordens skyld skal det hertil bemærkes, at der for det første er tale om én sag, som styrelsen har truffet to afgørelser om. For det andet – og meget mere væsentligt – har Nets indbragt begge afgørelser for Østre Landsret. Nets har med henvisning til, at ingen af de to kumulative kriterier i § 79/ § 122 er opfyldt - nedlagt påstand om, at styrelsens afgørelser ophæves eller annulleres, subsidiært at sagerne hjemvises til fornyet behandling. Landsrettens dom kan appelleres til Højesteret.

Abonnementsmodeller, jf. § 123

Det følger af bemærkningerne til lovforslaget, at det er fundet hensigtsmæssigt at videreføre de nugældende regler i betalingstjenesteloven, som hjemler den bekendtgørelse, der i et vist omfang regulerer finansieringen af Dankortet. Abonnementsbekendtgørelsen finder anvendelse på Dankort-transaktioner foretaget i fysisk handel og hvor transaktionerne både er gennemført med et Dankort med chip og verificeret med kortholders PIN-kode eller en tilsvarende sikker identifikation.

Det følger af bemærkningerne, at det vil være Erhvervsministeren, som specifikt definerer, hvilke typer af betalingsinstrumenter, der vil være omfattet af en abonnementsordning, og at de nærmere kriterier for de omfattede betalingsinstrumenter vil skulle fastsættes i en bekendtgørelse. Det er ikke omtalt i bemærkningerne efter hvilke kriterier, Erhvervsministeren kan bestemme, at et beta-

lingsinstrument skal være omfattet af abonnementsordningen. Der bør skabes klarhed over dette i bemærkningerne.

Løsningsforslag

Nets støtter fortsat op om den gældende abonnementsbekendtgørelse. Det er imidlertid afgørende, at abonnementsmodellen på en mere smidig og simpel måde end i dag løbende kan tilpasses de hurtigt ændrede markedsvilkår uden at bekendtgørelsen, der regulerer abonnementsmodellen, skal ændres hver gang. Dette gælder eksempelvis ved udviklingstiltag og nødvendige justeringer i priserne.

Krav om udtrykkeligt samtykke, jf. § 124, stk. 2

Behandlingen af personoplysninger reguleres af § 124, stk. 2 og er en tilføjelse i forhold til den eksisterende betalingstjenestelov og medfører, at udbydere af betalingstjenester altid skal indhente udtrykkeligt samtykke fra brugeren, hvis udbyderen behandler personoplysninger i forbindelse med betalingstjenesten.

Af bemærkningerne fremgår det desuden, at begrebet personoplysninger "skal forstås oplysninger om personen, som går ud over de oplysninger, der i forbindelse med indgåelse af aftalen om udbud af en betalingstjeneste er nødvendige for at behandle en betaling." Dette er en central præcisering og bør derfor indarbejdes i lovtæksten.

Når PSD2 kræver, at udbydere af betalingstjenester altid skal indhente udtrykkeligt samtykke fra brugeren, hvis udbyderen behandler personoplysninger i forbindelse med udbuddet af betalingstjenesten, må formålet have været at sikre et udtrykkeligt samtykke fra brugeren, hvis betalingstjenesteudbyderen påtænker at benytte persondata til andre formål end gennemførelse af betaling gennem den aftalte betalingstjeneste.

Vi mener, at denne fortolkning bør være en del af de ledsagende kommentarer til loven, da fortolkningen begrænser konflikten med den generelle persondataforordning, som træder i kraft i maj 2018.

Behov for en overgangsbestemmelse i relation til § 124, stk. 2?

Hvis Nets ikke vinder forståelse for det ovenfor udtrykte synspunkt, vil det blive aktualiseret at tage stilling til behovet for en overgangsregel. I det følgende er det således antagelsen, at præciseringen og fortolkningen ovenfor ikke finder vej til det endelige lovforslag.

I lovbemærkningerne til § 124, stk. 2, fremgår det, at udbyderen af en betalingstjeneste ikke kan opnå stiltiende eller indirekte samtykke til behandling af oplysningerne. Nets' produkt Betalingservice tager afsæt i, at kreditorer har indgået betalingsaftaler med debitorer, der typisk er forbrugere. En betalingsaftale indeholder oplysning om, at kreditor med debitors samtykke kan iværksætte direkte debitering fra debitors konto. I persondataretlig forstand vil kreditor således være den, der indsamler oplysningerne og lader dem behandle med bistand fra Nets.

Med den nye bestemmelses krav om et udtrykkeligt samtykke vil det ikke længere være muligt at anse indgåelse af betalingsaftaler for et implicit samtykke til behandling af de afgivne oplysninger til brug for gennemførelse af den aftalte direkte debitering. Med ordlyden vil samtykket ikke kunne indhentes stiltiende eller ved passiv accept, hvis kravet bliver et udtrykkeligt samtykke.

Konsekvensen af den foreslåede bestemmelse vil påregneligt være den, at det af forbrugerne opleves som besværligt, når nu den betalingsordning, der har fungeret efter hensigten, pludselig bliver genstand for krav om afgivelse af udtrykkeligt samtykke til hver enkelt kreditor.

Forslaget vil dermed få utilsigtede konsekvenser, der ikke opvejer formålet med bestemmelsen, og når bestemmelsen tilmed er sanktioneret med bødestraf, så forekommer det ikke proportionalt.

Man bør have forståelse for, at ikke alle kreditorer er erhvervsdrivende. Iblandt kreditorerne er der mange foreninger og sportsklubber, for hvem dette vil være særdeles byrdefuldt. Det vil tilmed bidrage til en tilbageholdenhed i foreningslivet, hvis man som frivillig i en sportsklub kan risikere en bødestraf, hvis man – for at lette den administrative byrde ved at drive en forening – søger at benytte effektive løsninger.

Det er Nets' opfattelse, at man i den situation må overveje, om proportionaliteten tilsiger en overgangsbestemmelse.

Efter lovens ikrafttræden vil det være muligt at indhente udtrykkeligt samtykke som led i den almindelige indgåelse af nye betalingsaftaler. Hvis kravet til dokumentationen ubetinget bliver stærk kundeautentifikation, kan man med fordel lade en overgangsregel udløbe ved ikrafttræden af den regulatoriske tekniske standard om stærk kundeautentifikation som det Europæiske Banktilsyn er ved at udarbejde. I mellemtiden vil der være behov for en betydelig Informationsindsats, så ikke kreditorer – virksomheder såvel som privatpersoner - uforvarende ender i en situation, hvor de ifalder bødestraf for manglende iagttagelse af en ny regel.

Anvendelse af betalingsdata, jf. § 124, stk. 3

Det fremgår af bestemmelsen, at "Udbydere af betalingstjenester og andre må ikke behandle oplysninger om, hvor betaler har anvendt betalingstjenesten, og hvad den har været anvendt til, til opstilling af forbrugsprofiler, kortlægning af betalers forbrugsmønstre eller anden segmentering".

Bestemmelserne i § 124, stk. 3 er en videreførelse af den eksisterende betalingstjenestelov, men finder sin oprindelse i lov om betalingsmidler. Der var tale om en dansk særregel, der blev indført fordi man dengang vurderede, at den eksisterende lovgivning vedr. persondata ikke var tilstrækkelig. Med ikrafttrædelsen af EU's persondataforordning fra 25. maj 2018, er situationen imidlertid en helt anden, da reglerne heri opfylder de behov, som den foreslåede § 124 søger at varetage.

Baggrund

Betalingstjenesteloven § 124, stk. 3 og persondataforordningen forsøger at balancere mellem to forskellige hensyn: Styrkelse af forbrugernes ret til databeskyttelse samt udnyttelse af nye digitale muligheder, som følge af innovation, til glæde for den enkelte forbruger og samfundet.

Virksomheder med tilladelser til at udbyde betalingstjenester samt enhver ansvarlig virksomhed, som håndterer personhenførbare data, er motiveret af at sikre, at forbrugeren er tryk vedr. håndteringen af dennes private data. Kun hvis en forbruger er tryk og har vished for, at dennes personlige data ikke anvendes mod egen vilje, så vil vedkommende være komfortabel med at lade sine data anvende som den værdifulde ressource, som den er, i en "big data"-økonomi. Persondataforordningen sætter tydelige betingelser for håndtering af persondata samt for, hvordan der skal være gennemsigtighed for anvendelsen af data. I forordningen er der ligeledes krav til data, som anvendes til profilering og udformningen af beskrivelsen af samtykke, hvor profilering kan indgå.

§ 124, stk. 3 giver ingen mulighed for at betalere kan give samtykke til profilering, og er således byrdefuld og indskrænkende set i forhold til de generelle persondataretlige regler. Reglen stiller danske forbrugere, betalingsmodtagere og betalingstjenester ringere end i resten af EU.

Konsekvens

Bestemmelsens stk. 3 er en overimplementering af PSD2, der stiller danske virksomheder og iværksættere dårligere i den internationale konkurrence. Bestemmelsen forhindrer forbrugere i at få adgang til efterspurgte digitale services og produkter. Den foreslåede bestemmelse giver danske iværksættere og virksomheder dårligere konkurrencevilkår. Hvis man i Danmark ikke kan udvikle services, der bygger på big data i forbindelse med betalingen risikerer vi at tvinge nye ideer, nye virksomheder og entreprenante personer til andre lande f.eks. Sverige, hvor lignende særregler ikke eksisterer.

Dette vil ikke være understøttende for den spirende "Fintech"-iværksætterindustri, der i disse år blomstrer op med nye idéer og services, som i høj grad muliggøres af PSD2.

Hvis man vedtager loven i sin nuværende udformning vil det betyde, at man som f.eks. dansk softwarevirksomhed skal lave helt separate løsninger til det danske marked i forhold til de løsninger, som kan afsættes på udenlandske markeder, da det er klart, at detailhandlen og andre virksomheder efterspørger løsninger, der kan give mest mulig information om kunderne. Det er selve forudsætningen for at levere ydelser, der retter sig mod individuelle behov.

Det betyder enten, at man som f.eks. dansk softwarevirksomhed skal bruge dobbelt så lang tid på at lave et produkt, som både matcher kravene i Danmark og kravene i alle de øvrige EU lande, eller man skal vælge om man vil lave et produkt, som kun kan benyttes i Danmark eller kun i de øvrige EU lande. For mindre innovative virksomheder, som ikke har ressourcerne til dobbelt udviklingsarbejde, vil konsekvensen nødvendigvis være, at hvis man vælger at satse på løsninger til danske kunder, så forbliver man en lille nichespiller, og Danmark går glip af vigtige vidensarbejdspladser. Hvis man vælger at satse på løsninger til de øvrige EU lande, vil den naturlige konsekvens ofte være, at man vælger at flytte virksomheden til et land, hvor lovgivningen understøtter ens løsning f.eks. Sverige eller Tyskland.

Det er vanskeligt at forstå, hvorfor man i Danmark har et særligt stort behov for beskyttelse på dette område, og det vil utvivlsomt betyde, at fintech virksomheder, hvor indsamling og behandling af data er afgørende, vil finde andre lande at udøve deres virksomhed fra.

Danske borgere er blandt de mest veluddannede og digitale forbrugere i verden. Det er Nets' holdning, at forbrugere selv er bedst kvalificeret til at bestemme, hvad deres betalingsdata benyttes

til. Dette gav den tidligere minister, Troels Lund Poulsen, også udtryk for, da han i oktober 2016 var i samråd om betalingstjenestelovens § 85, stk. 3 udtalte, at han er "overbevist om, at forbrugere er i stand til at træffe oplyste valg, og jeg er overbevist om, at vi kan have tillid til den enkelte forbruger".

Den foreslåede lov vil i praksis indebære, at danske forbrugere, som de – sandsynligvis – eneste borgere i EU, vil blive afskærmet fra at udnytte alle de muligheder, som nye og innovative tjenester afstedkommer bl.a. i kraft af PSD2.

Løsningsforslag

Nets foreslår at tillade profilering i overensstemmelse med Persondataforordningens bestemmelser, hvorefter der kan gives samtykke til profilering til f.eks. markedsføringsformål men ikke til kreditvurdering eller i forbindelse med e-rekruttering.

Standardisering på tværs af EU er i alles interesse. Det sikrer ens regler for virksomheder, der håndterer persondata samt den enkelte forbruger, som får lettere ved at gennemskue, at behandlingen af deres data sker på en retfærdig og gennemskuelig måde, uanset hvilken type virksomhed der behandler deres data, og hvor denne er hjemmehørende.

Vedr. "anden segmentering", jf. § 124, stk. 3

Det fremgår af bestemmelsen, at "Udbydere af betalingstjenester og andre må ikke behandle oplysninger om, hvor betaler har anvendt betalingstjenesten, og hvad den har været anvendt til, til opstilling af forbrugsprofiler, kortlægning af betalers forbrugsmønstre eller anden segmentering".

Baggrund

Nets lægger til grund, at hensynet bag denne bestemmelse er at sikre, at betalingsdata ikke anvendes til tilpasning af tilbud, markedsføring eller anden adfærdsregulering overfor enkelt individer. Nets har ligeledes noteret sig, at EU Kommissær Margrethe Vestager september 2016 var fortalende for "data pooling". Deling af anonymiseret data skal tillades, så de små erhvervsdrivende kan få adgang til "Big Data" på samme niveau, som de store multinationale virksomheder. Der benyttes konkret et eksempel med en stor online boghandel, som benytter købsdata fra millioner af bogkøb til at foreslå nye bøger, som kunne have kundens interesse. Små selvstændige boghandlere uden samme mængde data har ikke de samme muligheder. Ud fra et konkurrencemæssigt synspunkt er det derfor godt, hvis de kunne sende deres data til en fælles platform og få aggregeret data retur. Det er naturligvis under forudsætning af, at de efterlever kravene i persondataforordningen. Således fremgår det da også af kommentarerne på side 114, at "Det er således Erhvervsministeriets vurdering, at reglerne i den gældende lov om betalingstjenester og elektroniske penge bør præciseres, så lovgivning ikke begrænser de muligheder, som digitaliseringen giver, som kan være til gavn for forbrugerne, samtidig med, at der opnås en passende beskyttelse af forbrugernes data."

Det er Nets opfattelse, at bestemmelsen er formuleret for vidtgående i forhold til opnåelse af formålet om at beskytte forbrugeren. Tilføjjelsen "eller anden segmentering" introducerer alvorlig tvivl

om, hvorvidt betalingsdata kan benyttes til generelle ikke personhenførbare statistikker og dermed reelt forhindrer, at forretninger foretager analyser af egne kunders betalingstransaktioner. For at undgå diverse former for tab og spild, kan forretningen have specifik interesse i at se en overordnet anonymiseret profil for de kunder, der kommer i deres butik, så de f.eks. kan se hvornår (klokkeslæt, dag, måned, år) kunderne typisk kommer ind, og ikke kommer ind i butikken. Disse oplysninger kan bruges til at justere åbningstider, tilkalde ekstra personale i peak-perioder, minimere madspild etc.

Konsekvens

Forbud mod "anden segmentering" er så bred i sin formulering, at alt kan læses ind i den. Det begrænser danske forretningers og internethjemmesiders mulighed for at lave generelle statistikker, så som omsætnings- og transaktionsstatistikker, generiske kunde profiler, hvilket stiller danske forretninger dårligere i konkurrence med udenlandske forretninger til skade for det danske samfund. Disse oplysninger kan bruges til at justere åbningstider, tilkalde ekstra personale i peak-perioder, minimere madspild etc.

Løsningsforslag

Nets foreslår at "anden segmentering" udgår af § 124 stk. 3, og at det præciseres i kommentarerne til lovforslaget, at behandling af betalingsdata følger Persondataforordningens bestemmelser, og hvor kun forbrugsprofiler til brug for markedsføring af kreditaftaler forbydes. Hermed tydeliggøres det, at opstilling af ikke-personhenførbare profiler og analyser, der ikke kan føres tilbage til en enkelt person, kan tillades.

Vedr. loyalitetsprogrammer, § 124, stk. 3

Det foreslås i stk. 3, at udbydere af betalingstjenester og andre ikke må behandle oplysninger om, hvor betaler har anvendt betalingstjenesten, og hvad det har været anvendt til, til opstilling af forbrugsprofiler, kortlægning af betalers forbrugsmønstre eller anden segmentering. Oplysningerne må dog behandles til brug for kontooplysningstjenester.

Med denne formulering videreføres Forbrugerombudsmandens nyligt udvidede fortolkning fra januar 2016 af anvendelsesområdet for betalingstjenestelovens § 85, stk. 3, hvorefter ikke kun udbydere af betalingstjenester er omfattet af reglen, men også "andre virksomheder". Dette ses af § 1 stk. 6, der udvider anvendelsesområdet til at gælde alle erhvervsdrivende. Såfremt denne udvidelse af anvendelsesområdet ønskes fastholdt, foreslås det, at dette flyttes til den generelle forbrugerbeskyttelseslovgivning.

Om "andre virksomheder" vil være omfattet af § 124, stk. 3 afhænger, ifølge bemærkningerne til lovforslaget, af, om deres loyalitetsfunktion (loyalitetprogram tilknyttet til et betalingskort) er et accessorium til betalingsfunktionen eller udgør en klart adskilt og uafhængig funktion. Førstnævnte situation vil være omfattet.

Det er Nets' vurdering, at ikke alene er selve udvidelsen af anvendelsesområdet i strid med de oprindelige forarbejder til betalingstjenesteloven, der siger, at § 85, stk. 3 retter sig mod "udby-

der" (forstås som udbyder af betalingstjenesten) men videreførelsen af denne praksis i betalingsloven er også i strid med "ånden" i PSD2, hvorefter det skulle være slut med at "leve i fortiden".

- § 124, stk. 3 vil fremover forhindre en smidig kombination af loyalitetsprogrammer og betalingskort, idet reglen konkret betyder, at en sådan kombination forudsætter, at forretningerne skal implementere en fysisk funktionalitet, der gør forbrugeren i stand til ved hvert køb at fravælge loyalitetsdelen af kortet.
- § 124, stk. 3 vil fremover betyde, at forbrugeren belastes af, at skulle have X-antal fysiske loyalitetskort på sig, fordi reglen gør det besværligt (kasseapparater, terminaler mv. skal erstattes med nye, der muliggør fravalg af loyalitetsprogram) for forretningerne at levere en løsning, hvori loyalitetsprogrammer er tilknyttet ét betalingskort.

Det fremgår, at formålet med bestemmelsen er at sikre, at sådanne oplysninger ikke behandles til uvedkommende formål eller i integritetskrænkende øjemed medmindre, der er tale om forud fastlagte rabatprogrammer.

Nets er fortalere for forbrugerbeskyttelse, og da forbrugere kan give samtykke til behandling af samme typer oplysninger ved et separat loyalitetskort, er det vanskeligt at se, at der er et reelt behov for at fastsætte strengere regler alene som følge af, at loyalitetsfunktionen er tilknyttet et betalingskort.

Resultatet bliver, at ønsker man som forbruger at modtage individualiserede tilbud – hvilket er tilfældet i langt de fleste tilfælde - handler man enten på nettet eller erhverver sig endnu et separat loyalitetskort til at fylde i pungen. Sidstnævnte på trods af, at den teknologiske udvikling dels medfører, at det er muligt for forbrugeren at samle alle loyalitetsprogrammer på et kort, dels medfører at smartphones allerede i dag virtuelt kan holde disse kort i en "mobile wallet" på f.eks. SIM-kortet.

Kreditorkifte i aftaler om direkte debitering, jf. § 82

Grundlaget for direkte debiteringer er de betalingsaftaler om direkte debitering, som kreditorerne indgår med betalere/debitorerne, der typisk er forbrugere. I praksis vil kreditorer i deres aftaler med betalere opregne, hvilke ydelser aftalen om direkte debitering kan benyttes til betaling af.

Undertiden hænder det, at kreditorerne omorganiseres på en måde, der får indflydelse på betalingsaftalerne om direkte debitering. Problemstillingen opstår gerne på ydelsesniveau eller på organisationsniveau – dvs. ved at salget af en varegruppe overdrages eller ved at en hel virksomhed skifter hænder.

Et eksempel

Hvis et bladhus sælger tre udgivelser, f.eks. et boligmagasin, et helse-magasin og et hobbymagasin, til den samme kunde, så kan bladhuset aftale med abonnenten, at hver udgivelse får en individuel betalingsaftale eller at samtlige udgivelser opkræves over samme betalingsdebitering. Det

første er dyrere for bladhuset og i sidste ende for forbrugeren, da der betales til Betalingsservice for alle tre udgivelser. Der er med andre ord en tilskyndelse til at samle alle opkrævninger i én betalingsaftale. Kreditor skal aftale med debitor, hvis yderligere ydelser skal kunne opkræves.

Hvis bladhuset vælger at sælge den ene udgivelse til et andet bladhus, så har det stor praktisk betydning, om det købende bladhus skal indgå nye betalingsaftaler om brug af direkte debitering for hver enkelt abonnent.

I praksis vil det rejse spørgsmålene:

- om en aftale om direkte debitering kan spaltes, hvis alle opkrævningerne var samlet i en aftale om direkte debitering?
- om en aftale om direkte debitering kan overdrages, hvis hvert magasin er omfattet af hver sin aftale om direkte debitering?

Set med abonnentens øjne, så vil vedkommende fremover – alt andet lige – skulle betale for samme ydelse til en ny kreditor. Man kan sige, at vedkommende ikke er stillet hverken værre eller bedre end hidtil.

I gængs obligationsret er det retsstillingen, at et kreditorskifte kan finde sted under visse omstændigheder, der blandt andet indebærer, at der skal gives meddelelse om, hvortil betaling kan ske med frigørende virkning. Er der tale om periodisk udveksling af ydelser, kan der være behov for at ændre den underliggende aftale om realydelsen. Det vil typisk ske ved varsling.

Almindelig aftaleret tilsiger, at man kan aftale ændringer til en gældende aftale med det aftalte varsel – alternativt med opsigelsesvarslet. I visse typer aftaler, går man endog så vidt, at man anser fortsat brug efter ikrafttræden af varslede ændringer for en stiltiende accept af de varslede ændringer.

Alligevel er Forbrugerombudsmanden i en konkret sag (FO 15/09514-10 (14/07259)) nået til det resultat, at de almindelige obligationsretlige regler ikke finder anvendelse, idet § 82 må læses "lex specialis" – altså som en særregel, der går forud for en deklatorisk regel. Og ligeledes er det tilkendegivet, at passiv accept ikke finder anvendelse på ændringer i mandater, der med refererede sag ikke kan ændres stiltiende eller ved passiv accept.

Det lidt ulogiske i en sådan argumentation er, at en rammeaftale kan ændres ved stiltiende eller passiv accept – hvorimod det modsatte gælder den betalingsaftale eller det mandat, der er koblet op på rammeaftalen om betalingskontoen, hvorfra beløbet trækkes. I lovforslaget § 74 kan man således ændre en rammeaftale for en betalingskonto ved stiltiende accept, således som det også gælder i dag i den hidtidige lovs § 50, stk. 3.

Konsekvens

I praksis medfører Forbrugerombudsmandens udtalelse i ovennævnte sag markant øgede samfundsmæssige omkostninger i forbindelse med udsendelse og behandling af indbetalingskort. Og hvis man derfor opretholder § 82, jf. lovforslaget, så vil kreditorer skulle indgå nye aftaler med hver enkelt kunde om fortsat brug af direkte debitering. Det vil opleves som et formalistisk krav, der ikke gavner nogen eller noget reelt hensyn. Af erfaring ved Nets, at forbrugerne bliver sure og

kreditorerne står uforstående. Man kan også rejse spørgsmålet, om forbrugeren vitterligt stilles ringere ved at have fået en ny aftalepart, der har varslet en ændring, som man ikke har fundet anledning til at reagere på.

Løsningsforslag

Det ville være ønskeligt, hvis lovbemærkningerne mere præcist angav, om det er lovgivers hensigt at følge den udlægning af retstilstanden, der er kommet til udtryk ved Forbrugerombudsmandens udtalelse, eller om almindelige obligationsretlige principper finder anvendelse, så ændringer i eksisterende betalingsaftaler kan godkendes stiltiende.

Det vil være fuldt betryggende, hvis den underretning, som den almindelige obligationsret ville tilsige ved kreditorskifte, kunne suppleres af en varsling om ændringen af aftalen om brug af direkte debitering.

Fra en forbrugers synsvinkel vil det underliggende retsforhold vedrørende den ydelse, som betalingen vedrører, kunne ændres ved aftale. Det er den altovervejende hovedregel i dansk ret. Hvorfor betalingsaftalen ikke skulle kunne ændres på samme vis - eller endog samtidig ved varsling - savner fortsat en regulær forklaring. Det er vanskeligt at se, hvorfor en forbruger i relation til aftaler om betaling, skulle have et markant større behov end i øvrige af livets aftaler.

Manglende skelen mellem initiering og gennemførelse, jf. § 86, stk. 1

Som det fremgår af § 86, stk. 1 omhandler denne kun "iværksættelsen" og sætter derfor ikke som krav, at alle oplysninger vedrørende gennemførelsen af betalingstransaktionen også skal tilgå en betalingsinitieringstjenesteudbyder.

PSD2 artikel 66 stk. 4 anfører, at der kan være forskellige aktører i de forskellige faser af en betalingsordre, og der sondres tydelig mellem initiering og gennemførelse af transaktionen. Denne sondring er meget væsentlig information for betalingsinitieringstjenesteudbyderen at få besked om status på gennemførelsen og bør derfor også fremgå af § 86, stk. 1.

Uddybning af Nets' høringsvar

Vi ser frem til at fortsætte dialogen vedr. ovenstående, og står naturligvis til rådighed, såfremt der er behov for, at vi uddyber Nets høringsvar.

Med venlig hilsen

Jens Heurlin

Head of Legal & Compliance
SVP and General Counsel for Nets
Attorney-at-law

Finanstilsynet
Juridisk kontor
Århusgade 110
2100 København Ø
Att.: Specialkonsulent, cand.jur. Katja Lefevre Sønderaas

Pr. e-mail: hoeringer@ftnet.dk; cc: lef@ftnet.dk; jkv@ftnet.dk

6. februar 2017

Høring vedrørende udkast til forslag til lov om betalinger

Tak for muligheden for at kommentere lovforslaget.

Vi har enkelte bemærkninger vedrørende udkastets kapitel 8 om databeskyttelse, operationel sikkerhed og autentifikation.

Grundlæggende er det vores opfattelse, at bestemmelserne i § 124, stk. 2 og 5, samt § 125, stk. 1, nr. 5, på sin vis ikke er nødvendige, da kravene allerede fremgår af anden lovgivning, herunder persondatalovgivningen.

§ 125 bør generelt præciseres.

Det fremgår af § 125, stk. 2, at udbydere og udsteder en gang årligt skal indsende en ajourført og samlet risikovurdering i henhold til stk. 1 samt en beskrivelse af de forebyggende foranstaltninger, ydbyderne har truffet for at begrænse disse risici.

Af stk. 1 fremgår, at en udbyder skal fastsætte og opretholde forskellige procedurer og sikkerhedsforanstaltninger.

De forhold, som er omtalt i stk. 1, er netop det, man gør efter en risikovurdering.

Det bør således fremgå af stk. 1, at der skal foretages en risikovurdering, som danner grundlag for implementering af § 125, stk. 1, nr. 1, 2 og 3.

Med venlig hilsen

Peter Krogh Olsen
fagkonsulent

FSR – danske revisorer
Kronprinsessegade 8
DK - 1506 København K

Telefon +45 3393 9191
fsr@fsr.dk
www.fsr.dk

CVR 55 09 72 16
Danske Bank
Reg 4185
Konto nr 2500102295

Brancheforeningen

Dansk Luftfart

2. februar 2017

PEHE

DI-2017-00423

Deres sagsnr.: «CaseContact_EksternReference»

Finanstilsynet
Juridisk Kontor
Århusgade 110
2100 København Ø

Danish Aviation

E-mail til hoeringer@ftnet.dk

Kopi til lef@ftnet.dk og jky@ftnet.dk

Bemærkninger til lovforslag om betalinger (ophævelse af kontantreglen ved salg ombord på danskregistrerede fly).

Et udkast til forslag til lov om betalinger er pt. i offentlig høring. I den anledning fremsender vi på vegne af det danske luftfartserhverv vores bemærkninger vedrørende forslaget § 81 (kontantreglen), og i den forbindelse, kravet om modtagelse af kontanter ved slag ombord på dansk-registrerede fly.

Kontantreglen stiller danske luftfartsselskaber med fly på dansk register dårligere i konkurrencen, fordi et tilsvarende krav ikke eksisterer i mange af de lande, vi normalt sammenligner os med. Der eksisterer således ikke en tilsvarende regel for fly registreret i Sverige og Norge. Et norsk-registreret fly kan dermed lette fra Københavns Lufthavn med kurs mod New York fri for de administrative og logistiske byrder, der følger af kontantkravet, mens et tilsvarende dansk-registreret fly belastes af kravet. Kun meget få flypassagerer betaler i dag med kontanter. Det vurderes i øvrigt, at den resterende lille kontantandel ikke skyldes, at passageren ikke råder over andre betalingsmåder, men primært at passageren i situationen har kontanter ved hånden.

Ønsket om at ophæve kontantkravet for dansk-registrerede fly har løbende været fremført i forbindelse med regeringens arbejde med at udvikle en dansk luftfartsstrategi. Det er endvidere vores oplevelse, at der ikke er forbrugerpolitisk modstand mod en lempelse på dette helt konkrete område. I det lys finder vi det skuffende, at spørgsmålet ikke er medtaget i nærværende lovforslag. Vi opfordrer derfor til, at der i den endelige lovtekst indarbejdes en løsning, så kontantkravet på dansk-registrerede fly kan ophæves. Vi står naturligvis til rådighed for at drøfte mulige løsninger.

Vi henviser i øvrigt til høringssvar fra Dansk Industri, der også opfordrer til at kontantkravet ombord på danskregistrerede fly ophæves.

Med venlig hilsen

Per Henriksen
Brancheforeningen Dansk Luftfart
Direkte: + 45 33 77 46 72

Postadresse/Postal address

H.C. Andersens Boulevard 18,
1787 København V

(+45) 3377 3377

info@dansk-luftfart.dk
www.dansk-luftfart.dk

CVR: 32 96 16 73

Nelofar Maryam Safi (FT)

Fra: Elisabeth Kierkegaard <ek@sikkerhedsbranchen.dk>
Sendt: 6. februar 2017 09:15
Til: Høringer
Cc: Katja Lefevre Sønderaas (FT); Jon Hasling Kyed (FT)
Emne: Bemærkninger til forslag til lov om betalinger
Vedhæftede filer: Bemærkninger lov om betalinger.pdf

Hermed sender jeg SikkerhedsBranchens bemærkninger til forslag til lov om betalinger.

Med venlig hilsen
SikkerhedsBranchen

Elisabeth Kierkegaard
Informationschef

Jernholmen 12, 2650 Hvidovre

Telefon: 36 49 40 80

Fax: 36 34 90 04

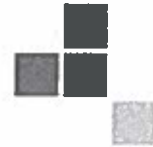
Direkte: 36 34 89 30

Mobil: 60 22 80 84

E-mail: ek@sikkerhedsbranchen.dk

Web: www.sikkerhedsbranchen.dk

SikkerhedsBranchen er sekretariat for [BrandBevægelsen](#)

Hvidovre, 6. februar 2017

SikkerhedsBranchens svar på høring om forslag til Lov om betalinger.

SikkerhedsBranchen må med ærgrelse konstatere, at lovforslaget indeholder en lempelse af kontantreglen, der ikke bare er uhensigtsmæssig, men også synes funderet på et uhensigtsmæssigt grundlag. Vi vil derfor foreslå, at lempelsen udelades fra den endelige lov.

Lempelsen af kontantreglen findes i lovforslagets § 81, stk. 3. Den tillader betalingsmodtagere at frabede sig kontanter i tidsrummet 22-06. Lempelsen foreslås gennemført på trods af at det flere gange i Erhvervsministeriets bemærkninger til lovforslaget fastslås, at der stadig findes grupper af borgere, der har behov for at kunne betale med kontanter. Argumentationen for lempelsen er alene et ønske om at reducere risikoen for røverier. De kortfattede formuleringer i bemærkningerne vækker dog adskillige spørgsmål, som SikkerhedsBranchen vil påpege i det følgende.

Det fremgår af bemærkningerne, at Erhvervsministeriet vurderer at risikoen for røverier er højere i nattetimerne, og at en tilladelse til at afvise kontanter i disse timer vil nedbringe antallet af røverier. Erhvervsministeriets grundlag for disse vurderinger fremgår dog ikke.

Da en lempelse af kontantreglen er en indskrænkning af borgerens frie valg af betalingsmiddel, må det forventes at de alternative midler til at nedbringe antallet af røverier i nattetimerne skal overvejes først. En af de mest effektive metoder til forebyggelse af røverier har vist sig at være mekanisk og elektronisk sikring, som mange røveriudsatte butikker, tankstationer mv. allerede har installeret. Det vurderes da også at være en af de tungtvejende årsager til at røveritallene allerede er faldende. En af de hyppigt anvendte sikringsformer er de såkaldte lukkede betalingsystemer, der udelukker både ekspedient og røver fra direkte kontakt med kontanter. Disse systemer er allerede i stort omfang installeret i de røveriudsatte butikker. Der er derfor ingen indlysende argumenter for, hvorfor de allerede sikrede butikker skulle være mindre udsatte for røveri ved at nægte at modtage kontanter i nattetimerne.

Det er et beklageligt faktum, at nogle kriminalitetsforebyggende tiltag simpelthen flytter kriminaliteten frem for at neddroge den. Det kommer ikke blot til udtryk geografisk, men også i forhold til kriminalitetens form og udbytte. Der ses således i detailhandlen en tendens til, at når kontanter ikke længere er lettilgængelige for tyve eller røvere, bliver der i stedet stjålet tobaksvarer, alkohol og andre let omsættelige varer. Det er derfor SikkerhedsBranchens bekymring, at en lempelse af kontantreglen vil have ringe effekt på mængden og alvoren af kriminalitet mod betalingsmodtagere.

Mens SikkerhedsBranchen vurderer, at lempelsen af kontantreglen vil have ringe effekt som kriminalitetsforebyggende middel, vil vi påpege, at lempelsen udgør en direkte krænkelse af ligestilling mellem borgerne. De borgere, der med Erhvervsministeriets egne ord har behov for at kunne betale kontant, har ikke i dag tilfredsstillende elektroniske alternativer. SikkerhedsBranchen noterer sig, at borgerne vil blive sikret adgang til at bruge kontanter i sundhedsmæssige sammenhænge hele døgnet, men at udelukke de udsatte grupper fra at bruge kontanter i alle andre sammenhænge i nattetimerne har karakter af diskrimination.

Endelig noterer SikkerhedsBranchen sig, at lovforslaget lemper forbuddet mod at anvende betalingsdata til brug for ydelser tilknyttet en betalingstjeneste. Det skal bemærkes, at kontanter fremover bliver den indlysende og mest effektive måde den enkelte borger kan sikre sig mod uønsket brug af sådan overvågning og brug af hans betalingsdata. Det er derfor urimeligt at lempe kontantreglen samtidig og dermed potentielt tvinge borgeren ud i situationer, hvor han må vælge mellem at beskytte sit privatliv eller at købe den vare, han ønsker.

Med venlig hilsen

Direktør Kasper Skov-Mikkelsen
SikkerhedsBranchen

Nelofar Maryam Safi (FT)

Fra: Louise Fjord <LFJ@fida.dk>
Sendt: 6. februar 2017 08:59
Til: Høringer
Cc: Katja Lefevre Sønderaas (FT); Jon Hasling Kyed (FT); Anders Laursen
Emne: Finans Danmarks høringssvar vedr. udkast til forslag til lov om betalinger
Vedhæftede filer: Finans Danmarks høringssvar vedr. udkast til forslag om lov om betalinger.pdf

Til Finanstilsynet

Vedhæftet er Finans Danmarks høringssvar til lovforslaget.

Med venlig hilsen

Louise Fjord
Juridisk konsulent

Direkte 3370 1193
lfj@fida.dk

Finans Danmark
Finanssektorens Hus
Amaliegade 7
1256 København K

Telefon 3370 1000

mail@finansraadet.dk
www.finansraadet.dk

Finans Danmark er navnet på den nye fælles interesseorganisation for bank og realkredit. (Læs mere [her](#)). Tak for tålmodigheden, mens vi arbejder på nyt fælles udtryk.

From: Høringer [mailto:Hoeringer@FTNET.DK]

Sent: 11. januar 2017 19:51

To: samfund@advokatsamfundet.dk; disek@dabank.dk; ae@ae.dk; pote@atp.dk; ask@ask.dk; Børsmæglerforeningen; denmark@intertrustgroup.com; dvca@dvca.dk; nationalbanken@nationalbanken.dk; * Danmarks Rederiforening; * Danmarks Skibskredit; daf@shareholders.dk; politik@shareholders.dk; da@da.dk; * Danske Entreprenører; de@de.dk; hoeringssager@danskerhverv.dk; dfim@forsikringogpension.dk; * Dansk Industri; dirf@dirf.dk; Sekretariat@dk-r.dk; metal@danskmetal.dk; jlr@lundorff.dk; hhk@danskeadvokater.dk; mail@danskeadvokater.dk; dfl@dfi.dk; mail@danskemaritime.dk; * Danske Regioner; sekretaer@aktuarforeningen.dk; ddf@finansanalytiker.dk; info@fondsmaeglerforeningen.dk; info@ejendomsforeningen.dk; eof@eof.dk; formand@fdfa.dk; het@fdih.net; post@finansogleasing.dk; post@finansforbundet.dk; mail@finanshus.dk; mail@finansielstabilitet.dk; Central Postkasse; * FA; Christina Toftegaard Nielsen; hoeringer@fbr.dk; carsten.scheffel@allianz.com; Ane Marie Christensen; andelskasseforeningen@jak.dk; fdr@fdr.dk; Tim Nielsen; * Forsikring&Pension; fk@fmf.dk; info@frivilligraadet.dk; * FSR; ftf@ftf.dk; erst@erst.dk; 2-EOGSFinansielleVirksomheder@erst.dk; letbyrder@erst.dk; letbyrder-i-EU@erst.dk; * Konkurrencestyrelsen; pvs@dkpto.dk; sik@sik.dk; sfs@dma.dk; gii@gii.dk; f.lindlov@g-icap.dk; agr@horesta.dk; hvr@hvr.dk; isobro@isobro.dk; info@ifb.dk; formand@isaca.dk; itb@itb.dk; kk@kommunekredit.dk; * KL; saj@kromannreumert.com; kob@experian.dk; hoering@lf.dk; pt@strafferetsadvokaten.dk; info@baeredygtigtlandbrug.dk; lo@lo.dk; * Lokale Pengeinstitutter; info@ld.dk; Anne Zeuthen Løkkegaard; * Nets, Direktionssekretariatet; mw@mybanker.dk; sekretariat@parcelhus.dk; bi3@post.dk; Realkreditforeningen; Lotte Møllerup; rbf@regionalebanker.dk; revisor@revisornaevnet.dk; info@rigsrevisionen.dk; ser@di.dk; saok@ankl.dk;

post@teleindu.dk; legal@vp.dk; compliance.nordic@westernunion.com; riomgr@gl.stm.dk; Jan.Persson-
Tryggedsson@thomsonreuters.com; sekretariatet@transparency.dk; Troels Lund Poulsen; dt@datatilsynet.dk;
erst@erst.dk; evm@evm.dk; Martin Præstegaard; Claus Hjort Frederiksen; * Justitsministeriet; km@km.dk;
efkm@efkm.dk; kum@kum.dk; mfvn@mfvm.dk; uibm@uibm.dk; sim@sim.dk; modst@modst.dk; skm@skm.dk;
Lars Løkke Rasmussen; trm@trm.dk; ipos@atp.dk; ufm@ufm.dk; * Udenrigsministeriet; uvm@uvm.dk;
info@ecb.europa.eu; Lise.Pedersen@ecb.europa.eu; Carsten F. Andersen; Torben Weiss Garne; 1 - FT
Direktionsmøderum 6. sal

Cc: Jon Hasling Kyed; Katja Lefevre Sønderaas (FT); Anton Lau Nielsen (FT); Jane Ibsen Piper (FT); Høringer
Subject: Høring over udkast til forslag til lov om betalinger

Hermed sendes i offentlig høring udkast til forslag til lov om betalinger.

Se venligst vedhæftede høringsbrev, høringsliste og udkast til lovforslag.

Finanstilsynet modtager gerne bemærkninger til lovforslaget, før det skal behandles i Folketinget.

Finanstilsynet skal bede om at modtage eventuelle bemærkninger til lovforslaget **senest mandag den 6. februar 2017 kl. 10:00**. Bemærkninger bedes sendt enten pr. post til Finanstilsynet, Juridisk kontor, Århusgade 110, 2100 København Ø, eller pr. e-mail til hoeringer@ftnet.dk med kopi til lef@ftnet.dk og jky@ftnet.dk.

Eventuelle spørgsmål til lovforslagene kan rettes til specialkonsulent Katja Lefevre Sønderaas på tlf. 33 55 82 63, eller specialkonsulent Jon Hasling Kyed på tlf. 33 55 82 56.

Med venlig hilsen

Katja Lefevre Sønderaas

Specialkonsulent, cand.jur.

Juridisk kontor

Århusgade 110, 2100 København Ø

Tlf.: +45 33 55 82 82 / Fax: +45 33 55 82 00

Direkte tlf.: +45 33 55 82 63

<mailto:lef@ftnet.dk>

www.finanstilsynet.dk

Finans Danmark

H Ø R I N G

Høringssvar vedrørende udkast til forslag til lov om betalinger

Finans Danmark (den nye fælles interesseorganisation for bank og realkredit) har den 11. januar 2017 modtaget udkast til forslag til lov om betalinger i høring. Finans Danmark takker for muligheden for at afgive bemærkninger til udkastet.

Med lovforslaget gennemføres Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/2366/EU af 13. januar 2016 (2. betalingstjenestedirektiv). Finans Danmark støtter 2. betalingstjenestedirektivs formål om at regulere nye aktører (de såkaldte tredjepartsudbydere) og nye betalingstjenester samtidig med at høj forbrugerbeskyttelse fastholdes og kravene til it-sikkerhed styrkes.

Finans Danmark byder konkurrence fra nye aktører velkommen. Det sikrer en fortsat stærk innovation inden for finansielle tjenester og styrker udviklingen af digitale løsninger til gavn for forbruger og erhvervslivet.

Den øgede digitalisering har ændret forbrugernes og virksomhedernes ønsker og krav til betalingsløsninger, og de efterspørger i stigende grad individuelle produkter, der er tilpasset netop deres behov.

Finans Danmark mener, at det nye lov bør gøre det muligt at anvende ny teknologi til at udvikle attraktive og innovative digitale løsninger, der kan komme forbrugere og erhvervsliv til gode.

Finans Danmark ønsker derfor en direktivnær implementering af 2. betalingstjenestedirektiv for at skabe lige konkurrencevilkår for danske og udenlandske virksomheder.

Generelle bemærkninger

2. betalingstjenestedirektiv introducerer en række nye definitioner og begreber, og Finans Danmark mener, at man bør lave en direktivkonform implementering af disse for at sikre fuld klarhed.

Det bør således ved anvendelse af udbyder-begrebet være helt klart, om der menes kontoførende udbyder, udbyder af betalingsinitieringstjenester, udbyder af kontooplysningstjenester eller udbyder af betalingstjenester generelt. På den måde undgås tvivl om, hvilken udbyder et krav eller en for-

6. februar 2017

Finanssektorens Hus
Amallegade 7
1256 København K

Telefon 3370 1000

mail@finansraadet.dk
www.finansraadet.dk

Kontakt Louise Fjord
Direkte +45 3370 1193
lfj@finansraadet.dk

Journalnr. 712/04
Dok. nr. 564535-v1

pligtelse påhviler. 2. betalingstjenestedirektiv bekræfter konsekvent, hvilken udbyder der er tale om.

Side 2

Tilsvarende gør sig gældende i forhold til *stærk autentifikation*, der i stedet bør betegnes *stærk kundeautentifikation*, jf. 2. betalingstjenestedirektiv.

Journalnr. 712/04

Dok. nr. 564535-v1

Finans Danmark ønsker samtidig klarhed over, om dispensationer givet i medfør af § 1, stk. 3, i den gældende lov om betalingstjenester og elektroniske penge videreføres, når lov om betalinger træder i kraft, eller om der skal indgives nye ansøgninger.

Anvendelsesområde og definitioner

§ 1 og § 4

Lovforslagets § 1, stk. 2 og 3, og § 4, stk. 1 og 2, anvender formuleringen "i et andet EU- eller EØS-land". I § 1, stk. 4, og § 4, stk. 3, henvises i stedet til *udbydere af betalingstjenester etableret i et land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område*. Bemærkninger til § 1, stk. 3, og § 4, stk. 3, henviser derimod til lande inden for EU/EØS.

Der bør anvendes samme betegnelser i bestemmelseernes enkelte stykker såvel som i lovbemærkningerne.

§ 7

Finans Danmark er generelt positiv i forhold til beskrivelserne af lovens definitioner. Det er særligt vigtigt, at definitionerne er forsøgt beskrevet ud fra et teknologineutralt udgangspunkt, således at de ikke bliver overhalet af den digitale udvikling. Det er også positivt, at en række af lovens definitioner beskriver sammenhængen til og adskillelsen i forhold til andre definitioner.

I forhold til de enkelte definitioner og brugen af disse vil Finans Danmark påpege følgende:

§ 7, nr. 25 og 26

I definitionen af indløsning af betalingstransaktioner samt udstedelse af betalingsinstrumenter bør betegnelsen *bearbejdning* erstattes af betegnelsen *behandling*, jf. 2. betalingstjenestedirektiv artikel 4, nr. 44 og 45, som også anvendes i lovforslagets bemærkninger til begge bestemmelser.

§ 7, nr. 30

Stærk autentifikation bør erstattes med *stærk kundeautentifikation*, jf. 2. betalingstjenestedirektiv artikel 4, nr. 30. Se i øvrigt kommentar under generelle bemærkninger.

Tilladelse

§ 14

Finans Danmark ønsker et elektronisk register, der opdateres i realtid, og gør det muligt for brugerne at søge efter relevante oplysninger.

§ 16

Ifølge bestemmelsen er et e-pengeinstitut eller betalingsinstitut forpligtet til at opbevare oplysninger, der er relevante i forbindelse med betalingsinstituttets tilladelse, i mindst 5 år. Finans Danmark ønsker præciseret, hvornår fristen på de 5 år gælder fra, eksempelvis om det er fra tidspunktet for ansøgning om tilladelse eller tidspunktet for tildeling af tilladelse.

Journalnr. 712/04
Dok. nr. 564535-v1

§ 19

Udstedere af elektroniske penge bør erstattes med e-pengeinstitutter, jf. artikel 6 og 12 i 2. e-pengedirektiv.

§ 20

Udbydere af betalingstjenester bør i bestemmelsens stk. 1-3 erstattes med betalingsinstitutter, jf. 2. betalingstjenestestedirektiv artikel 18, stk. 2-6. Betegnelsen betalingsinstitut anvendes også i § 20 stk. 3, nr. 4.

§ 46 og § 47

Ifølge § 46 og § 47 kan et udenlandsk betalingsinstitut eller e-pengeinstitut, der er meddelt tilladelse i et andet EU- eller EØS-land, som udgangspunkt begynde at udbyde grænseoverskridende betalingstjenester i Danmark ved etablering af en filial eller en agent.

Finans Danmark hilser konkurrencen fra udenlandske aktører velkommen. Det forekommer dog at være uklart hvorvidt en udenlandsk betalingstjenesteudbyder skal følge reglerne i den danske betalingslov, herunder de danske særregler, eller sit eget lands regler. Derudover synes der ikke at være klare retningslinjer for, hvornår en udenlandsk aktør udbyder betalingstjenester i Danmark, når der ikke er tale om fysisk tilstedeværelse i form af en agent eller filial. Det er netop kendetegnet ved digitale betalingstjenester, at de kan være tilgængelige for danske forbrugere, uden at de nødvendigvis er målrettet det danske marked.

Foruden at skabe usikkerhed om forbrugernes retsstilling kan ovennævnte uklarhed medføre ulige konkurrencevilkår, idet danske udbydere typisk er forpligtet til at følge disse regler. I det omfang brug af udenlandske udbydere vil tage til i de kommende år, kan denne usikkerhed blive et stigende problem.

Oplysningskrav**§ 71, stk. 2**

Det bør i bemærkningerne præciseres, om overtrædelse af § 71, stk. 2, kan straffes med bøde.

§ 82, stk. 3

Bestemmelsen fastlægger, at betaleren til enhver tid kan tilbagekalde et samtykke, dog ikke senere end det tidspunkt, der følger af lovforslagets § 111. Det fremgår dog ikke klart, hvem betaleren skal tilbagekalde samtyk-

ket overfor, herunder om det skal være over for den, som samtykket er givet til.

Side 4

En betaler kan endvidere tilbagekalde et samtykke til at gennemføre en række transaktioner, hvorefter alle fremtidige anses for uautoriserede. Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, at det fx kan vedrøre løbende betaling af et abonnement via et betalingskort. Det bemærkes, at det hidtil har været praksis, at en betaler skal opsiges en abonnementsaftale overfor forretningen (dvs. tilbagekalde fremtidige abonnementsbetalinger) og forsøge at løse problemet med forretningen, inden der tages kontakt til kontoførende udbyder.

Journalnr. 712/04
Dok. nr. 564535-v1

Rettigheder og forpligtigelser ved brug af betalingstjenester og elektroniske penge

§ 91

Overskriften før lovforslagets § 91 bør rettes til "*Forespørgsel om indestående på betalingskonti*". Betegnelsen *betalingskonti* anvendes i § 91 og bør derfor også gå igen i overskriften for at undgå tvivl.

§ 95

Der fremgår ikke klart, hvilken udbyder bestemmelsen henviser til, jf. også kommentarer under de generelle bemærkninger. Bestemmelsen gennemfører 2. betalingstjenestedirektiv artikel 75, som anvender betegnelsen *betalingstjenesteudbyder*.

Det er i den forbindelse uklart, hvad der menes i bemærkningerne til bestemmelsen (side 340), hvor det fremgår, at "*ansvarssubjektet for overtrædelse af bestemmelsen er den virksomhed, som blokerer midler i strid med forslagets § 95, stk. 1*". Samme formulering findes i relation til forslagets § 95, stk. 2.

Såfremt pligten til at frigive de midler, der er blokeret på betalers konto, påhviler kontoførende udbyder, forudsætter frigivelsen, at kontoførende udbyder modtager tilstrækkelige oplysninger fra betalingsmodtager. Såfremt en betaler inden for kort tid har givet samtykke til at blokere to tilsvarende beløb, fx kr. 500, så har kontoførende udbyder behov for oplysninger, der knytter en specifik betalingstransaktion til en specifik beløbsreservation/blokering. Det er en forudsætning for at kunne frigive midlerne korrekt, jf. bestemmelsens stk. 2.

§ 99, stk. 4

Finans Danmark finder det positivt, at det af bemærkninger til bestemmelsen fremgår, at Finanstilsynet efter høring af betalingstjenesteudbyderne indretter et system, der gør det nemmest muligt at foretage indberetning. Finans Danmark stiller sig gerne til rådighed for dialog om dette.

§ 100

Der er en uoverensstemmelse mellem formuleringen af bestemmelsens stk. 2 og bemærkningerne hertil. Af stk. 2 følger "*... hvis den til betalingstjenesten hørende personlige sikkerhedsforanstaltning er anvendt og tabet ...*"

I bemærkningerne til bestemmelsen (side 347, 2. afsnit) er der ikke anvendt betegnelsen "og", som fremhævet ovenfor, men i stedet betegnelsen "medmindre". Der bør anvendes ens betegnelser.

Det er antagelsen, at der skal stå "medmindre", idet bestemmelsen gennemfører 2. betalingstjenestedirektivs artikel 74, som anvender denne formulering.

Hermed skabes en ny ansvarsnorm, som adskiller sig fra den gældende lov om betalingstjenester og elektroniske penges § 62, stk. 2, hvor selvrisikoreglen finder anvendelse, såfremt den personlige sikkerhedsforanstaltning er anvendt. Finans Danmark ønsker på den baggrund, at den nye ansvarsnorm og formuleringen "ikke kunne opdage" uddybes yderligere i bemærkningerne, herunder om der er tale om simpel uagtsomhed, og hvordan der sondres i forhold til uagtsomhedsnormerne i lovforslagets § 100, stk. 3.

Lovbemærkningerne (side 347) uddyber samtidig, hvad der skal forstås ved personlige sikkerhedsforanstaltninger. Heraf fremgår det blandt andet, at en personlig sikkerhedsforanstaltning kan være en enhed eller applikation til generering af engangskoder. Der ønskes en afklaring af, om henvisningen til engangskoder skal læses i sammenhæng med de kommende reguleringsmæssige tekniske standarder, som EBA, jf. 2. betalingstjenestedirektiv artikel 98, skal udarbejde til Kommissionen. I givet fald bør dette præciseres i bemærkningerne.

§ 103, stk. 5

Bestemmelsen harmonerer ikke med lov om finansiel virksomhed § 117a, stk. 3, der fastlægger, at hvis en kunde har navne- og adressebeskyttelse efter lov om Det Centrale Personregister, kan pengeinstituttet ikke videregive oplysninger om den pågældende. Det ønskes en afklaring af dette, herunder om forslaget § 103, stk. 5, går forud for lov om finansiel virksomhed § 117a, stk. 3.

Gebyrer

Lovforslagets § 121, stk. 3, fastslår, at betalingsmodtager ikke må opkræve gebyrer for bestemte betalingsinstrumenter og betalingstjenester.

Bestemmelsen finder anvendelse for fysisk såvel som ikke-fysisk handel. Finans Danmark mener, at der bør tilstræbes ens gebyrregler på tværs af alle betalingsinstrumenter og betalingstjenester omfattet af lovsaget for at sikre ligebehandling og mindske de administrative byrder forbundet med håndtering af forskellige gebyrregler.

Der ønskes på den baggrund en afklaring af, om hjemlen i § 121, stk. 4, til at fastsætte yderligere begrænsninger eller forbud mod gebyrer på nuværende tidspunkt vil blive anvendt.

Danske særregler

Finans Danmark noterer, at lovforslaget viderefører en række eksisterende danske særregler, der går videre end direktivteksten, jf. i øvrigt 2. betalingstjenstedirektiv artikel 107. Finans Danmark ønsker generelt en direkte implementering af 2. betalingstjenstedirektiv for at skabe lige konkurrencevilkår for danske og udenlandske virksomheder.

§ 81 – kontantreglen

Det er Finans Danmarks principielle holdning, at der bør være valgfrihed for de erhvervsdrivende til at bestemme, hvilken betalingsform de ønsker at modtage. Forretninger er interesseret i det størst mulige salg, hvorfor de tilbyder de betalingsløsninger, som deres kunder efterspørger, herunder betaling med kontanter. I Sverige, hvor forretninger ikke har pligt til at modtage kontanter, oplever forbrugerne generelt, at de kan betale med kontanter¹.

Finans Danmark ønsker et betalingsmarked, der kan rumme alle samfundsgrupper, herunder eksempelvis ældre og børn, som stadig i høj grad benytter kontanter til betalinger. Der er tale om en løbende udvikling, og det er derfor positivt, at lovforslaget lægger op til en lempelse af kontantreglen ved, at kravet for de fleste butikker ikke længere vil gælde i tidsrummet fra kl. 22 til kl. 06.

Af lovforslagets bemærkninger fremgår det, at lempelsen giver forretninger og andre betalingsmodtagere mulighed for at undgå håndtering af kontanter på de mest risikofyldte tidspunkter af døgnet, hvor risikoen for, at forretninger bliver udsat for røveri er størst. Finans Danmark noterer i den forbindelse, at en rapport fra Betalingsrådet viser, at i perioden fra 2011 og frem til april 2016 blev 71 pct. af røverierne mod detailhandelen begået i tidsrummet fra kl. 18 til kl. 06².

Finans Danmark støtter på den baggrund Dansk Erhvervs forslag om, at § 81, stk. 3, udvides til et længere tidsrum, fx fra kl. 18 til kl. 06. Det bør i den forbindelse også sikres, at bestemmelsen løbende evalueres efter ikrafttræden for at vurdere effekten af lempelsen.

§ 124 – behandling af betalingsdata

Lovforslaget muliggør på den ene side behandling af betalingsdata til brug for fx kontooplysningstjenester, jf. definitionen i lovforslagets § 7, nr. 21, mens der på den anden side indføres væsentlige begrænsninger på behandling af data i lovforslagets § 124, stk. 3, som dermed i vidt omfang viderefører den eksisterende danske særregel.

¹ Jf. figur 5.2 i Betalingsrådets rapport om kontanters rolle i samfundet, juni 2016 http://www.nationalbanken.dk/da/bankogbetalinger/betalingsraad/Documents/Betalingsraadet_Kontantrapport_juni_2016.pdf

² Data er fra Crimestat, jf. side 44 i Betalingsrådets rapport om kontanters rolle i samfundet.

2. betalingstjenestedirektiv har til formål at styrke det indre marked ved at fremme udviklingen af innovative online og mobile betalingsløsninger. Den øgede digitalisering har ændret forbrugernes og erhvervslivets syn på, hvad betalingstjenester skal leve op til, og de efterspørger i stigende grad individuelle produkter, der er tilpasset deres behov.

Restriktioner på brug af betalingsdata forhindrer banker, fintech-virksomheder og detailhandlen i at udvikle nye attraktive og innovative digitale løsninger, der kan komme forbrugere og erhvervsliv til gode.

Danske forbrugere er generelt veloplyste og digitaliseringsparate og bør selv have lov til at bestemme, hvad deres data bruges til. Behandlingen af betalingsdata er reguleret af de generelle databeskyttelsesregler, som sikrer en stærk forbrugerbeskyttelse på området.

Betalings tjenester udbydes i større grad på tværs af grænser, og konkurrencen fra udenlandske virksomheder er i disse år stigende. I en globaliseret verden kan den danske særregel om brug af betalingsdata stille danske aktører i en dårligere konkurrencesituation end udenlandske virksomheder til skade for vækst og innovation i Danmark. Samtidig kan det blive sværere at tiltrække nye fintech-iværksættere til landet, hvilket skader den danske ambition om at skabe et fintech-økosystem i nordisk topklasse.

Når danske forbrugere og erhvervsdrivende anvender udenlandske udbydere, der ikke er fysisk til stede i Danmark, kan det samtidig være uklart, om disse udbydere skal efterleve den danske lovgivning, og dermed hvorvidt særreglen om brug af betalingsdata finder anvendelse for disse.

Finans Danmark mener på den baggrund, at tiden er inde til at ændre den danske særregel, så udbydere af betalingstjenester i højere grad får tilladelse til at behandle betalingsdata under forudsætning af, at forbrugeren har givet et udtrykkeligt samtykke til udbyderen.

Det er her vigtigt at skelne mellem den brug af data, som forbrugeren selv har efterspurgt og accepteret, og den brug af data, hvor forbrugers data videregives til fx markedsføring eller videresælges uden forbrugers viden og accept. Den sidstnævnte brug skal selvfølgelig ikke kunne ske.

Finans Danmark har herudover en række konkrete bemærkninger til § 124 og lovens øvrige bestemmelser vedrørende behandling af betalingsdata:

A) Det fremgår af lovforslagets § 7, nr. 21, at en kontooplysningstjeneste er en tjeneste, der giver en bruger konsolideret information om en eller flere af dennes betalingskonti.

Det uddybes i lovforslagets bemærkninger til § 7, nr. 1 (side 154-155), at levering af konsolideret information "kan ske med en høj såvel som lav detaljeringsgrad. I begrebet konsolideret ligger således ikke en forudsætning om, at informationen skal gives på et overordnet eller aggregeret niveau".

Dette suppleres af bemærkninger til lovforslagets § 7, nr. 21 (side 162), der eksemplificerer, at en udbyder af en kontooplysningstjeneste kan indhente oplysninger om betalingstransaktioner fra en brugers betalingskonti, *"hvorefter udbyderen på en samlet og overskuelig måde præsenterer brugeren for et forbrugsoverblik eller et budget eller opfølgning på disse, eksempelvis ved at sende brugeren besked om når månedens budget er overskredet."*

Side 8

Journalnr. 712/04
Dok. nr. 564535-v1

Finans Danmark hilser denne mulighed velkommen, men der savnes samtidig klarhed over sammenhængen til og afgrænsningen i forhold til lovforslagets § 124, herunder særligt bestemmelsens stk. 3.

Det fremgår af bemærkningerne til lovforslagets § 124, stk. 3 (side 384), at det *"foreslås at forbyde opstilling af forbrugsprofiler, kortlægning af forbrugsmønstre eller anden segmentering af forbrugere"*, og videre at der *"med opstilling af forbrugsprofiler og kortlægning af betalere forbrugsmønstre, menes enhver form for opstilling eller kategorisering på baggrund af betalerens betalingsoplysninger"*.

Sidstnævnte synes at stå i modsætning til bemærkningerne om kontooplysningstjenesternes muligheder for forbrugsoverblik samt at det ikke er en forudsætning, at informationen skal gives på et overordnet eller aggregeret niveau.

Bemærkningerne skaber tvivl om forståelsen af kontooplysningstjenester, og der savnes på den baggrund en klar definition af henholdsvis forbrugsprofiler, kortlægning af forbrugsmønstre samt segmentering, herunder hvor grænsen går mellem fx forbrugsoverblik og forbrugsprofiler.

Sammenfattende er det uklart, hvilke handlemuligheder lovforslaget giver betalingstjenesteudbydere. Udformningen af § 124 samt bemærkningerne her til kan give indtryk af, at begrænsningerne på behandling af betalingsdata i den nugældende lov om betalingstjenester skærpes yderligere.

Uklarheden understreges af, at det alene er rabatprogrammer, elektroniske kvitteringsløsninger samt loyalitetsprogrammer, der nævnes som tilladte løsninger i bemærkninger til § 124, men derimod ikke forbrugsoverblik.

Lovforslaget synes derfor alene at muliggøre løsninger, som allerede i dag er på markedet. Dermed begrænses udviklingen af fremtidens digitale, innovative løsninger til gavn for forbrugere og erhvervsliv, hvilket synes at stå i modsætning til 2. betalingstjenstedirektivs formål om at styrke konkurrencen og skabe et større udvalg af betalingstjenester. Bestemmelsen begrænser forbrugernes muligheder for at samtykke til behandling, og fratager dermed forbrugerne ejerskab over egne data. Forbrugerne bør i videst muligt omfang have mulighed for selv at bestemme, hvad deres data bruges til.

B) Finans Danmark bemærker endvidere, at § 85, stk. 4, i den gældende lov om betalingstjenester og elektroniske penge ikke ses videreført. Be-

stemmelsen giver mulighed for at behandle oplysninger til brug for rådgivning af brugere om hensigtsmæssig anvendelse af betalingsinstrumenter samt til brug for tilpasning af betalingssystemer. Bestemmelsen er med til at skabe tillid til betalingssystemerne og bør derfor videreføres.

Side 9

C) *Endvidere* skal Finans Danmark pege på, at der helt generelt bør sikres klarhed over de foreslåede reglers forhold til den generelle persondataregulering i persondataloven (og fra maj 2018 databeskyttelsesforordningen). Det bemærkes i den forbindelse, at disse regelsæt i vidt omfang sikrer en stærk beskyttelse af forbrugernes betalingsdata og allerede indeholder krav til samtykke.

Journalnr. 712/04
Dok. nr. 564535-v1

På den baggrund forekommer det efter Finans Danmarks opfattelse uhenigtsmæssigt at regulere spørgsmål i relation til behandling af personoplysninger, som allerede er reguleret i persondataloven og den kommende databeskyttelsesforordning. En virksomhed vil efter de gældende regler fx ikke lovligt kunne videresælge betalingsdata til brug for markedsføring, hvis forbrugeren alene har givet samtykke til behandling af betalingsdata med henblik på, at banken kan tilbyde et forbrugsoverblik via netbank eller lignende.

Det har endvidere været udtrykt bekymring for, at en bank fx kigger på, hvilken medicin en forbruger køber, for derefter at give oplysningerne videre til et forsikringssselskab, så forbrugeren risikerer en højere præmie på sin livsforsikring.

Hertil bemærkes at en sådan anvendelse af følsomme personoplysninger, herunder helbredsoplysninger, efter Finans Danmark opfattelse ikke er ønskværdig, og at behandlingen under alle omstændigheder vil forudsætte forbrugers udtrykkelige samtykke.

Efter Lovforslagets § 124, stk. 2, skal der indhentes udtrykkeligt samtykke fra brugeren i forbindelse med udbuddet af betalingstjenesten, hvis der behandles personoplysninger. Af bemærkninger (side 383) fremgår, at der hermed *"forstås oplysninger om personen, som går ud over de oplysninger, der i forbindelse med indgåelse af aftalen om udbud af en betalingstjeneste er nødvendige for at behandle en betaling"*.

Der ønskes en afklaring af, om lovforslagets § 124, stk. 2, finder anvendelse på eksisterende kundeforhold og betalingstjenester, eller om bestemmelsen alene finder anvendelse på aftaler indgået efter lovforslagets ikrafttræden.

Herudover finder Finans Danmark, at det bør afklares, om det udtrykkelige samtykke kan ske ved, at brugeren giver sit "udtrykkelige samtykke" ved afgivelsen af den enkelte betalingsordre, dog under forudsætning af, at denne forinden konkret eller i en rammeaftale kan se, hvilke informationer, der normalt behandles for at gennemføre betalingstransaktionen. Hvis det er tilfældet, bør såvel lovtekst som bemærkninger tilpasses.

Det fremgår samtidig af bemærkningerne til lovforslagets § 124, stk. 2, at samtykkekravet skal forstås i overensstemmelse med definition i lov om behandling af persondata § 3, nr. 8. Videre fremgår det, at der ikke gælder et egentligt krav om skriftlighed efter bestemmelsen, men at der i videst muligt omfang bør søges indhentet et skriftligt samtykke fra brugeren, idet der herved opnås klarhed om samtykkets rækkevidde.

Et skriftligt samtykke betyder enten som fysisk underskrift eller ved brug af digital signatur. Ved at angive "*i videst muligt omfang*" i bemærkningerne vil dette blive retningsgivende og udgangspunktet. I mange situationer vil det imidlertid ikke være særligt brugervenligt, hvis et samtykke altid skal være skriftligt. Det afgørende må være, at der indhentes et samtykke på et oplyst grundlag, at it- og datasikkerheden omkring samtykket er høj. Hertil kommer, og at det efterfølgende kan dokumenteres, at samtykket er indhentet. Bevisbyrden for, at der foreligger et gyldigt samtykke påhviler den dataansvarlige.

Det bør på den baggrund præciseres, at der ikke gælder noget formkrav til et samtykke, herunder at skriftlighed ikke er et krav, ligesom det bør understreges, at et samtykke vil kunne gives digitalt fx ved at sætte kryds i et felt på et websted eller i en app. Hermed sikres overensstemmelse med den generelle persondataregulering.

Ikrafttræden, overgangsbestemmelser mv.

Brugernes ret til at bruge en udbyder af betalingsinitieringstjenester eller kontooplysningstjenester, jf. § 83, stk. 1, træder sammen med hovedparten af lovforslagets bestemmelser i kraft den 1. januar 2018, jf. § 153, stk. 1.

Kommunikationen mellem kontoførende udbyder og udbyder af betalingsinitieringstjenester samt kontooplysningstjenester skal ske i overensstemmelse med de regler, der udstedes af Europa-Kommissionen i medfør af artikel 98 i 2. betalingsdienstedirektiv, jf. lovforslagets § 86, stk. 2, og § 89, stk. 1.

Ikrafttrædelsestidspunktet for disse bestemmelser fastsættes af erhvervsministeren, jf. lovforslagets § 153, stk. 2, da udviklingen af regulatoriske tekniske standarder fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA) afventes.

Finans Danmark efterspørger på den baggrund en afklaring af, hvordan både kontoførende udbydere og tredjepartsudbydere skal forholde sig i perioden fra lovens ikrafttræden den 1. januar 2018 frem til tidspunktet, hvor bestemmelserne om kommunikation mellem parterne træder i kraft, herunder også i relation til anvendelsen af brugerens personlige sikkerhedsforanstaltninger.

Såfremt ovenstående giver anledning til spørgsmål, står Finans Danmark selvfølgelig til rådighed for uddybning.

Med venlig hilsen

Louise Fjord

Direkte +45 3370 1193

lfj@finansraadet.dk

Side 11

Journalnr. 712/04

Dok. nr. 564535-v1

Finanstilsynet, Juridisk kontor
Århusgade 110
2100 København Ø

Rejsekort A/S
Automatikvej 1, 1. sal
DK-2860 Søborg
Tlf. 33 43 24 00

CVR 27 33 20 72

D-nummer 19418
Initialer JKR
Dir. tlf. 33 43 24 06
Mobil 22 84 10 48
E-mail jkr@rejsekort.dk
www.rejsekort.dk

6. februar 2017

Høringsvar vedr. forslag til Lov om betalinger

Rejsekort A/S (Rejsekort) har følgende bemærkninger til forslag til Lov om betalinger (lovforslaget):

Ingen hjemmel til at give en begrænset tilladelse til udstedelse af e-penge baseret på e-penge med begrænset anvendelse

I lov om betalingstjenester og elektroniske penge (betalingstjenesteloven) er i § 39 p, stk. 1 nr. 1) en hjemmel til, at Finanstilsynet kan give en begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge med begrænset anvendelse.

Denne hjemmel er ikke medtaget i lovforslaget til trods for at e-pengedirektivet (Direktiv 2009/110/EF af 16. september 2009 om adgang til at optage og udøve virksomhed som udsteder af elektroniske penge og tilsyn med en sådan virksomhed), som lovforslaget også er en implementering af, ikke er ændret med det nye betalingstjenestedirektiv, og det udtrykkeligt følger af præambel 5 i e-pengedirektivet, at det er lovligt at undtage e-penge, der kun kan anvendes indenfor et begrænset net af tjenesteudbydere.

Rejsekort har en begrænset tilladelse netop baseret på denne undtagelse og skal opfordre til, at lovforslagets § 50 ændres i form af en tilføjelse, der svarer til § 39 p, stk. 1, nr. 1 således, at der også fremover bliver mulighed for at opnå en begrænset tilladelse baseret på begrænset anvendelse, da der ikke er bestemmelser i betalingstjenestedirektivet, der forhindrer en sådan undtagelse, og da e-pengedirektivet ikke er ændret, og således ej heller forhindrer en sådan undtagelse.

Videreførelse af bekendtgørelse om sikring af brugermidler af 2. juni 2016.

Rejsekort skal endvidere henlede opmærksomheden på, at det er meget væsentligt, at § 1, stk. 3 i bekendtgørelse nr. 574 af 02/06/2016 om udstedere af elektroniske penges sikring af brugermidler, som trådte i kraft 1. juli 2016 videreføres uændret, når lovforslaget bliver vedtaget. Der ses at være hjemmel hertil i lovforslagets pkt. 35, stk.6.

Mulighed for videreførelse af dispensation fra den nugældende betalings-tjenestelovs § 53, stk. 1 nr. 1 og 2

Rejsekort Anonymt er et betalingssurrogat. Et sådant betalingsinstrument er undtaget fra lovforslagets bestemmelser i medfør af § 5 nr. 14 og 15, bortset fra forpligtigelsen i § 61, og forpligtigelsen til at opfylde bestemmelserne i lovforslagets kapitel 5-7.

fortsættes...

Rejsekort har for så vidt angår Rejsekort Anonymt en tidsubegrænset dispensation fra § 53, stk.1, nr. 1 og 2. Denne bestemmelse synes uændret videreført med lovforslagets § 70, og denne bestemmelse gælder således også for Rejsekort Anonymt. De reelle forhold, der begrundede dispensationen fra § 53, stk.1, nr. 1 og 2 er fortsat gældende, herunder det politiske ønske om, at Rejsekort kan udstede et anonymt rejsekort og det forhold, at det ikke vil være muligt fuldt ud at opfylde § 70 efter sin ordlyd i forhold til et anonymt rejsekort også fortsat er gældende. Der henvises til dispensationsansøgningen og den dispensation, som Finanstilsynet har givet (J.nr. 69515-0049), og begrundelserne herfor.

Side 2/2

På denne baggrund skal Rejsekort anmode om, at der i den nye lov om betalinger etableres en konkret hjemmel til, at Finanstilsynet i særlige tilfælde kan dispensere fra kravene i kapitel 5-7 for så vidt angår betalingsinstrumenter omfattet af § 5 nr. 14 og 15. En sådan hjemmel synes ikke at fremgå af lovforslaget.

Med venlig hilsen

Julie Koefoed Rasmussen

jkr@rejsekort.dk

33 43 24 06

Finanstilsynet
Juridisk Kontor
Århusgade 110
2100 København Ø

hoeringer@ftnet.dk med kopi til
lef@ftnet.dk og jky@ftnet.dk

Høring af forslag til lov om betalinger

Energi- og olieforum takker for muligheden for at afgive hørings svar vedrørende forslag til lov om betalinger.

Generelle bemærkninger

Energi- og olieforum er af den generelle opfattelse, at danske virksomheder ikke bør pålægges byrder, som tilsvarende virksomheder i det øvrige EU ikke pålægges. Administrative byrder belaster virksomhederne og medvirker til at svække deres internationale konkurrenceevne.

Efter Energi- og olieforums opfattelse bør regeringen derfor generelt tilsikre, at EU-lovgivning som udgangspunkt ikke overimplementeres i Danmark. Energi- og olieforum skal derfor opfordre til, at de dele af forslaget, som ikke direkte følger af direktivet, fjernes fra udkastet til lov og fra den endelige lov.

Specifikke bemærkninger

§5 vedrørende lovens anvendelsesområde

Lovforslaget indebærer en afskaffelse af tilladelseskravet for virksomheder, der udbyder betalingstjenester baseret på betalingsinstrumenter med begrænset anvendelse eller udsteder elektroniske penge lagret på instrumenter med begrænset anvendelse.

Denne type virksomhed er i dag underlagt krav om begrænset tilladelse i medfør af § 37, stk. 1, nr. 1), henholdsvis § 39 p, stk. 1, nr. 1) i lov om betalingstjenester og elektroniske penge, men bliver fremover (delvist) undtaget fra lovens anvendelsesområde i medfør af lovforslagets § 5, nr. 14) - 16).

Energi- og Olieforum har i den forbindelse følgende bemærkninger:

Undtagelserne i lovforslagets § 5, nr. 14) - 16) omtaler alene "betalingsinstrumenter". Undtagelserne bør imidlertid også gælde for udstedere af elektroniske penge lagret på instrumenter med begrænset anvendelse, jf. artikel 1, stk. 4, i direktiv 2009/110/EF (e-penge direktivet).

Det foreslås derfor præciseret i lovforslagets § 5, at loven ikke finder anvendelse på elektroniske penge lagret på instrumenter, der er omfattet af lovforslagets § 5, nr. 14) - 16).

Det fremgår af § 1, stk. 1, nr. 7) i lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask og finansiering af terrorisme (hvidvaskloven), at hvidvaskloven finder anvendelse på "Udbydere af betalingstjenester og udstedere af elektroniske penge".

Vi har lagt til grund, at afskaffelsen af tilladelseskravet i § 37, stk. 1, nr. 1) og § 39 p, stk. 1, nr. 1) i lov om betalingstjenester og elektroniske penge indebærer, at virksomheder som alene udbyder betalingstjenester eller udsteder elektroniske penge, der er omfattet af en eller flere af undtagelserne i lovforslagets § 5, nr. 14) - 16), fremover ikke vil være omfattet af hvidvaskloven.

For at undgå enhver tvivl foreslås det præciseret ved den kommende ændring af hvidvaskloven, at hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 7) alene finder anvendelse på virksomheder, der er underlagt krav om fuld eller begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester eller udstede elektroniske penge i medfør af henholdsvis §§ 8-9 eller §§ 50-51 i lov om betalinger.

§ 81 vedrørende forpligtigelse til at modtage kontanter

Lovforslaget indebærer en forpligtigelse til at modtage kontanter. Bestemmelsen finder dog ikke anvendelse ved fjernsalg eller ubemandede selvbetjeningsmiljøer eller i tidsrummet fra kl. 22 til kl. 06. Erhvervsministeren kan herudover dispensere bestemte betalingsmodtagere eller typer af betalingsmodtagere.

Energi- og Olieforum har i den forbindelse følgende bemærkninger:

Det kan være forbundet med risiko at skulle håndtere kontanter i bestemt perioder af døgnet. Det er derfor positivt, men ikke tilstrækkeligt, at der i lovforslaget gives mulighed for en undtagelse fra forpligtigelsen til at modtage kontanter i perioden fra kl. 22 til kl. 06. Erfaringerne viser nemlig, at det særligt er i perioden 18.00 – 22.00, at risikoen for røverier er størst. Røverier og røveriforsøg kan være en stor belastning for medarbejderne, og ikke mindst butikkerne på tankstationerne kan være udsatte.

Det foreslås derfor, at betalingsmodtagere frit kan vælge, i hvilke perioder af døgnet de vil modtage kontanter. Alternativt kan tidsrummet, hvor bestemmelsen ikke finder sted, udvides til tidsrummet fra kl. 18.00 – 06.00. Alternativt kan betalingsmodtagere, der ligger i særligt udsatte områder eller som tidligere har oplevet røverier eller røveriforsøg, gives dispensation til at afvise at tage mod kontanter på alle tidspunkter af døgnet.

§ 95 vedrørende reservationer

Lovforslaget indebærer, at betalingsmodtager i forbindelse med en kortbaseret betalingstransaktion, hvor det præcise beløb ikke er kendt på tidspunktet for samtykke til transaktionen, kun kan blokere midlerne på betalers konto, hvis betaler har givet samtykke til det præcise beløb, der skal blokeres.

Energi- og Olieforum har i den forbindelse følgende bemærkninger:

Energi- og olieforum støtter forslaget om at give mulighed for at blokere et beløb på betalers konto, hvis betaler giver samtykke hertil. Blokering af beløb på betalers konto sker i dag i forbindelse med betalinger i tankstationernes betalingsautomater for visse typer af debetkort. Dette sker for at sikre, at der er de nødvendige midler på betalers konto til at dække for brændstoffkøbet. Der er tale om blokering af mindre beløb, og blokeringen udgør i praksis en meget begrænset ulempe for kunden, idet beløbet frigives efter nogle få minutter, når brændstoffkøbet er gennemført. Det er ikke benzinselskaberne, der blokerer for beløbet

på betalers konto, men udbyder af betalingskort. Det er derfor heller ikke benzinselskaberne, men alene kortholders udbydere, der har mulighed for at ophæve blokeringen.

Energi- og olieforum mener, at kravet om samtykke fra kortholderen skal kunne efterleves ved, at der på tankstationernes kortterminaler eller tankstandere opsættes en mærkat med information om, at der for visse typer debetkort sker blokering med et præcist og fast beløb, således som det også blev nævnt på dialogmødet hos Finanstilsynet 30. januar 2017. En sådan information vil medføre et implicit samtykke fra forbrugeren. Der vil således ikke være krav om et individuelt og specifikt samtykke fra kortholderen i hver enkelt situation.

Det er afgørende, at information til kunderne på tankstationerne kan gives i form af entydig, let tilgængelig og forståelig information. Tankning og betaling af brændstof skal være ukompliceret af hensyn til de mange forskellige typer af forbrugere, der har behov for at tanke brændstof på alle tider af døgnet og på tankanlæg, som i mange tilfælde er ubemandede. Et krav om, at kunderne ved hver eneste tankning positivt skal give samtykke en blokering af det samme præcise beløb ved brug af visse typer debetkort, vurderes at ville være unødigt komplicerende for forbrugerne og administrativt byrdefuldt for tankstationerne.

Energi- og olieforum skal på den baggrund anbefale, at det i lovteksten præciseres, at bestemmelsen kan efterleves ved, at der på tankstationernes kortterminaler eller tankstandere er tydelig skiltning om det præcise beløb, der blokeres ved brug af visse typer af debetkort.

§ 124 vedrørende behandling af personoplysninger

Energi- og olieforum henviser til Dansk Erhvervs høringssvar, idet Energi- og olieforum er enig i, at en kunde, der har valgt at tilmelde sig en loyalitetsordning og valgt at lægge sine kort sammen, får registreret samtlige af sine køb på kortet ved hver betaling, indtil kunden vælger at melde sig ud af ordningen – uden mulighed for at fravælge loyalitet i købsituationen.

Venlig hilsen

Jacob Stahl Otte
Direktør

Nelofar Maryam Safi (FT)

Fra: Henrik Biering <hb@peercraft.com>
Sendt: 6. februar 2017 05:06
Til: Høringer
Cc: Katja Lefevre Sønderaas (FT); Jon Hasling Kyed (FT)
Emne: Høringssvar vedr. forslag til Lov om Betalinger
Vedhæftede filer: Peercraft høringssvar til ny betalingslov 20160206.pdf

Prioritet: Høj

Til Finanstilsynet.

Att. Katja Lefevre Sønderaas og Jon Hasling Kyed

Hermed fremsendes vedhæftet PDF-fil med høringssvar fra Peercraft ApS vedr. forslag til Lov om Betalinger.

--

Med venlig hilsen / Best Regards

Henrik Biering

CEO

[linkedin.com/in/hbiering](https://www.linkedin.com/in/hbiering)

Peercraft ApS
(Business Dept.)
Tommerupvej 260
2791 Dragør
DENMARK

www.peercraft.com
+45 46 96 56 36
hb@peercraft.com

Peercraft

Peercraft

Ålandsgade 23
DK-2300 København S
Denmark

Phone: +45 46 96 56 31
Email: peercraft@peercraft.com
VAT: DK 33 75 53 41

Til Finansstyrelsen

Svar til høring vedr. forslag til Lov om Betalinger

Indledning og overordnede betragtninger

Peercraft takker for muligheden for at afgive høringssvar, samt for de meget grundige uddybende forklaringer til lovforslaget. Vi er et af mange start-ups på den europæiske scene, der arbejder med ny brugercentriske tjenester, som skal hjælpe forbrugere med at administrere deres data og udøve deres rettigheder. Det giver os et perspektiv, som afslører nogle problematikker, der ikke synes afklaret eller taget højde for i lovforslaget.

Vi repræsenterer en helt ny forretningsmodel, hvor tjenesten entydigt agerer på foranledning af (for)brugerne og på disses vegne. Det er i modsætning til nuværende forretningsmodeller, hvor betalingstjenester typisk agerer som platforme, der yder forsøger at repræsentere både virksomheder og forbrugere, men ofte finansieres af virksomhederne (f.eks. Google, Amazon, Apple, Uber, Paypal, Mobilepay).

Under betegnelsen Personal Information Management Services (PIMS) er denne ny forretningsmodel beskrevet og støttet af EU's Data Protection Supervisor:

https://secure.edps.europa.eu/EDPSWEB/webdav/site/mySite/shared/Documents/EDPS/PressNews/Press/2016/EDPS-2016-16-PIMS_EN.pdf

To af de vigtigste egenskaber for en PIMS er:

1. At kunne fungere som tillidstjeneste, der gør det muligt for tredjeparter at stole på forbrugeren alene på grundlag af pseudonymiseret eller anonymiseret information som brugeren vælger at afgive til dem via PIMS'en.
2. Teknisk at understøtte brugerens suveræne rettigheder til dataportabilitet, enten fuldstændigt til en anden PIMS eller til/mellem andre tjenesteudbydere.

Integration af betalingstjeneste-funktionalitet er derfor særdeles relevant for en PIMS:

1. For at kunne pseudonymisere (virksomhedsspecifikt ID) eller anonymisere (transaktionsspecifikt ID) forbrugeren over for betalingsmodtagere.
2. For at brugeren om ønsket kan sikre at hans kontohavende pengeinstitut ikke modtager mere specifikke oplysninger om køb end nødvendigt.
3. Fordi sammenkobling af faktura- og betalingsdata er nødvendigt for efter brugerens ønske *på troværdig vis* at kunne videregive pseudonymiseret eller anonymiseret omdømmeinformation (med henblik på at brugeren uden at identificere sig kan sikre sig selv økonomiske eller andre fordele). Men rollen som betalingstjeneste vil kun udgøre en mindre del af PIMS'ens samlede funktion.

Med udgangspunkt i den kommende persondataforordnings definition af "dataansvarlig": "en fysisk eller juridisk person, en offentlig myndighed, en institution eller et andet organ, der alene eller sammen med andre afgør, til hvilke formål og med hvilke hjælpemidler der må foretages behandling af personoplysninger" vil relationen mellem en forbruger og en PIMS som udgangspunkt være således at *forbrugeren selv er dataansvarlig*, mens *PIMS'en agerer som databehandler* bortset fra sin rolle med at sikre lovoverholdelse, sikkerhed, tillid m.m. ved udførelsen af de af forbrugeren iværksatte behandlinger. Persondataforordningen lægger dog op til at afgørelsen af hvem, der er dataansvarlig ud fra specifikke kriterier kan fastlægges i medlemsstaternes nationale ret, og en sådan sondring kunne evt. gøres i forbindelse med dette lovforslag.

Udover et rent sikkerhedsmæssigt aspekt er formålet med dette høringssvar derfor at opfordre finansstyrelsen til at overveje og formulere lovudkastet på en måde, så loven ikke stiller sig i vejen for at implementere PIMS tjenester, der giver forbrugere fuld mulighed for at udnytte deres rettigheder jf. udtalelsen fra EU's Data Protection Supervisor, men på den anden side beskytter forbrugerne mod tjenester, hvis forretningsmodel baserer sig på betalingstjenesteudbydere selvstændige behandling af betalingsdata, som ikke er direkte hjemlet af anden lovgivning.

Genbrug af terminologi og specifikationer

Det anbefales at terminologi og specifikation af krav m.h.t. identifikation og autentifikation af brugere i så vid udstrækning som rimeligt følger "National Standard for Identiteters Sikringsniveauer" (NSIS) (<https://digitaliser.dk/resource/3436586>).

KONKLUSION 1: Udtrykket "personaliserede sikkerhedsoplysninger" i lovforslaget bør erstattes af "elektroniske identifikationsmidler". Tilsvarende gælder for eventuelle andre terminologi-afvigelser fra NSIS.

KONKLUSION 2: Det bør overvejes om kravene til autentifikation i lovforslaget bør erstattes med en henvisning til NSIS, f.eks. om overholdelse af kravene til sikringsniveau "Lav" suppleret med specifikke tillægskrav som f.eks. brug af "Dynamisk autentifikation".

Sikkerhed

Det er et udtrykkeligt krav i National Standard for Identiteters Sikringsniveauer (NSIS) for niveau "lav" og opefter at brugere ikke må udlevere deres elektroniske identifikationsmidler (eID) til andre. Brugere af en anmeldt identitetstjeneste kan derfor ikke retmæssigt formidle de elektroniske identifikationsmidler for deres kontoførende udbydere til en anden betalingstjeneste.

Bruger-delegering af elektroniske identifikationsmidler har tidligere med meget uheldige resultater været udbredt i forbindelse med sociale tjenester, men er nu i denne sammenhæng altdominerende erstattet af API'er med tokenbaseret autentifikation og autorisation. Blot det at mange brugere af praktiske årsager anvender samme elektroniske identifikationsmidler til flere forskellige tjenester er et signifikant sikkerhedsproblem. Det forekommer derfor nu meget betænkeligt at tillade genoptagelse af en så fortidig og problematisk praksis på et så kritisk område som betalingstjenester.

Bruger-delegering af elektroniske identifikationsmidler umuliggør placering af ansvaret for såvel bevidst som utilsigtet videregivelse af identifikationsmidlerne, som fører til misbrug. Det er ikke tilfældet ved API-adgang.

De kontoførende pengeinstitutter vil muligvis hævde at implementeringen af API'er er omkostningskrævende. Hertil kan bemærkes at det under SWIPP samarbejdet allerede udviklede fælles API er meget tæt på de forventede krav fra EBA til kontoførende udbydere for interaktion med betalingsinitierings-tjenester. Samt at brugertilgang via API'er generelt må anses for nødvendig for overlevelse i den datadrevne tidsalder, vi er på vej ind i. Der kan f.eks. refereres til det af den britiske konkurrencestyrelse etablerede "Open Banking" initiativ, der udelukkende er baseret på API-adgang for tredjeparter (<https://www.openbanking.org.uk/about/>)

KONKLUSION 3: Uanset om EBA's kommende anbefaling vil indeholde mulighed for direkte delegering af brugernes elektroniske identifikationsmidler bør det ikke i Danmark tillades som alternativ til brug af API. I stedet bør det som i UK gøres obligatorisk for kontoførende udbydere at tilbyde API-adgang.

Brugerkontrol og privatliv

En PIMS, som udelukkende agerer på vegne af en forbruger og ikke har selvstændig relation til de virksomheder, der forhandles køb med, kan principielt benytte sig af handelsagent undtagelsen §5, nr. 2. Det er dog hverken hensigtsmæssigt af hensyn til forbrugerbeskyttelse eller PIMS'ens muligheder for at agere i flere EU-lande samt f.eks. opnå registrering som betalingsinitieringstjeneste, så den kan undgå at komme i besiddelse af betalere midler.

Det er dog heller ikke hensigtsmæssigt at en PIMS skal påføres begrænsninger med hensyn til at støtte en forbruger i at udnytte sine rettigheder til blandt andet pseudonymisering og dataportabilitet jf. den kommende persondataforordning.

Det vil derfor være hensigtsmæssigt at kunne jævnføre opfyldelsen af betingelsen for handelsagent-undtagelsen med friholdelsen fra de restriktive krav i §124, stk. 3-4.

Det kunne f.eks. ske ved at specificere at §124 stk. 3-4 ikke gælder for "*tjenesteudbydere, der udelukkende udfører behandling af betalingsdata på vegne af betaljerne og efter disses anmodning*".

KONKLUSION 4: Det foreslås at indføre en angivelse af betingelser for hvornår en betalingstjeneste skal være omfattet af de restriktive krav i §124 stk. 3-4, som kan forhindre en PIMS i at understøtte en fysisk persons retmæssige ageren i henhold til den kommende persondataforordning.

Det foreslås tillige at indføre en bestemmelse i §124 om at lovens bestemmelser om sikker kommunikation mellem betalingstjenesten, betalingsmodtager og den kontoførende udbyder ikke er til hinder for at betalingstjenesten efter anmodning fra brugeren – og i det omfang det ikke har sikkerhedsmæssige aspekter – kan pseudonymisere eller anonymisere brugeren over for betalingsmodtager og sløre ikke lovbestemt information (som f.eks. varebeskrivelse) over for den kontoførende udbyder.

KONKLUSION 5: Lovens bestemmelser om sikker kommunikation mellem betalingstjenesten, betalingsmodtager og den kontoførende udbyder må ikke være til hinder for pseudonymisering eller anonymisering af brugerne eller sløring af ikke-lovhjemlede oplysninger om disses specifikke køb.

Særlige anvendelser og forhold, der behøver afklaring

§1, stk. 5

Ud fra formuleringen af handelsagent-undtagelsen §5, nr. 2, må man formode at denne undtagelse også gælder bestemmelsen i §1, stk 5 og dermed ubetinget friholder sådanne handelsagenter fra bl.a. forbrugerbeskyttelsen i §124. Det er ikke hensigtsmæssigt ud fra et forbrugerbeskyttelsessynspunkt.

Helt galt bliver det imidlertid såfremt en sådan handelsagent (f.eks. PIMS), der håndterer betalings-transaktioner for forbrugere, anses for omfattet af §1, stk. 5 såfremt den er ikke-vederlagsfri, mens den friholdes, hvis den er vederlagsfri for brugeren. Det vil sige at loven i så fald tillader handelsagenter, der har kommerciel videreformidling af betalings- og persondata som forretningsmodel, mens den indfører restriktioner for handelsagenter, der tager imod vederlag fra brugerne, for at kunne levere Privacy-By-Design tjenester.

Problemet kan i stedet løses ved *ikke* at fritage handelsagenter for §124 (og evt. andre udvalgte §§), men derimod ligesom for betalingstjenesteudbydere, der er fuldt omfattet af loven, foretage en sontring jf. Konklusion 4.

KONKLUSION 6: Det bør sikres at betalingstransaktioner foretaget af handelsagenter, der generelt er fritaget for loven, undergives de særlige krav til persondatabeskyttelse ud fra samme kriterier som øvrige betalingstjenesteudbydere.

§1, stk. 7

Det fremgår ikke af lovforslaget om de af erhvervsministeren givne dispensationer kan erstatte brugernes samtykke eller om udnyttelsen af en dispensation er betinget af brugernes samtykke. Eller helt galt: Om dispensationen eventuelt gælder på trods af aftale om at brugeren ikke vil acceptere dispensationer uden samtykke.

KONKLUSION 7: Det bør præciseres at betalingstjenestens udnyttelse af en dispensation i henhold til §1, stk. 7 tillige forudsætter den enkelte brugers forudgående samtykke.

København, d. 6. februar 2017,

Henrik Biering
Peercraft ApS

Finanstilsynet
Århusgade 110
2100 København Ø

Sendt per email til hoeringer@ftnet.dk med kopi til lef@ftnet.dk og jky@ftnet.dk

IT-Politisk Forening
c/o Jesper Lund
Carl Bernhards Vej 15, 2.tv
1817 Frederiksberg C

E-mail : bestyrelsen@itpol.dk
Web : <http://www.itpol.dk>

Dato : 6. februar 2017

Hørings svar vedrørende udkast til lov om betalinger

IT-Politisk Forening har følgende bemærkninger til lovforslagets § 81 (kontantpligten) og § 124 (behandling af personoplysninger i forbindelse med betalingstjenesten).

Behandling af personoplysninger i forbindelse med betalingstjenesten (§ 124)

Lovforslagets § 124 viderefører principperne i § 85 i den nuværende betalingstjenestelov, således at paragraffen nyaffattes i forhold til det EU-direktiv som lovforslaget implementerer (PSD2-direktivet 2015/2366/EU). Det er meget positivt for beskyttelsen af borgernes privatliv, at principperne fra § 85, stk. 3 kan opretholdes i den nye betalingslov.

Efter IT-Politisk Forenings principielle opfattelse bør borgere, som vælger at betale med elektroniske betalingstjenester (eller elektroniske penge), have samme effektive beskyttelse af deres privatliv som borgere, der betaler med kontanter. Det gælder uanset om de vælger den elektroniske betalingstjeneste frivilligt eller af tvang, fordi kontantpligten er ophævet i det pågældende tidsrum. Denne beskyttelse af privatlivet kunne sikres via tekniske løsninger, såkaldte "digital cash" løsninger, hvor selve betalingen ikke genererer personoplysninger, og hvor det således er teknisk umuligt at spore betalingen eller sammenkæde to betalinger, ligesom med fysiske kontanter. Men sådanne tekniske løsninger eksisterer ikke

på markedet, og lovgivningen mod hvidvask er muligvis til hinder for at de kan udvikles.

En elektronisk betalingstjeneste vil generelt indeholde et persistent kortnummer, kontonummer eller lignende identifikationsnummer, som gør det teknisk muligt at sammenkæde to betalinger, og som gør det muligt at identificere forbrugeren. Butikker kan i princippet bruge kortnummeret til at sammenkæde flere køb og lave pseudonyme profiler af kunder, som med rette forventer at de er anonyme, når de handler i butikken. I august 2015 skrev netmediet Version2, at en dansk supermarkedskæde havde planer om dette [1]. Udbyderen af betalingstjenesten har desuden mulighed for at registrere hvor kunden køber varer og tjenester.

Den eksisterende § 85, stk. 3 beskytter forbrugeren mod denne type overvågning, fordi oplysninger om betalingsinstrumentet kun må bruges til at gennemføre betalingen, og der ikke må ske behandling til andre formål, for eksempel forbrugsovervågning. Efter den gældende lov kan forbrugeren ikke give samtykke til at behandle oplysninger om købet til andre formål, men Erhvervsministeren kan give en dispensation fra § 85, stk. 3. Der er givet dispensationer til visse loyalitetskort knyttet til betalingstjenester, elektroniske kvitteringsløsninger og betalingsoverblik i netbanker.

Disse bestemmelser videreføres i § 124 i den nye lov, idet anvendelsesområderne for de eksisterende dispensationer skrives ind i lovens bemærkninger. Der tillades således behandling til kontooplysningstjenester, som er særskilt reguleret i den nye betalingslov (og PSD2-direktivet), samt rabatprogrammer og elektroniske kvitteringsløsninger, hvor der ikke sker behandling af købsoplysninger til forbrugsprofiler.

Betragtning 89 i PSD2-direktivet kræver, at der indbygges databeskyttelse og databeskyttelse gennem indstillinger ("privacy-by-design") i alle databehandlingssystemer, der udvikles og anvendes inden for rammerne af direktivet. En forholdsvis elementær privacy-by-design løsning kunne være, at butikken slet ikke under nogen omstændigheder får adgang til det persistente nummer (for eksempel kortnummeret, eller dele heraf) for den elektroniske betalingstjeneste, som tillader sammenkædning af to

transaktioner, men alene modtager et transaktionsnummer, som er specifikt for den aktuelle transaktion, og som aldrig ville kunne bruges til sammenkædning af to transaktioner (det ville være et "digital cash" system i forhold til butikken, men ikke i forhold til udbyderen af betalingstjenesten, som kan identificere forbrugeren).

Hvis der udover gennemførelse af betalingen skal være muligheder for andre funktioner, for eksempel elektroniske købskvitteringer, er det nødvendigt at PoS (point of sale) terminalen genererer et persistent nummer, som kan identificere forbrugeren overfor den tjeneste som modtager de elektroniske kvitteringer fra butikken. Denne afvigelse fra privacy-by-design principperne indebærer en risiko for, at der lækkes information til butikken, som kan misbruges til at opstille pseudonyme forbrugsprofiler, og som butikken muligvis vil mene er anonyme data og uden for persondatalovgivningen.

Der er behov for at beskytte forbrugeren mod den situation, og den foreslåede § 124, stk. 3 sikrer dette (ligesom den eksisterende § 85, stk. 3 i den nuværende betalingstjenestelov). Forbuddet i § 124, stk. 3 mod at behandle betalingsoplysninger, som stammer fra transaktionen, gælder for "udbydere af betalingstjenester og andre", dvs. alle parter i transaktionen, inklusiv den butik som modtager betalingen. Det er meget vigtigt, da den primære risiko for opstilling af forbrugsprofiler er i forhold til butikken. IT-Politisk Forening finder det meget positivt, at Erhvervsministeriet ønsker at skabe fuldstændig klarhed om, at forbrugere skal beskyttes mod overvågning af deres købsadfærd, når de bruger elektroniske betalingstjenester.

Lovgivning, der beskytter forbrugerne mod uønsket overvågning, bør naturligvis ikke være til hinder for udvikling af tillægstjenester i forbindelse med betalingen, som forbrugerne selv ønsker baseret på informeret samtykke. Efter IT-Politisk Forenings opfattelse er det afgørende, at disse tillægstjenester er reelt valgfrie, og at forbrugeren altid har mulighed for at sige nej, således at den elektroniske betalingstjeneste alene bruges til at gennemføre en betaling, men at der ikke sker yderligere behandling af personlysninger (udover udbyderens legitime interesse i at forhindre svig, jf. den behandling af

personoplysninger som tillades i § 124, stk. 5).

Ifølge lovforslagets § 124, stk. 4 må udbydere af betalingstjenester ikke stille som vilkår for indgåelse af en aftale om brug af en betalingstjeneste, at der kan ske tilknytning af andre funktioner, som indebærer opstilling af forbrugsprofiler, kortlægning af betalers forbrugsmønstre eller anden segmentering. Denne formulering opfylder det rimelige krav om, at forbrugeren altid skal kunne nøjes med at bruge betalingstjenesten til at gennemføre selve betalingen uden at være påtvunget yderligere behandling af personoplysninger.

IT-Politisk Forening skal i den forbindelse bemærke, at artikel 7, stk. 4 i persondataforordningen (forordning 2016/679/EU), der træder i kraft 25. maj 2018, på tilsvarende vis søger at forhindre, at opfyldelse af en kontrakt eller tjenesteydelse gøres betinget af behandling af personoplysninger, som ikke er nødvendige for opfyldelse af denne kontrakt. Det er imidlertid meget positivt, at forbuddet mod at kræve behandling af personoplysninger som ikke er nødvendige for selve betalingstjenesten, fremgår direkte af betalingsloven. Det sikrer juridisk klarhed for alle parter, og ikke mindst for forbrugerne.

I bemærkninger til § 124, stk. 4 står der at "det i denne sammenhæng er underordnet om den tilknyttede funktion og betalingsfunktionen udgør klart adskilte og uafhængige funktioner". Den formulering giver efter vores opfattelse anledning til en vis forvirring. Som vi læser bemærkningerne til § 124, stk. 3 og § 124, stk. 4 skal der være tale om klart adskilte og uafhængige funktioner for at komme ud over § 124, stk. 3, hvor kortlægning af forbrugsmønstre slet ikke tillades.

Når købsoplysninger med samtykke kan anvendes til kortlægning af forbrugsmønstre, er det efter IT-Politisk Forenings opfattelse vigtigt, at der teknisk set er tale om klart adskilte funktioner, således at forbrugeren har mulighed for at trække sit samtykke tilbage midlertidigt i en konkret købsituation, hvor forbrugeren ikke ønsker at netop dette køb bliver registreret. Det kan være et separat "swipe" mod PoS-terminalen for et klassisk betalingskort eller en betalingsapp, hvor det i en softwareindstilling er muligt at fravælge den yderligere behandling af

købsoplysninger i forbindelse med betalingstransaktionen, således at betalingsapp'en i det konkrete tilfælde kun bruges til at gennemføre betalingen.

Brug af købsoplysninger til funktioner under § 124, stk. 3, for eksempel elektroniske kvitteringsløsninger eller generelle rabatprogrammer, vil kræve samtykke, jf. § 124, stk. 2 og bemærkningerne til § 124, stk. 3 (side 385 nederst). Da der er tale om en behandling af personoplysninger, som ikke er nødvendig for at levere selve betalingstjenesten, vil persondataforordningens artikel 7, stk. 4 fra 25. maj 2018 reelt kræve, at samtykket til de i § 124, stk. 3 omtalte funktioner ikke er en betingelse for et samtykke til betalingstjenesten (ligesom situationen i § 124, stk. 4, hvor dette krav dog gælder allerede fra betalingslovens ikrafttræden).

Kontantpligten (§ 81)

Erhvervsministeriet foreslår en lempelse af den nuværende forpligtelse i betalingstjenestelovens § 56 til at modtage kontanter i fysisk handel, således at denne pligt ikke gælder i tidsrummet fra kl. 22 til 06. Erhvervsministeren kan dog fastsætte regler om, at bestemte betalingsmodtagere skal modtage kontanter også i dette tidsrum. Bemærkningerne nævner udbydere af sundhedstjenester, hvor købet ikke kan udskydes af helbredsmæssige årsager. Formålet med denne begrænsning af kontantpligten er at nedbringe risikoen for røverier.

IT-Politisk Forening vil anbefale, at den nuværende pligt til at modtage kontanter opretholdes, når der er tale om fysiske butikker i detailhandelen, som henvender sig til den brede offentlighed. Vores begrundelse for denne anbefaling er som følger.

For det **første** er der borgere, som ønsker at betale kontant af forskellige hensyn, blandt andet deres privatliv. Elektroniske betalingsmidler indebærer i større eller mindre grad en registrering af borgernes køb af varer og tjenester. Selvom § 124 i lov om betalinger begrænser muligheden for at behandle disse personoplysninger til andre formål, er der ikke tale om en teknisk sikring mod misbrug via et "digital cash" system, hvor en privacy-by-

design løsning sikrer effektivt og fuldstændigt mod misbrug, herunder overvågning af borgeren (et eksempel på misbrug til overvågning er "Se og Hør-sagen"). Det er kun en juridisk sikring, som ikke alle borgere nødvendigvis vil have tillid til. Lovens § 124 beskytter heller ikke borgerne mod at staten får adgang til oplysninger om deres betalinger med eller uden dommerkendelse.

For det **andet** er der andre, og mere effektive, metoder til at sikre sig mod røverier end at begrænse muligheden for kontant betaling. Hvis der er risiko for røverier kl. 22:01, er der formentlig en næsten tilsvarende risiko for røverier kl. 21:55, hvor kontantpligten består. Butiksejerne kan løse dette problem ved at investere i lukkede kasseterminaler, som er sikret mod røverier (hvilket mange butikker allerede har gjort). Når de sikrede lukkede kassesystemer først er anskaffet, kan de lige så godt bruges hele døgnet. Derfor har vi meget svært ved at se, at risikoen for røverier skulle udgøre et argument for at begrænse kontantpligten i tidsrummet efter kl. 22.

For det **tredje** frygter vi, at afskaffelsen af kontantpligten efter kl. 22 er en glidebane mod en fuldstændig afskaffelse af kontantpligten. Så længe det kun er i tidsrummet kl. 22-06, er der tale om en begrænset ulempe for de borgere, som ønsker at betale kontant, eller som alene har mulighed for at betale kontant, fordi de ikke har adgang til de krævede elektroniske betalingstjenester. Men i forhold til risikoen for røverier, og udgifterne ved at håndtere kontanter, vil en afskaffelse af kontantpligten i tidsrummet kl. 22-06 næppe gøre nogen reel forskel. Derfor vil der formentlig ret hurtigt komme et pres mod en yderligere lempelse af kontantpligten.

For det **fjerde** tager lovforslaget ikke stilling til hvordan betaler og betalingsmodtager juridisk skal forholde sig, hvis det af tekniske grunde eller andre grunde ikke er muligt at gennemføre en elektronisk betaling. I dag er danske pengesedler og mønter eneste lovlige betalingsmiddel i Danmark, dvs. fordringshaver kan betinge sig betaling med dette betalingsmiddel, og skyldneren kan frigøre sig fra sin forpligtelse ved at erlægge dette betalingsmiddel. Skyldneren kan på forhånd sikre sig, at han eller hun har kontanter til købet ved en simpel optælling af sedler og mønter. Men det samme er ikke tilfældet, hvis betalingsforpligtelsen efter aftale kun

kan opfyldes med en eller flere elektroniske betalingstjenester. Tekniske problemer som IT-nedbrud hos Nets, eller en defekt chip på et betalingskort, kan betyde at betalingen ikke kan gennemføres. Hvad der skal ske i denne situation er uklart efter lovforslaget. Varer i en kiosk kan selvfølgelig lægges tilbage på hylderne, men der kan også være tale om at borgeren (forbrugeren) har konsumeret varen, for eksempel i en bar eller på en restaurant, hvor der ofte ydes en vis kortvarig kredit.

Det vil være urimeligt, hvis borgeren i den situation misligholder sin betalingsforpligtelse med risiko for juridiske konsekvenser til følge, fordi betalingen ikke kan gennemføres af tekniske årsager (enten systemnedbrud eller defekt betalingskort), og betalingsmodtageren nægter at modtage kontanter for at frigøre skyldneren fra betalingsforpligtelsen. Der vil også være nogle borgere, som ved gennemførelsen af betalingen ikke er i besiddelse af den elektroniske betalingstjeneste som butikken insisterer på, fordi de har overset eller misforstået skiltningen i butikken om at der for eksempel kun accepteres MasterCard Debit og ikke MobilePay (eller omvendt).

For det **femte** vil en afskaffelse af kontantpligten for nogle borgere helt fratage dem muligheden for at købe varer, herunder dagligvarer og andre livsfornødenheder i det pågældende tidsrum. Bankerne har efter de gældende aftaler om en basal indlånskonto (jf. websiden basalindlaanskonto.dk) kun pligt til at tilbyde kunderne en konto med hævekort, som kan bruges til at hæve kontanter. Der er ikke en pligt for bankerne til at tilbyde alle kunder et gebyrfrit betalingskort, som kan bruges i alle butikker i det tidsrum, hvor kontantpligten er afskaffet. Der vil også være visse grupper af borgere, for eksempel hjemløse eller udenlandske besøgende, som har vanskeligt ved at opfylde de dokumentationskrav, som er nødvendige for at få et betalingskort via en bank, enten i Danmark eller udlandet.

Noter

[1] Dansk Supermarked vil datamine hash-værdien på din Føtex-kvittering, netmediet Version2, 7. august 2015 <https://www.version2.dk/artikel/dansk-supermarked-vil-datamine-hash-vaerdien-paa-din-foetex-kvittering-310405>

Nelofar Maryam Safi (FT)

Fra: Michael Camphausen <mca@camphausen.dk>
Sendt: 5. februar 2017 21:23
Til: Høringer
Cc: Katja Lefevre Sønderaas (FT); Jon Hasling Kyed (FT); Tobias Thygesen (FT)
Emne: Høringssvar vedrørende udkast til forslag til lov om betalinger
Vedhæftede filer: Høringssvar 05-02-2017.pdf

Att. Finanstilsynet, Juridisk Kontor

Hermed fremsendes høringssvar af dags dato på vegne af følgende fintech virksomheder, der er anført som afgiver i fællesskab af høringssvaret:

Cardlay A/S, Clearhaus A/S, Ernit ApS, Flex Funding A/S, Hufsy ApS, Mybanker.dk A/S, MyMonii ApS, Pagobox ApS, Spiir A/S og SubHub ApS

Høringssvaret er alene fremsendt til Finanstilsynet via denne mail, jf. vedhæftede.

Med venlig hilsen / Best regards

Michael Camphausen
Partner, Advokat (L), PhD
M: +45 22 30 60 65
mca@camphausen.dk

CAMPHAUSEN | CO

Advokatfirma | Law Firm
Bredgade 30 1260 København K
T: +45 72 15 72 05
CVR: 35 34 56 12
www.camphausen.dk

Camphausen | Co Advokatfirma er et højtspecialiseret kontor fællesskab mellem selvstændige advokater dedikeret den finansielle sektor, virksomheder under finansielt tilsyn og finansielle forhold. Vi yder rådgivning og sparring om alle aspekter af den finansielle regulering. Vi har sektorindsigten, erfaringen og specialistkompetencerne.

Denne e-mail og enhver vedhæftet fil kan indeholde fortrolige oplysninger. Er du derfor ikke rette modtager, bedes du venligst straks underrette os og derefter slette e-mailen og enhver vedhæftet fil uden at beholde kopi heraf og uden at videregive de fortrolige oplysninger.

Finanstilsynet
Juridisk Kontor
Århusgade 110
2100 København Ø

Alene sendt via e-mail til hoeringer@ftnet.dk
med kopi til lef@ftnet.dk og jky@ftnet.dk

Advokatfirma | Law Firm

Bredgade 30
DK-1260 København K
T: +45 72 15 72 05
www.camphausen.dk

Kontorfællesskab mellem
selvstændige advokater

CVR 35 34 56 12

Michael Camphausen
Partner, Advokat (L), PhD
M: +45 22 30 60 65
mca@camphausen.dk

Høringssvar vedrørende udkast til forslag til lov om betalinger

5. februar 2017

Finanstilsynet har den 11. januar 2017 sendt ovennævnte lovudkast i høring. Nærværende høringssvar er afgivet af en række etablerede og nye finansielle teknologivirksomheder (fintech virksomheder) med aktuelle eller potentielle aktiviteter inden for betalingsområdet i bred forstand, herunder kontooplysningsområdet: **Cardlay A/S, Clearhaus A/S, Ernit ApS, Flex Funding A/S, Hufsy ApS, Mybanker.dk A/S, MyMonii ApS, Pagobox ApS, Splir A/S, SubHub ApS** (visse af virksomhederne er i dag betalingsinstitutter med tilladelse fra Finanstilsynet under den nuældende lov om betalingstjenester).

Vi takker for muligheden for at afgive dette fælles, uddybende høringssvar, som har fokus på lovudkastets bestemmelser om *databeskyttelse / brug af betalingsdata* og *kontooplysningstjenester*. Vi vil indledningsvis fremkomme med vores mere generelle bemærkninger og opfordringer relateret til bestemmelserne herom i lovudkastet, hvorefter vi vil fremkomme med vores mere specifikke bemærkninger og opfordringer relateret til de enkelte relevante bestemmelser.

Generelle bemærkninger til lovudkastet

Lovudkastet viderefører i væsentligt omfang det særlige danske forbud mod brug af betalingsdata. Forbuddet udvides fra at omfatte betalingsdata knyttet til brugen af betalingsinstrumenter til at omfatte betalingsdata knyttet til brugen af enhver betalingstjeneste. Forbuddet udvides desuden til at gælde for enhver erhvervsvirksomhed og ikke blot for udbydere af betalingstjenester. Forbuddet begrænses til at omfatte behandling af betalingsdata til opstilling af forbrugsprofiler, kortlægning af

betalers forbrugsmønstre eller anden segmentering. Betalingsdata må dog behandles til brug for kontooplysningstjenester. Ved en sådan kontooplysningstjeneste forstås en tjenesteydelse, der giver brugeren konsolideret information om en eller flere af dennes betalingskonti, der udbydes af en eller flere kontoførende udbydere.

Forbuddet er en dansk særregel, som ikke følger af det oprindelige betalingstjenestestedirektiv (PSD) eller af det reviderede betalingstjenestestedirektiv (PSD2). Så vidt vi er bekendt, gælder der ikke lignende forbud i de andre EU-lande, ej heller fremadrettede forbud i forbindelse med andre EU-landes implementering af PSD2. Der er således tale om dansk overimplementering af harmoniseret EU-regulering, som ikke genfindes i de øvrige EU-lande, og som ikke lever op til regeringens egne implementeringsprincipper af hensyn til at sikre danske erhvervsvirksomheder lige konkurrencemæssige vilkår i forhold til udenlandske erhvervsvirksomheder.

Vi henviser i denne forbindelse til Implementeringsrådets anbefalinger netop vedrørende den danske særregel i forbindelse med implementeringen af PSD2, hvilke anbefalinger vi kan tilslutte os fuldt ud. Vi er således enige med Implementeringsrådet i, at det danske forbud ikke blot bør lempes men helt bør ophæves, idet de nuværende og fortsatte restriktioner på brugen af betalingsdata ikke længere er tidssvarende i lyset af den digitale udvikling på betalingsområdet, og idet danske virksomheder, herunder danske fintech virksomheder, som følge af forbuddet stilles betydeligt ringere end de udenlandske virksomheder, hvilket medfører en svækkelse af de danske virksomheders konkurrenceevne.

Vi er videre enige med Implementeringsrådet i, at det danske forbud hindrer udviklingen af nye attraktive digitale løsninger på betalingsområdet, der kan komme forbrugerne til gode. Det bemærkes i denne sammenhæng, at samtlige de eksempler på nye løsninger, som lovudkastet åbner op for og fremhæver adskillige gange – dvs. forbrugsoverblik til brug for budgetplanlægning eller lignende, elektronisk opbevaring af kvitteringer og generelle rabat- og loyalitetsprogrammer – allerede eksisterer og udbydes i dag og på denne vis allerede kan rummes inden for den nu gældende regulering og praksis på området.

Det lempede forbud som indeholdt i lovudkastet vil således blot regulere de allerede eksisterende løsninger, men reelt hindre udviklingen af helt nye digitale løsninger, tjenester og produkter til gavn for forbrugerne, hvilket ellers er formålet med moderniseringen af reguleringen på betalingsområdet. Det lempede forbud som indeholdt i lovudkastet virker dermed i realiteten reaktivt og på ingen måde proaktivt i forhold til helt nye innovative løsninger i et fremadrettet perspektiv.

Som fremhævet af Implementeringsrådet – og tillige af EU i forbindelse med udfærdigelsen af PSD2 – efterspørger den digitale forbruger i et stadig stigende omfang individuelle løsninger, tjenester og produkter, der er tilpasset forbrugers behov. Sådanne individuelle løsninger, tjenester og produkter på betalingsområdet indebærer i sagens natur forbrugsprofilering og forudsætter selvsagt, at forbrugers betalingsdata kan bruges til opstilling af forbrugsprofiler, kortlægning af forbrugsmønstre eller anden segmentering som led i udviklingen og udbuddet af disse individuelle løsninger, tjenester og produkter (også i et videre omfang end de omhandlede kontooplysningstjenester).

Dertil kommer, at sådanne digitale løsninger, tjenester og produkter i dag udbydes og anvendes på tværs af landegrænserne som følge af den teknologiske udvikling; og det gør således ingen forskel for den digitale forbruger, om en digital tjeneste udbydes fra det ene eller andet EU-land, så længe tjenesten er lige så tilgængelig over det hele, eksempelvis via en mobilapplikation. Dermed stilles danske virksomheder ringere end virksomhederne i andre EU-lande, som kan udvikle og udbyde deres digitale tjenester på tværs i EU uden hensyntagen til et tilsvarende forbud mod brug af betalingsdata.

Hvis danske virksomheder ønsker at gøre det samme, dvs. operere på samme internationale marked, skal de således etablere sig i et andet EU-land, hvor det danske forbud eller et tilsvarende forbud ikke er gældende. Den nærliggende risiko er dermed helt åbenlyst, at nye danske fintech virksomheder vælger at etablere sig i et andet EU-land – ikke med en samtidig etablering i Danmark, men i stedet for en etablering i Danmark – til skade for den ellers samfundsnyttige vækst og hastige udvikling herhjemme i fintech sektoren og i iværksættermiljøet.

Formålet med og ånden i PSD2 er netop at modernisere og harmonisere den regulatoriske understøttelse af udviklingen af nye, innovative digitale løsninger (også ud over de omhandlede kontooplysningstjenester) i hele EU – ikke at begrænse disse løsninger – og derfor indeholder PSD2 ingen regulatoriske begrænsninger i brugen af betalingsdata, som rækker videre end den samtidige persondataforordning, og som modsvarer det særlige danske og i vores øjne forældede forbud.

For at sikre lige konkurrencemæssige vilkår i hele EU skal vi derfor opfordre til, at der i stedet for en dansk særregel på området arbejdes for fælleseuropæiske standarder for brugen af betalingsdata, således at der tilstræbes ens regulering og praksis i de forskellige EU-lande. Ensartet forbrugerbeskyttelse i hele EU er også i forbrugernes interesse.

Vi er naturligvis enige med Implementeringsrådet i, at sådanne ovennævnte individuelle løsninger, tjenester og produkter baseret på individuel forbrugsprofilering mv. skal udbydes med passende forbehold, herunder udtrykkeligt og oplyst samtykke fra forbrugeren og tilstrækkelig forbrugerbeskyttelse, som ufravigeligt hindrer brugen (eller rettere misbrugen) af betalingsdata til uvedkommende formål, herunder overdragelse af betalingsdata til tredjemand. Dertil kommer den beskyttelse af forbrugeren, som i forvejen følger af den nye persondataforordning.

Med andre ord opfordrer vi til – i det omfang en fuldstændig ophævelse af det danske forbud ikke er aktuelt – at forbuddet i det mindste lempes i et videre omfang, end lovudkastet lægger op til. Når bortses fra kontooplysningstjenester, der som nævnt kun omfatter konsolideret information til forbrugeren om dennes betalingskonti, lægges der i lovudkastet op til videreførelsen af et reelt totalforbud, hvad angår behandlingen af betalingsdata til opstilling af forbrugsprofiler, kortlægning af betalers forbrugsmønstre eller anden segmentering.

Et sådant totalforbud går langt videre end formålet tilsiger og er således ikke i forbrugernes interesse, men er i realiteten udtryk for en form for umyndiggørelse af forbrugeren, som ikke selv får passende rådighed over sine egne betalingsdata. En passende balance mellem på den ene side virksomhedernes mulighed for at udvikle nye, innovative løsninger til glæde for forbrugerne og på den anden side beskyttelsen af forbrugerne mod uhensigtsmæssig udnyttelse af forbrugers betalingsdata opnås ikke med et sådant totalforbud.

Det handler derimod om at finde en passende regulatorisk balance, således at *brug* af forbrugers betalingsdata ikke indebærer *misbrug* af disse betalingsdata. I stedet for at videreføre et mere eller mindre totalforbud mod brugen af betalingsdata til opstilling af forbrugsprofilering mv. opfordrer vi derfor til, at der indføres en operationel sondring mellem på den ene side *vedkommende* behandling af betalingsdata til opstilling af forbrugsprofilering mv. og på den anden side *uvedkommende* behandling af betalingsdata til opstilling af forbrugsprofilering mv.

Vedkommende behandling af betalingsdata, jf. nærmere om afgrænsningen heraf nedenfor, vil således være tilladt, såfremt forbrugeren meddeler udtrykkeligt samtykke hertil, hvorimod forbrugeren ikke kan give samtykke til at fravige forbuddet mod *uvedkommende* behandling af betalingsdata. Med en sådan operationel sondring opnås en for både virksomhederne og forbrugerne langt mere passende og hensigtsmæssig balance mellem *brug* og *misbrug* af betalingsdata og mellem *vedkommende* og *uvedkommende* formål med brugen af betalingsdata, og dermed sker der ingen kompromittering af forbrugerbeskyttelsen.

Lovudkastet fremhæver i flere sammenhænge, at formålet med videreførelsen af forbuddet skal sikre, at der ikke sker overdragelse eller videresalg af forbrugerens betalingsdata til tredjemand med et kommercielt sigte, og som eksempler nævnes flere gange i lovudkastet videresalg af betalingsdata til et forsikringsselskab eller et kreditvurderingsselskab med henblik på at foretage en profilering af den enkelte kunde / forbruger til brug for beregning af forsikringspræmier eller kreditvurderinger.

Vi er helt enige i, at sådanne overdragelser og videresalg af betalingsdata til tredjemand ikke skal tillades, og vi foreslår derfor, at netop overdragelser og videresalg til tredjemand, herunder koncernintern overdragelse og betalerens egen overdragelse til tredjemand, altid betragtes som et *uvedkommende* formål og en *uvedkommende* behandling af betalingsdata til opstilling af forbrugsprofilering mv., som netop omfattes af forbuddet, som forbrugeren i intet tilfælde kan give samtykke til fravigelsen af.

Vi foreslår videre, at det ligeledes skal betragtes som et *uvedkommende* formål og en *uvedkommende* behandling af betalingsdata til opstilling af forbrugsprofilering mv., at der sker lagring og anvendelse af betalingsdata med et kommercielt sigte, der *ikke* naturligt relaterer sig til eller udspringer af den pågældende betalingstjeneste og de pågældende betalingsdata forbundet hermed (dvs. uanset om der sker overdragelse eller videresalg til tredjemand eller ej).

Dette indebærer eksempelvis, at et pengeinstitut i sin egenskab af betalingsudbyder ikke kan behandle kundens / forbrugerens betalingsdata til opstilling af forbrugsprofilering mv. i forbindelse med kreditvurdering til brug for pengeinstitutts udlånsprodukter, som tilbydes i pengeinstitutts egenskab af kreditgiver. En sådan *uvedkommende* behandling vil altid være omfattet af forbuddet, som forbrugeren ikke kan give samtykke til at fravige.

Med andre ord skal det alene betragtes som et *vedkommende* formål og en *vedkommende* behandling af betalingsdata til opstilling af forbrugsprofilering mv., at der sker lagring og anvendelse af betalingsdata, herunder med et kommercielt sigte, som naturligt relaterer sig til eller udspringer af den pågældende betalingstjeneste og de pågældende betalingsdata forbundet hermed, eksempelvis individuel målrettet markedsføring, tilbud og fordele baseret på og med direkte tilknytning til de pågældende betalingsdata.

Som yderligere afgrænsning af *vedkommende* formål i så henseende kan medtages, at den netop nævnte *vedkommende* behandling af betalingsdata til opstilling af forbrugsprofilering mv. kun må ske med henblik på eller i forbindelse med gennemførelsen af den pågældende betalingstjeneste og egentlige *funktioner*, der er

knyttet til den pågældende betalingstjeneste, og som stilles til rådighed for forbrugeren.

Der skal dermed være tale om en decideret *funktion*, der udbydes (af eksempelvis betalingsudbyderen eller udbyderen af kontooplysningstjenesten) i *tilknytning* til betalingstjenesten, som er direkte *henvendt* mod forbrugeren, dvs. brugeren af betalingstjenesten, og som forbrugeren / brugeren *efterspørger*.

I sådanne helt specifikke situationer har forbrugeren således selv efterspurgt den målrettede markedsføring, tilbud og fordele baseret på forbrugers betalingsdata som integreret led i de til betalingstjenesten knyttede funktioner, som er stillet til rådighed for forbrugeren, og som er direkte henvendt mod forbrugeren.

Forbrugeren / brugeren skal naturligvis give *udtrykkeligt samtykke* til den nævnte *vedkommende* brug af betalingsdata, som indebærer opstilling af forbrugsprofiler, kortlægning af betalingsmønstre eller anden segmentering; og for således at sikre, at der *vitterligt* er tale om et reelt og oplyst samtykke fra forbrugeren, foreslår vi endvidere, at samtykket altid skal være *udskilt* og gives særskilt, dvs. samtykket må ikke være indeholdt i almindelige forretningsbetingelser, brugerbetingelser eller lignende standarddokumenter (uanset om fremhævet i disse betingelser/dokumenter), og at forbrugeren / brugeren altid skal have adgang til at tilbagekalde samtykket, dvs. forbrugeren / brugeren skal nemt kunne slå de til betalingstjenesten knyttede funktioner, som indebærer forbrugsprofilering mv., fra og til efter eget valg.

En sådan lempelse af forbuddet som netop beskrevet vil i langt højere grad være udtryk for et balanceret og imødekommende kompromis til gavn for både forbrugere og virksomhederne, og som både forbrugere og virksomhederne kan håndtere og administrere i praksis, uden at det fratager forbrugeren rådigheden over sine egne betalingsdata, og uden at det hindrer finansiel innovation, hæmmer den digitale udvikling på betalingsområdet og skaber ulige konkurrencevilkår.

Specifikke bemærkninger til bestemmelserne

Ad § 1 – lovens anvendelsesområde:

Som § 1, stk. 4, er formuleret i lovudkastet, vil bl.a. lovens forbud i § 124 mod brug af betalingsdata kun gælde for grænseoverskridende aktiviteter her i landet ydet af de udenlandske virksomheder, som er meddelt egentlig tilladelse til at udbyde betalingstjenester i et andet EU/EØS-land, men ikke alle andre udenlandske virksomheder, som måtte udøve grænseoverskridende aktiviteter her i landet.

Idet forbuddet i § 124 skal finde anvendelse på alle danske virksomheder, jf. § 1, stk. 6, uanset om disse virksomheder i øvrigt er omfattet lovens anvendelsesområde, og uanset om disse virksomheder er meddelt tilladelse til at udbyde betalings-tjenester, bør forbuddet i § 124 af konkurrencemæssige årsager også finde anvendelse på alle udenlandske virksomheder, der udøver grænseoverskridende aktiviteter her i landet, uanset om disse virksomheder i øvrigt er omfattet af lovens anvendelsesområde og/eller er meddelt tilladelse til at udbyde betalingstjenester i hjemlandet (og uanset om den udenlandske virksomhed er hjemmehørende i et andet EU/EØS-land eller i et tredjeland).

Det bemærkes særligt, at indenlandske eller udenlandske udbydere af kontooplysningstjenester formelt ikke udgør virksomheder, som i reguleringens forstand er meddelt tilladelse til at udbyde betalingstjenester, idet disse virksomheder i reguleringens forstand (herunder i PSD2's forstand) formelt ikke er omfattet af en tilladelsespligt men alene af en registreringspligt.

Derfor bør § 1, stk. 4, i det mindste præciseres således, at forbuddet i § 124 udtrykkeligt gælder også for grænseoverskridende aktiviteter her i landet ydet af de udenlandske virksomheder, som er registreret som udbydere af kontooplysningstjenester i et andet EU/EØS-land (i modsat fald vil nye danske udbydere af kontooplysningstjenester alt andet lige være tilskyndet til at etablere deres virksomhed og blive registreret i et andet EU-land for derefter at yde grænseoverskridende aktiviteter ind her i landet for dermed at undgå at blive omfattet af forbuddet i § 124).

Tilsvarende gælder med hensyn til udenlandske virksomheders filialetablering her i landet efter lovudkastets § 1, stk. 2.

Ad § 60 – kontooplysningstjenesters registreringspligt:

Det fremgår af lovudkastets § 60, stk. 1, at virksomheder, der kun udbyder betalingstjenester i henhold til bilag 1, nr. 8 (kontooplysningstjenester), skal registreres hos Finanstilsynet.

Bestemmelsens formulering kan give anledning til den fejlagtige opfattelse, at sådanne virksomheder udelukkende må udbyde kontooplysningstjenester og dermed ikke må udøve andre aktiviteter, herunder accessoriske aktiviteter (som ikke er betalingstjenester efter lovens bilag 1).

Bestemmelsen bør derfor præciseres således, at det er de virksomheder, som udbyder betalingstjenester i henhold til bilag 1, nr. 8, og som ikke samtidig udbyder

betalingstjenester i henhold til bilag 1, nr. 1-7, der skal registreres hos Finanstilsynet.

Alternativt (og i overensstemmelse med PSD2's begrebsanvendelse) kunne det overvejes at indsætte en definition af en kontooplysningstjenesteudbyder i lovens § 7, dvs. en definition af selve aktøren og ikke kun af aktiviteten/tjenesten.

Det bemærkes i øvrigt, at den i § 60 foreskrevne registreringspligt for udbydere af kontooplysningstjenester i realiteten udgør en tilladelsespligt efter den almindelige opfattelse og den sædvanlige sprogbrug i den danske finansielle lovgivning.

Uanset PSD2's anvendelse af ordet registrering i stedet for ordet tilladelse om kontooplysningstjenesterne (alene for at signalere, at tilladelseskravene for kontooplysningstjenesterne er lempeligere end for betalingsinitieringstjenesterne, selv om der fortsat er tale om deciderede tilladelseskrav i traditionel forstand, hvad eksempelvis angår kravene til forsvarlig forretningsmodel samt ledelsens egnethed og hæderlighed), bør det alligevel overvejes at benytte ordet tilladelse om kontooplysningstjenesterne i den danske betalingslov, således at den danske finansielle lovgivning bevarer den samme kongruente og konsekvente sprogbrug.

Anvendelsen af ordet registrering i stedet for ordet tilladelse i relation til kontooplysningstjenesterne risikerer ligefrem at være mere vildledende end vejledende over for omverdenen, herunder forbrugerne og kontooplysningstjenesterne selv. Udbydere af kontooplysningstjenesterne underlægges således finansielt tilsyn på samme vis som alle andre virksomheder, der er underlagt finansiell tilladelsespligt.

Det bør herudover medtages i lovens bemærkninger, at det forhold, at udbydere af kontooplysningstjenester fremover omfattes af registreringspligt (eller tilladelsespligt afhængig af ordvalget), og at kontooplysningstjenester i lovens forstand alene angår betalingskonti, jf. § 7, *ikke* er ensbetydende med, at udbud af oplysningstjenester om indlånskonti ikke er tilladt.

Udbud af oplysningstjenester om indlånskonti må således fortsat anses for ureguleret og dermed som tilladt, uden at der udløses krav om registrering eller anden form for tilladelse efter loven, idet oplysningstjenester om indlånskonti slet ikke omfattes af lovens anvendelsesområde og dermed ej heller omfattes af eksempelvis lovens bilag 1 eller af lovens § 60, § 87 og § 88.

Hvis en udbyder af oplysningstjenester om indlånskonti samtidig udbyder oplysningstjenester om betalingskonti, omfattes den pågældende udbyder naturligvis af registreringspligten i § 60.

Ad § 124, stk. 3 – forbud mod behandling af betalingsdata:

Vi henviser til vores generelle bemærkninger og opfordringer ovenfor, hvad angår lovudkastets forbud i § 124, stk. 3, mod behandling af betalingsdata til opstilling af forbrugsprofiler, kortlægning af forbrugsmønstre eller anden segmentering, herunder vores ovennævnte forslag til en passende lempelse af forbuddet, således at der indføres en operationel sondring mellem *vedkommende* og *uvedkommende* behandling af betalingsdata, og således at der indføres muligheden for med forbrugers udtrykkelige samtykke at behandle betalingsdata, som indebærer forbrugsprofilering mv., i forbindelse med tilknyttede *funktioner* henvendt mod forbrugeren og efterspurgt af forbrugeren.

Uafhængigt af vores ovennævnte forslag har vi følgende bemærkninger til lovudkastets formulering af forbuddet i § 124, stk. 3:

Forbuddet i § 124, stk. 3, gælder ifølge bestemmelsen for udbydere af betalingstjenester og andre, hvorimod det i § 1, stk. 6, anføres, at § 124 gælder for erhvervsdrivende. Det er således uklart, hvorvidt der er forskel på eller sammenfald mellem disse retssubjekter som følge af den forskellige sprogbrug i bestemmelserne.

Det følger af § 124, stk. 3, at brugerens (betalerens) betalingsdata ikke må behandles til opstilling af forbrugsprofiler, kortlægning af betalers forbrugsmønstre eller anden segmentering, idet disse betalingsdata dog må behandles til brug for kontooplysningstjenester.

Bestemmelsens uklare formuleringer og lovudkastets generelle og specifikke bemærkninger efterlader en begrebsmæssig usikkerhed om, hvor grænsen går mellem på den ene side *ulovlig forbrugsprofilering* mv. og på den anden side *lovlig forbrugsoverblik* mv. Dette bør afklares nærmere i lovens bemærkninger.

I denne forbindelse er det således uklart, hvorvidt kontooplysningstjenester i lovens begrebsmæssige forstand indebærer en vis forbrugsprofilering mv., som dog anses som tilladt, eller hvorvidt kontooplysningstjenester i lovens begrebsmæssige forstand slet ikke indebærer en vis forbrugsprofilering mv. (dvs. er der tale om delbegreber, underbegreber, komplementære begreber eller lignende i forhold til hinanden). Dette bør ligeledes afklares nærmere (af hensyn til bl.a. den rette forståelse af det separate forbud indeholdt i § 124, stk. 4, i relation til kontooplysningstjenester).

Som konkrete eksempler omtaler lovudkastets bemærkninger flere gange forbrugs-
overblik til brug for budgetplanlægning eller lignende, elektronisk opbevaring af kvit-
teringer og generelle rabat- og loyalitetsprogrammer. Vi går ud fra, at bemærknin-
gerne skal forstås således, at forbrugsoverblik til brug for budgetplanlægning eller
lignende samt elektronisk opbevaring af kvitteringer i sagens natur indebærer en
vis forbrugsprofilering mv. i lovens begrebsmæssige forstand, som dog anses som
tilladt, idet der samtidig er tale om kontooplysningstjenester i lovens forstand. Så-
fremt denne forståelse ikke er korrekt, bør bemærkningerne præciseres i så hen-
seende.

Derimod er vi som følge af lovudkastets bemærkninger usikre på, hvorvidt de om-
handlede generelle rabat- og loyalitetsprogrammer anses som tilladt, fordi de slet
ikke indebærer forbrugsprofilering mv. i lovens begrebsmæssige forstand, eller
fordi de faktisk indebærer en vis forbrugsprofilering mv. i lovens begrebsmæssige
forstand, som dog samtidig udgør en kontooplysningstjeneste i lovens forstand.
Dette bør præciseres i lovens bemærkninger, som synes at give udtryk for begge
forståelser (som nævnt af hensyn til bl.a. den rette forståelse af det separate forbud
indeholdt i § 124, stk. 4).

Det bør videre afklares mere entydigt i bemærkningerne, hvorvidt den ikke-tilladte
forbrugsprofilering mv. kun gælder på individuelt plan eller også gælder på generelt
plan, dvs. om forbuddet kan begrænses til individuel forbrugsprofilering / individuel
markedsføring mv. I § 124, stk. 3, omtales eksempelvis kortlægning af betalere (i
ental) forbrugsmønstre og ikke kortlægning af betalere (i flertal) forbrugsmønstre
eller kortlægning af forbrugsmønstre (generelt).

Kortlægning af generelle forbrugsmønstre og generel segmentering – i modsæt-
ning til individuelle forbrugsprofiler – bør således ikke være omfattet af forbuddet,
hvilket bør præciseres i bemærkningerne. Oplysninger om forbrugernes generelle
betalingsadfærd giver alt andet lige ikke anledning til de samme relevante betæn-
keligheder som oplysninger om den enkelte forbrugers individuelle betalingsad-
færd.

Ad § 124, stk. 4 – forbud mod aftalemæssig sammenkobling:

Det følger af § 124, stk. 4, at udbydere af betalingstjenester ikke må stille som vilkår
for indgåelse af en aftale om brug af en betalingstjeneste, at der kan ske tilknytning
af andre funktioner, som indebærer opstilling af forbrugsprofiler, kortlægning af be-
talere forbrugsmønstre eller anden segmentering.

Der synes at være en vis formulermæssig og indholdsmæssig uoverensstemmelse mellem forbuddet i § 124, stk. 3, og dette separate forbud i § 124, stk. 4, idet § 124, stk. 3, først indebærer et forbud mod forbrugsprofilering mv. (når bortses fra kontooplysningstjenester) som ovenfor nævnt, hvorefter § 124, stk. 4, reelt indebærer, at tilknyttede funktioner indeholdende forbrugsprofilering mv. er tilladt, så længe udbyderen ikke gør betalings tjenesten aftalemæssigt betinget af tilknytningen af andre funktioner (dvs. forbrugsprofileringen mv. er ulovlig i stk. 3, men forudsættes lovlig i stk. 4).

Denne uoverensstemmelse mellem de to forbud bør selvsagt adresseres, idet vi også i denne forbindelse henviser til vores generelle bemærkninger og opfordringer ovenfor, hvad angår lovudkastets forbud i § 124, stk. 3, om behandling af betalingsdata, herunder vores ovennævnte forslag til en passende lempelse af forbuddet, således at der indføres en operationel sondring mellem vedkommende og uvedkommende behandling af betalingsdata. Vores forslag i så henseende, hvad angår muligheden for at behandle betalingsdata, som indebærer forbrugsprofilering mv., i forbindelse med tilknyttede funktioner henvendt mod forbrugeren og efterspurgt af forbrugeren, synes netop (i modsætning til lovudkastets § 124, stk. 3) at harmonere med det separate forbud i § 124, stk. 4, ligeledes omhandlende tilknyttede funktioner.

Uafhængigt af vores ovennævnte forslag har vi følgende bemærkninger til lovudkastets formulering af forbuddet i § 124, stk. 4:

Forbuddet mod aftalemæssigt at betinge en betalingstjeneste af, at der kan ske tilknytning af andre funktioner (som indebærer forbrugsprofilering mv.), har ifølge lovudkastets bemærkninger til formål at sikre, at forbrugerne kan opnå adgang til et betalingskort, især Dankortet, i sin rene form uden at være påtvunget yderligere funktioner oveni betalingskortet, eksempelvis funktioner i form af rabat- og loyalitetsprogrammer.

Vi har fuld forståelse herfor og er enige i, at det skal være muligt for forbrugerne at opnå adgang til et betalingskort rensat for tilknyttede funktioner, hvis forbrugerne ikke ønsker sådanne andre funktioner. Et sådant basalt betalingskort er forbrugerne imidlertid i forvejen sikret i henhold til reglerne om retten til en basal betalingskonto, idet netop en basal betalingskonto ifølge den nye lov om betalingskonti bl.a. er kendetegnet ved, at kontoen altid skal omfatte muligheden for i et EU/EØS-land at foretage betalingstransaktioner med et betalingskort.

Det synes derfor mere nærliggende at forbyde, at betalingsudbyderen må betinge adgangen til en basal betalingskonto med et tilhørende betalingskort af, at der kan

ske tilknytning af andre funktioner. Der er med andre ord ikke behov for at udstrække et sådant aftalemæssigt koblingsforbud til alle betalingstjenester og/eller alle betalingskonti. Der bør således ske en tilpasning af § 124, stk. 4, i overensstemmelse hermed.

Under alle omstændigheder bør det i bemærkningerne til bestemmelsen præciseres, at det omhandlede aftalemæssige koblingsforbud mellem betalingstjenesten og tilknyttede andre funktioner *ikke* omfatter den situation, hvor forbrugeren på anden vis kan opnå adgang til den samme betalingstjeneste hos den samme betalingsudbyder uden de tilknyttede andre funktioner.

En lang række fintech virksomheders koncepter og løsninger, herunder allerede eksisterende koncepter og løsninger på det danske marked, er således baseret på samarbejder med eksisterende betalingsudbydere, typisk et pengeinstitut, som udbyder betalingstjenesten omfattet af det omhandlede koncept og løsning, og hvor fintech virksomheden udbyder de til betalingstjenesten knyttede andre funktioner (hvilket eventuelt kunne være en kontooplysningstjeneste i den nye reguleringsforstand). Ofte er det i grunden betalingstjenesten, der er knyttet til de andre funktioner.

Et sådant koncept og løsning udgør på denne vis et samlet hele / en sammenhængende forretningsmodel, eksempelvis i form af en særskilt mobilapplikation, hvor betalingstjenesten og de tilknyttede andre funktioner er integreret i applikationen, som samlet udbydes til forbrugeren. I en sådan situation giver det ingen mening at adskille funktionerne fra betalingstjenesten, som tilsammen udgør kernen i konceptet og løsningen, dvs. konceptet og løsningen udvandes fuldstændig, hvis betalingstjenesten og de tilknyttede andre funktioner ikke følges ad, herunder aftalemæssigt.

Dermed forudsætter konceptet og løsningen, at betalingsudbyderens aftale med forbrugeren om brugen af betalingstjenesten og fintech virksomhedens samtidige aftale med forbrugeren om brugen af de tilknyttede andre funktioner gøres indbyrdes afhængige, dvs. at det stilles som vilkår for forbrugers adgang til konceptet og løsningen, eksempelvis den særskilte mobilapplikation, at forbrugeren både indgår aftale med betalingsudbyderen og indgår aftale med fintech virksomheden.

Hvis forbrugeren ikke indgår aftale med betalingsudbyderen om betalingstjenesten, kan forbrugeren ikke blive bruger af den særskilte mobilapplikation; og hvis forbrugeren omvendt ikke indgår aftale med fintech virksomheden om de andre funktioner, kan forbrugeren ej heller blive bruger af den særskilte mobilapplikation og der-

med få adgang til betalingstjenesten gennem den særskilte mobilapplikation, hvor med forbrugeren er henvist til at blive almindelig kunde hos den pågældende betalingsudbyder på normal vis og dermed få adgang til den selvsamme betalingstjeneste uden om den særskilte mobilapplikation (dvs. kunden må benytte pengeinstituttets almindelige mobilbank, netbank eller lignende).

Det er afgørende for sådanne innovative samarbejder mellem betalingsudbydere / pengeinstitutterne og fintech virksomhederne om disse koncepter og løsninger, som i stigende grad efterspørges af forbrugerne, at disse koncepter og løsninger hverken direkte eller indirekte – tilsigtet eller utilsigtet – rammes af det aftalemæssige koblingsforbud som formuleret i § 124, stk. 4.

I modsat fald vil der være tale om en betydelig og væsentlig barriere for en lang række fintech virksomheders forretningsmodeller og dermed for udviklingen herhjemme af nye finansielle forretningsmodeller, hvilket alt andet lige i sig selv vil være til skade for både forbrugerne, den finansielle sektor, fintech sektoren og de mange samfundsmæssige vækstmuligheder forbundet med netop fintech.

Netop derfor foreslår vi, at det i lovbemærkningerne præciseres som ovenfor nævnt, at forbuddet ikke omfatter den situation, hvor forbrugeren kan opnå adgang på anden vis til den samme betalingstjeneste hos den samme betalingsudbyder uden de tilknyttede andre funktioner, dvs. forbrugeren kan blive almindelig kunde hos den pågældende betalingsudbyder på normal vis uden om det samlede koncept og løsning. I en sådan situation skal det fortsat være tilladt for betalingsudbyderen af stille som vilkår for indgåelse af aftalen om brug af betalingstjenesten som integreret led i det samlede koncept og løsning, at der sker tilknytning af de andre funktioner ligeledes som integreret led i det omhandlede koncept og løsning.

Dette stiller på ingen måde forbrugeren ringere, men giver alene forbrugeren en yderligere valgmulighed, nemlig at få adgang til betalingstjenesten gennem fintech konceptet som alternativ til den almindelige adgang til den selvsamme betalingstjeneste uden om fintech konceptet. Dette skal naturligvis være fremhævet for forbrugeren, således at der ikke bliver tale om en skjult sammenkobling af betalingstjenesten med de tilknyttede andre funktioner. Der skal være tale om et reelt valg for forbrugeren imellem betalingstjenesten som led i det samlede koncept eller betalingstjenesten uden om konceptet.

Selv om § 124, stk. 4, ikke som sådan indeholder et decideret forbud mod sådanne integrerede fintech koncepter og løsninger, vil et aftalemæssigt koblingsforbud i forholdet til forbrugeren selvsagt vanskeliggøre og eventuelt umuliggøre disse in-

novative fintech koncepter og løsninger i praksis, hvilket på ingen måde kan antages at være hensigten med § 124, stk. 4. Alene af den grund opfordrer vi til, at der sker en fornøden tilpasning af lovudkastet i så henseende.

Det er selvsagt ikke tilstrækkeligt i denne sammenhæng, at de tilknyttede andre funktioner i § 124, stk. 4, er begrænset til sådanne funktioner, som indebærer forbrugsprofilering mv., netop fordi forbrugsprofilering ofte i praksis vil indgå direkte eller indirekte i disse tilknyttede funktioner som en del af det samlede fintech koncept og løsning. Det er ligeledes ikke tilstrækkeligt alene at undtage kontooplysningstjenester fra det aftalemæssige koblingsforbud, idet de tilknyttede andre funktioner som en del af det samlede fintech koncept og løsning ikke nødvendigvis altid udgør kontooplysningstjenester. Afgørende bør som nævnt blot være, at forbrugeren kan vælge den pågældende betalingstjeneste på normal vis hos betalingsudbyderen uden om det integrerede fintech koncept og løsning. Forbrugeren er dermed ikke påtvunget konceptet og løsningen og de heri indeholdte andre funktioner.

Ad § 153 – ikrafttræden og overgangsordning:

Lovudkastets ikrafttrædelsesbestemmelse indeholder ingen overgangsordning for udbydere af kontooplysningstjenester, som med den nye betalingslov omfattes af den finansielle tilsynsregulering for første gang.

Det er sædvanligt i den finansielle lovgivning, at der indføres passende og rimelige overgangsordninger for virksomheder, der for første gang omfattes af den finansielle tilsynsregulering, og som for første gang omfattes af en tilsynsmæssige tilladelsespligt / registreringspligt, især hvis den pågældende virksomhed på tidspunktet for lovens ikrafttræden allerede udbyder de af tilladelsespligten / registreringspligten omfattede aktiviteter, og hvis tilladelsespligten / registreringspligten i øvrigt indebærer, at de omfattede aktiviteter ikke må udøves, før virksomheden er meddelt tilladelse / er blevet registreret.

Vi skal derfor opfordre til, at der indføres en passende og rimelig overgangsordning for udbydere af kontooplysningstjenester, således at de virksomheder, som allerede inden lovens ikrafttræden udbyder kontooplysningstjenester, har et vist antal måneder til at ansøge om registrering hos Finanstilsynet og i mellemtiden kan fortsætte som hidtil med at udbyde kontooplysningstjenesterne.

Det er selvsagt ikke tilstrækkeligt, at virksomhederne allerede skal have ansøgt om registrering på tidspunktet for lovens ikrafttræden, selv om virksomhederne kan fortsætte som hidtil med at udbyde de aktiviteter, som måtte udløse registreringspligten, idet selve den forudgående vurdering af, hvorvidt den enkelte virksomheds

aktiviteter udgør en registreringspligtig kontooplysningstjeneste (især i grænsetilfælde), først kan forventes foretaget og afklaret – eventuelt i dialog med Finanstilsynet – når loven er trådt i kraft.

Derfor er det nødvendigt i loven at indføre en decideret overgangsordning og en behørig overgangsperiode for udbydere af kontooplysningstjenester (og andre tredjeparter, dvs. også udbydere af betalingsinitieringstjenester).

Vi står gerne til rådighed for yderligere dialog om ovennævnte forhold, både de mere generelle bemærkninger og opfordringer og de mere specifikke af slagsen.

Afgivet i fællesskab af:

cardlay[®]

Clearhaus

FLEX FUNDING

H
hufsy

mybanker.dk

pleo

MYMONII

spiiir
frihed du fortjener

subhub

Nelofar Maryam Safi (FT)

Fra: Jette Styrishave Kure <jsk@vp.dk>
Sendt: 3. februar 2017 15:46
Til: Høringer
Cc: Katja Lefevre Sønderaas (FT); Jon Hasling Kyed (FT)
Emne: Høringssvar fra VP Securities A/S til forslag til Lov om betalinger
Vedhæftede filer: Høringsbrev til FT om lov om betalinger_20170203.pdf

Vedhæftet høringssvar fra VP Securities A/S til forslag til Lov om betalinger.

Venlig hilsen / Kind regards

Jette Styrishave Kure
Legal & Regulations

VP SECURITIES A/S
Weidekampsgade 14
DK-2300 Copenhagen S

E: jsk@vp.dk
P: +45 4358 8888
D: +45 4358 8872
M: +45 2114 0917
W: www.vp.dk

This message may contain confidential information. If you are not the intended recipient(s) please notify us immediately and delete the message from your system without making, distributing or retaining any copies of it.

Finanstilsynet
Århusgade 110
2100 København Ø

Att: hoeringer@ftnet.dk
Cc: lef@ftnet.dk
jky@ftnet.dk

København, 3. februar 2017

Høringssvar fra VP SECURITIES A/S om forslag til Lov om betalinger

Finanstilsynet har den 12. januar 2017 sendt forslag til Lov om betalinger i høring.

Lovforslaget implementerer direktiv nr. 2015/2366 af 25. november 2015 om betalingstjenester (herefter Direktivet).

Det fremgår af artikel 3 i Direktivet, at Direktivet ikke finder anvendelse på følgende:

“h) betalingstransaktioner, der er gennemført inden for rammerne af et system til afvikling af betalinger eller værdipapirer, mellem afviklingsagenter, centrale modparter, clearinginstitutter og/eller centralbanker og andre deltagere i systemet og betalingstjenesteudbydere, jf. dog artikel 35”.

Artikel 3, h) er implementeret i lovforslagets § 5, nr. 8, hvor der imidlertid henvises til “Betalingstransaktioner, der gennemføres inden for rammerne af et betalingssystem til afvikling af betalinger eller værdipapirer.....”

Betalingssystemer er samtidig defineret i forslagens § 7, nr. 13, som er “Et system til overførsel af midler med formelle og standardiserede rutiner og fælles regler for behandling, clearing eller afvikling af betalingstransaktioner.” Samtidig er midler defineret som “Sedler og mønter, indestående på en konto og elektroniske penge”, jf. forslagens § 7, nr. 17.

VP Securities A/S driver et værdipapirafviklingssystem som omfattet af definitionen af et “system” i artikel 2, litra a, i Finality-direktivet, jf. direktiv nr. 98/26/EF og er derfor omfattet af undtagelsen i Direktivet art. 3, litra h, som nævnt ovenfor.

VP SECURITIES A/S
WEIDEKAMPSGADE 14
P.O. BOX 4040
DK-2300 COPENHAGEN S
P: +45 4358 8888
F: +45 4371 2003
E: VP@VP.DK
W: VP.DK
CVR-NR 21599336

VP Securities A/S er imidlertid ikke et betalingssystem – hverken i henhold til værdipapirhandelsloven eller den foreslåede definition i forslagets § 7, nr. 13.

Referencen til værdipapirafviklingssystemer er med den direkte henvisning til betalingssystemer udgået af undtagelsen i forslagets § 5, nr. 8, og et værdipapirafviklingssystem vil derfor ikke være direkte omfattet af ordlyden i § 5, nr. 8.

Dette er ikke i overensstemmelse med Direktivet og forarbejderne indikerer også, at undtagelsen omfatter værdipapirafviklingssystemer.

Følgende ændring bør således foretages i forslagets § 5, nr. 8 samt bemærkningerne hertil:

"betalingssystem" ændres til "system".

Endvidere bør henvisningerne til §§ 63 og 64 gennemgås i såvel lovtekst som bemærkninger.

Endelig anføres det i bemærkningerne til forslagets § 7, nr. 13, samt § 64, at VP-afviklingen er et betalingssystem, hvilket bør tilrettes i overensstemmelse med ovennævnte.

VP Securities A/S står gerne til rådighed, hvis Finanstilsynet har spørgsmål til ovenstående. Henvendelse kan ske til Jette Styrihave Kure på jsk@vp.dk eller tlf. 43 58 88 72.

Venlig hilsen
VP SECURITIES A/S

Anne Kaas Hammer
Head of Legal and Regulations

3. februar 2017

Deres sagsnr.: J.nr. 1911-0065

Finanstilsynet
Att.: Juridisk kontor
Århusgade 110
2100 København Ø

Dansk Industri
Confederation of Danish Industry

Høring vedr. lov om betalinger

DI har modtaget forslag til ny lov om betalinger. DI takker for modtagelsen og sender hermed bemærkninger.

Generelle bemærkninger

DI bakker overordnet op om den nye lov om betalinger og implementeringen af 2. betalingstjenestedirektiv samt 2. e-pengedirektiv, som har til formål at videreudvikle det indre marked for elektroniske betalinger med henblik på at fremme konkurrence, effektivitet og innovation.

Betalings tjenester tilbydes i stigende grad over grænser, og med 2. betalings-tjenestedirektiv og 2. e-pengedirektiv vil denne tendens uden tvivl fortsætte. DI mener, at danske særregler på området bør begrænses, særligt hvor det giver ulige konkurrencevilkår for danske virksomheder.

DI finder det positivt, at adgangen for nye aktører og nye betalingsmuligheder lettes, da det må forventes at bidrage til lavere priser og en øget konkurrence og innovation. DI finder det endvidere vigtigt at sænke omkostningerne på betalingsmarkedet samt at skabe yderligere sikkerhed og gennemsigtighed for forbrugere og virksomheder under velbalancerede rammer.

DI er fortsat uforstående over for, at overvæltning af gebyrer ikke er muligt, jf. § 121. Et af formålene med 2. betalingstjenestedirektiv og interbankgebyrforordningen er at øge konkurrencen og gøre markedet for betalinger mere gennemsigtigt. Denne regel vil pålægge virksomhederne ekstra omkostninger og vil ikke medvirke til at skabe øget gennemsigtighed. Konkurrencen på markedet for betalingskort bør forbedres, så et forbud mod overvæltning ikke skader gennemsigtigheden.

Særligt vedrørende udbydere med begrænset tilladelse § 5

Undtagelserne i lovforslagets § 5, nr. 14) - 16) omtaler alene "betalingsinstrumenter". Undtagelserne bør imidlertid også gælde for udstedere af elektroniske penge lagret på instrumenter med begrænset anvendelse, jf. artikel 1, stk. 4, i direktiv 2009/110/EF (e-penge direktivet).

Det foreslås derfor præciseret i lovforslagets § 5, at loven ikke finder anvendelse på elektroniske penge lagret på instrumenter, der er omfattet af lovforslagets § 5, nr. 14) – 16).

DI henviser i øvrigt til EOF's høringssvar vedr. hvidvaskloven.

Særligt vedrørende kontantreglen § 81

DI kan tilslutte sig, at der sker en afgrænset lempelse af kontantreglen i aften- og nattetimerne. DI vil opfordre til, at der sker en evaluering af lempelsen efter 2 år med henblik på at vurdere effekten af lempelsen.

Kontantreglen bør derudover lempes for danske luftfartsselskaber med fly registreret i Danmark, da et tilsvarende krav ikke eksisterer i andre lande, som vi normalt sammenligner os med. Der eksisterer således ikke en tilsvarende regel for fly registreret i eksempelvis Sverige og Norge. Et norsk-registreret fly kan dermed lette fra Københavns Lufthavn fri for de administrative og logistiske byrder, der følger af kontantreglen, mens et tilsvarende dansk-registreret fly belastes af reglen uanset destination, hvilket tilskynder, at flyselskaber registrerer deres fly i andre nordiske lande end Danmark. Det vil medføre nogle uheldige konsekvenser for dansk luftfart, og er ikke i samklang med regeringens fokus på at udvikle en aktiv dansk luftfartsstrategi.

DI mener derfor, at de danske luftfartsselskaber bør undtages fra kontantreglen af hensyn til konkurrencekraften.

Særligt vedrørende beløbsreservationer § 95

DI bakker op om, at forslaget giver virksomheder mulighed for at blokere/reservere midler på en betalers konto, hvis betaler giver samtykke hertil.

DI er enig i forståelsen af beløbsreservationer, som tilsynet tilkendegav på dialogmødet den 30. januar 2017 hos Finanstilsynet. Her blev det pointeret, at det er tilstrækkeligt at informere om dette, som en generel oplysning. Det kunne f.eks. være, at en benzintank informerer med en generel oplysning, at der reserveres et beløb på 500 kr. ved betalingsstanderen, hvilket kunne være et klistermærke. DI finder det vigtigt, at der ikke pålægges virksomhederne yderligere administrative udfordringer i forbindelse med beløbs-reservationer.

DI er enig i, at det altid bør være betalers udbyder, der har pligten til at fjerne blokering/reservation, når det endelig beløb kendes eller senest efter modtagelsen af betalingsordren.

Særligt vedrørende chargeback § 112

DI er overordnet af den opfattelse, at charge-back kan medvirke til at understøtte tilliden til den legitime internethandel. I det lys finder DI, at en sådan særregel kan have et positivt formål, uanset at den ikke er omfattet af EU-reglerne.

DI har imidlertid betænkeligheder når reglen anvendes til at stille brugere af betalingskort bedre end f.eks. kontantbetalere, således som der ses eksempler på i eksisterende praksis, der i nogle tilfælde tenderer misbrug. Det er eksempelvis ikke

usædvanligt, at reglen anvendes til anmodning om tilbageførsel i tilfælde, hvor betaleren ikke ønsker at modtage den leverede vare, selv om denne er i fuld overensstemmelse med, hvad betaler måtte have købt. I sådanne tilfælde anvendes reglen reelt af betaler som forsikring mod, at betaler måtte have skiftet mening mht. sit køb i tidsrummet mellem køb/betaling og levering. Det er efter DI's vurdering hverken hensigtsmæssigt eller i overensstemmelse med bestemmelsens formål, at udsteder her pålægges at varetage en funktion, der betyder, at kortbetaleren stilles bedre end f.eks. en kontantbetaler.

Særligt i lyset af, at den pågældende bestemmelse ikke beror på EU-lovgivning, skal DI opfordre til, at bemærkningerne giver en klarere forståelse af hensigten med bestemmelsen. Efter DI's opfattelse tager lovudkastets bemærkninger i den nuværende formulering ikke højde for vedtaget lovgivning og retspraksis, efter bestemmelsen blev indført i den nuværende betalingstjenestelov.

Således står eksempelvis, at forbrugeren kan fortryde sit køb ved at undlade at modtage eller afhente den bestilte vare eller tjenesteydelse med en henvisning til forbrugeraftalelovens § 19, stk. 3. Muligheden for at fortryde et køb ved at undlade at modtage eller afhente en vare eller tjenesteydelse bortfaldt med implementeringen af direktiv 2011/83/EU om forbrugerrettigheder i forbrugeraftaleloven fra 2013. I dag skal forbrugeren give den erhvervsdrivende besked om ønsket om at udnytte fortrydelsesretten. Henvisningen er desuden til forbrugeraftaleloven fra 2004.

Endvidere synes der ikke at være taget højde for nyere retspraksis i forhold til forståelsen af de køberetlige begreber 'mangelfuld levering' og 'manglende levering', som efter DI's vurdering har væsentlig betydning for, hvordan bestemmelsen vil fungere i praksis. Således er de konkrete bemærkninger til bestemmelsens stk. 1, nr. 2, hvor det anføres, at "Dette kan indebære, at levering af en forkert vare kan anses for ikke-levering" ikke stemmer overens med seneste retspraksis som udtrykt i Sø- og handelsrettens dom af 21. december 2016 (sag N-1-14). Bemærkningerne sidestiller "ikke levering" med "mangelfuld levering", hvorimod den nævnte dom netop – med henvisning til det almindelige køberetlige leveringsbegreb – sonderer mellem "ikke levering" og "manglende levering". Sidstnævnte svarer til levering af en forkert vare (mangelfuld levering). Behovet for nærmere afklaring i bemærkningerne er endnu tydeligere, når det pågældende afsnit sammenholdes med det efterfølgende. Således må det forstås, at risikoen for eksempelvis at have købt en mangelfuld vare, ligger hos betaleren, hvis varen stoppes i tolden og ikke leveres, mens den ligger hos betalingsudbyderen hvis varen leveres til betaler.

Særligt vedrørende brug af betalingsdata § 124

DI bemærker, at de foreslåede stk. 3 og stk. 4 er danske særregler, som går videre end persondataforordningen (overimplementering). Sådanne særregler er til skade for både danske virksomheder og forbrugere, da de begrænser udviklingen af nye digitale muligheder i Danmark og forringer danske virksomheders konkurrencevilkår sammenlignet med udenlandske virksomheder, uden at give danske forbrugere en væsentlig merbeskyttelse. Virksomheder i andre lande har alene persondataforordningen at forholde sig til, hvilket medfører, at når danske forbrugere handler med udenlandske erhvervsdrivende på nettet, vil de foreslåede begrænsninger

alligevel ikke gælde. Den tiltænkte ekstra beskyttelse af danske forbrugere, som vi i øvrigt mener er unødvendig på grund af persondataforordningens beskyttelsesregler, er således ikke effektiv, men påfører danske erhvervsdrivende ulige konkurrencevilkår og ekstra omkostninger.

Det bør med et udtrykkeligt samtykke være muligt at tilknytte loyalitetsprogrammer til en betalingstjeneste uden en klar adskillelse, da denne både er dyr og besværlig at håndtere både for forbrugere og virksomheder. Der er også mange forbrugere, der i dag efterspørger denne mulighed. Ønsker en bruger i nogle tilfælde ikke at benytte loyalitetsprogrammet må denne betale på anden vis, eller tilbagetrække samtykket.

DI mener i øvrigt, at forslaget stk. 2 ville blive klarere og mere direktivkonformt, hvis man sletter "altid" og i stedet indsætter "forudgående" før "udtrykkeligt samtykke". Det ligger således i direktivets krav, at der skal være et udtrykkeligt samtykke inden behandling foretages, men der skal ikke indhentes samtykke hver gang, man foretager en ny behandling.

DI står gerne til rådighed for uddybelse af ovenstående.

Med venlig hilsen

Annette Falberg
Branchedirektør

Nelofar Maryam Safi (FT)

Fra: Prendiville, Rice <rprendiville@cls-services.com>
Sendt: 3. februar 2017 12:26
Til: Høringer
Cc: Katja Lefevre Sønderaas (FT); Jon Hasling Kyed (FT); Wood, Gaynor; Alter-Baumann, Lauren
Emne: CLS- Consultation Response on draft Act on Payments
Vedhæftede filer: Consultation Denmark's Act on Payments (final) - CLS comments.pdf

Please find attached the submission of CLS Group regarding the draft Act on Payments

Rice Prendiville | Associate General Counsel | CLS Services Ltd. | Exchange Tower | One Harbour Exchange Square
| London | E14 9GE

Tel: +44 (0)20 7971 5830 | Fax: +44 (0)20 7971 5729

CLS Classification: Confidential Information

This email was classified by Prendiville, Rice on 03 February 2017 11:26:26.

WARNING:

This message contains confidential information and is intended only for the individual named. If you are not the named addressee, you should not disseminate, distribute or copy this e-mail. Please notify the sender immediately by e-mail if you have received this e-mail by mistake and delete this e-mail from your system.

E-mails are not encrypted and cannot be guaranteed to be secure or error-free, as information could be intercepted, corrupted, lost, destroyed, arrive late or incomplete, or contain viruses. The sender therefore does not accept liability for any errors or omissions in the contents of this message which arise as a result of this e-mail transmission. If verification is required, please request a hard copy version.

"CLS Services Ltd x Registered in England No 4132704 x Registered Office: Exchange Tower x One Harbour Exchange Square x London x E14 9GE"

CLS Group

Exchange Tower
One Harbour Exchange Square
London E14 9GE

Tel: +44 (0)20 7971 2157
gwood@cls-services.com

Gaynor Wood
General Counsel

3 February 2017

Danish Financial Supervisory Authority (Finanstilsynet)
E-mail: hoeringer@ftnet.dk
CC: lef@ftnet.dk and jky@ftnet.dk

Re: Comment on Section 5(8) of the draft Act on Payments

Dear Sirs/Mesdames,

CLS Bank International ("CLS") is the operator of a financial market infrastructure that is the predominant settlement system for foreign exchange transactions (the "CLS System"). CLS is a special purpose corporation organized under the laws of the United States of America and supervised by the Board of Governors of the Federal Reserve System and the Federal Reserve Bank of New York. The CLS System is designated by the Bank of England under Directive 98/26/EC (the "Settlement Finality Directive"), which is implemented in Denmark by the Securities Trading Act, and the Rules that govern the CLS System are governed by English law. CLS maintains a central bank account in Denmark to facilitate settlement of instructions with a Danish krone component for its participants, including those participants with their head or home office in Denmark.

Following a review of the draft Act on Payments (the "Act") and advice from our retained Danish counsel, we would wish to bring to your attention what we understand to be an incorrect reference in Section 5(8) of the Act to "Section 63"

Section 5(8) "Payment transactions that are carried out within the framework of a payment system for the purpose of settlement of payments or securities between settlement agents, central counterparties, clearing houses, central banks or other participants of the system and payment service providers, without prejudice to Section 63."

We understand the reference to Section 63 is incorrect as Section 63 is the provision that will implement Article 36 of the EU Payment Services Directive (Directive (EU) 2015/2366 of 25 November 2015, "the Directive"). The correct reference in Section 5(8) would be a reference to the provision of the Act that provides for the implementation of Article 35 of the Directive, namely, Section 64.

CLS Group · Exchange Tower · One Harbour Exchange Square · London E14 9GE

t +44 (0)20 7971 5700 · f +44 (0)20 7971 5729 · e info@cls-group.com · www.cls-group.com

CLS UK Intermediate Holdings Ltd · Registered in England No 3391758 · Registered Office: Exchange Tower · One Harbour Exchange Square · London E14 9GE

We hope our observation and comment will be of assistance to you in completing your draft of the Act.

Yours faithfully,

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'G Wood'.

Gaynor Wood
General Counsel
CLS Group

cc: Lauren Alter-Baumann, Managing Director, Legal and Regulatory Strategic Affairs, CLS Bank
International
Rice Prendiville, Executive Director, Associate General Counsel, CLS Services Ltd.

UDKAST

Finanstilsynet
Århusgade 110
2100 København Ø

Sendt til: hoeringer@fnet.dk
CC: lef@fnet.dk, jky@fnet.dk,
jm@jm.dk og databeskyttelse@jm.dk

27. januar 2017

Vedrørende høring over udkast til forslag til lov om betalinger – j.nr. 1911-0065

Datatilsynet
Borgergade 28, 5.
1300 København K

Ved e-mail af 11. januar 2017 har Finanstilsynet anmodet om Datatilsynets eventuelle bemærkninger til ovennævnte udkast til lovforslag.

CVR-nr. 11-88-37-29

Datatilsynet skal i den forbindelse udtale følgende:

Telefon 3319 3200
Fax 3319 3218

1. Udkastets § 124 – der skal erstatte den nugældende § 85, i lov om betalingstjenester og elektroniske penge¹ – har følgende ordlyd:

E-mail
dt@datatilsynet.dk
www.datatilsynet.dk

”§ 124. Lov om behandling af personoplysninger finder anvendelse på udbydere af betalingstjenester og udstedere af elektroniske penge, jf. dog stk. 2-5.

J.nr. 2017-112-0654
Dok.nr. 415785
Sagsbehandler
Mikkel Brandenborg
Stenalt

Stk. 2. Udbydere af betalingstjenester skal altid indhente udtrykkeligt samtykke fra brugeren, hvis udbyderen behandler personoplysninger i forbindelse med udbuddet af betalingstjenesten.

Stk. 3. Udbydere af betalingstjenester og andre må ikke behandle oplysninger om, hvor betalere har anvendt betalingstjenesten og hvad den har været anvendt til, til opstilling af forbrugsprofiler, kortlægning af betalere forbrugsmønstre eller anden segmentering. Oplysningerne må dog behandles til brug for kontooplysningstjenester.

Stk. 4. Udbydere af betalingstjenester må ikke stille som vilkår for indgåelse af aftale om brug af en betalingstjeneste, at der kan sker tilknytning af andre funktioner, som indebærer opstilling af forbrugsprofiler, kortlægning af betalere forbrugsmønstre eller anden segmentering.

Stk. 5. Uanset stk. 1-4 må udbydere af betalingstjenester og betalingssystemer og udstedere af elektroniske penge behandle personoplysninger til brug for forebyggelse, efterforskning, retshåndhævelse og opdagelse af misbrug eller svig.”

Det fremgår af de specielle bemærkninger til § 124 bl.a., at:

”Det foreslås i *stk. 2*, at udbyderen altid skal indhente udtrykkeligt samtykke fra brugeren, hvis udbyderen behandler personoplysninger i forbindelse med udbuddet af betalingstjenesten. Bestemmelsen gennemfører artikel 94, stk. 2, i 2. betalingstjenestedirektiv.

Med begrebet personoplysninger i forslaget til *stk. 2*, skal forstås oplysninger om personen, som går ud over de oplysninger, der i forbindelse med indgåelse af aftalen om udbud af en betalingstjeneste er nødvendige for at behandle en betaling. Eksempelvis vil oplysninger om

¹ Lovbekendtgørelse nr. 613 af 24. april 2015 om betalingstjenester og elektroniske penge.

kort- og kontonummer og navnet på kort- eller kontoindehaver ikke udgøre oplysninger omfattet af kravet om udtrykkeligt samtykke, da det er nødvendigt at behandle disse i forbindelse med gennemførelsen af en betalingstjeneste. Hvor der derimod anvendes andre oplysninger om en person, eksempelvis cpr.nr., politisk eller religiøs overbevisning eller fagforeningsmæssigt tilhørsforhold samt biometriske data indsamlet med det formål entydigt at identificere en fysisk person, skal der indhentes udtrykkeligt samtykke inden. For udbuddet af betalingstjenester kan behandlingen af biometrisk data være relevant, idet der eksempelvis kan anvendes aflæsning af en betalers fingeraftryk eller iris som et element i en stærk kundeautentifikation, jf. lovforslagets § 7, nr. 31. Behandlingen af personoplysninger skal dog, i overensstemmelse med persondatalovgivningen, altid være sagligt begrundet og relevant.”

Datatilsynet forstår bemærkningerne således, at kravet om udtrykkeligt samtykke som behandlingshjemmel i § 124, stk. 2, udelukkende finder anvendelse ved behandling af personoplysninger, som ikke er nødvendige for at behandle en betaling.

Datatilsynet finder, at ordlyden af udkastets § 124, stk. 2, i så fald er uhenigtsmæssig og misvisende i forhold bestemmelsens reelle indhold. Datatilsynet anbefaler derfor, at bestemmelsens ordlyd præciseres i overensstemmelse med ovenstående bemærkninger til stk. 2.

2.1. Der anvendes flere steder i udkastet udtrykket ”personfølsomme oplysninger”, herunder f.eks. i punkt 1 i de almindelige bemærkninger.

Datatilsynet skal i den forbindelse bemærke, at udtrykket ”personfølsomme oplysninger” ikke anvendes i persondatalovgivningen, hvor udtrykkene almindelige ikke-følsomme oplysninger (omfattet af persondatalovens § 6) eller følsomme personoplysninger (omfattet af lovens §§ 7-8) i stedet anvendes. Da udtrykket personfølsomme oplysninger således ikke er entydigt defineret, skal Datatilsynet opfordre til, at de nævnte allerede indarbejdede begreber i stedet anvendes.

2.2. Der henvises endvidere visse steder i udkastet til ”lov om behandling af persondata” og anvendes udtryk såsom ”behandling af persondata”.

Datatilsynet skal i forlængelse af det ovenfor anførte opfordre til, at der i stedet anvendes de i persondataloven anvendte udtryk, herunder ”lov om behandling af personoplysninger” eller ”persondataloven” samt ”behandling af personoplysninger”.

3. Afsluttende bemærkninger

Datatilsynet skal for god ordens skyld gøre opmærksom på, at databeskyttelsesforordningen² får virkning fra den 25. maj 2018, og at persondataloven samtidig ophæves.

² Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF.

Kopi af dette brev sendes til Justitsministeriets Lovafdeling til orientering.

Med venlig hilsen

Mikkel Brandenborg Stenalt

Nelofar Maryam Safi (FT)

Fra: Rigsombuddet <ro@fo.stm.dk>
Sendt: 23. januar 2017 09:38
Til: Høringer; Katja Lefevre Sønderaas (FT); Jon Hasling Kyed (FT)
Emne: Videre sendelse af hørings svar fra FMR over udkast til forslag til lov om betalinger (RIGS-FO Sagsnr.: 2017 - 38)

Til Finanstilsynet

Rigsombuddet har modtaget nedenstående hørings svar fra færøske myndigheder vedrørende udkast til forslag til lov om betalinger.

Med venlig hilsen

Rigsombudsmanden
på Færøerne

John Johannessen
Administrativ kontorleder
Postboks 12
FO-110 Tórshavn
Tel: +298 201200
Fax: +298 201220
E-mail (journal): ro@fo.stm.dk
www.rigsombudsmanden.fo

Til: Fíggjarmálaráðið (fmr@fmr.fo), Rigsombudsmanden på Færøerne (ro@fo.stm.dk)
Cc: jky@ftnet.dk (jky@ftnet.dk)
Fra: Johannes Pauli Poulsen (Johannes@fmr.fo)
Titel: SV: Høring hos FMR over udkast til forslag til lov om betalinger
Sendt: 20-01-2017 11:34:31

Til Rigsombudsmanden

Godt at fejlen i territorialbestemmelsen i § 159 bliver rettet.

Den "gamle" lov om betalingstjenester og elektroniske penge er aldrig blevet sat i kraft på Færøerne. Der har til tider været diskuteret, om det kunne være hensigtsmæssigt at sætte loven i kraft på Færøerne. Nu, når en "ny" lov kommer på området, kunne det være relevant at diskutere med de relevante parter, om det kunne være fornuftigt at få loven, eller dele heraf, sat i kraft på Færøerne.

Fíggjarmálaráðið har på nuværende tidspunkt ikke bemærkninger til lovforslagets materielle forhold. Såfremt loven, eller dele heraf, på et senere tidspunkt ønskes sat i kraft på Færøerne, ønsker Landsstyret lovforslagene i høring med rimelig høringsfrist.

Med venlig

Johannes Pauli Poulsen

Fulltrúi

Fíggjarmálaráðið/ Ministry of Finance

' : direct: +298 35 20 07 / mobile: +298 55 20 07

johannes@fmr.fo

Fra: Rigsombuddet [<mailto:ro@fo.stm.dk>]
Sendt: 12. januar 2017 13:32
Til: Fíggjarmálaráðið ; Johannes Pauli Poulsen
Cc: jky@ftnet.dk
Emne: Høring hos FMR over udkast til forslag til lov om betalinger (RIGS-FO Sagsnr.: 2017 - 38)

Til Fíggjarmálaráðið

Vedlagt fremsendes på vegne af Finanstilsynet Udkast til forslag til lov om betalinger i høring.

I forbindelse med Rigsombuddets gennemgang af lovforslaget, er vi blevet opmærksomme på, at der er en fejl i territorialbestemmelsen § 159, hvor Færøerne og Grønland bliver benævnt som landsdele samt andre småfejl.

Jeg har lige været i kontakt med Finanstilsynet, som beklager fejlen og lover, at § 159 vil blive rettet i overensstemmelse med Statministeriets Vejledning om ministeriers behandling af sager vedrørende Færøerne, inden sagen bliver fremsat i Folketinget.

Finanstilsynet har sat høringsfristen til **mandag den 6. februar 2017 kl. 9.**

Eventuelle bemærkninger bedes fremsendt med mail til hoeringer@ftnet.dk, lef@ftnet.dk, jku@ftnet.dk med kopi til Rigsombuddet på ro@fo.stm.dk

Med venlig hilsen

Rigsombudsmanden
på Færøerne

John Johannessen
Administrativ kontorleder
Postboks 12
FO-110 Tórshavn
Tel: +298 201200
Fax: +298 201220
E-mail (journal): ro@fo.stm.dk
www.rigsombudsmanden.fo

Til: Rigsombudsmanden på Færøerne (ro@fo.stm.dk)
Cc: Høring (Hoeringer@FTNET.DK)
Fra: Høring (Hoeringer@FTNET.DK)
Titel: Høring over udkast til forslag til lov om betalinger
E-mailtitel: VS: Høring over udkast til forslag til lov om betalinger
Sendt: 12-01-2017 11:58:35

Til Rigsombuddet på Færøerne

Ved en fejl er nedenstående mail om høring af udkast til forslag til lov om betalinger ikke blevet sendt til Rigsombuddet på Færøerne.

Vi beklager fejlen og fremsender hermed udkast til forslag til lov om betalinger, jf. nedenstående og vedhæftede.

Med venlig hilsen

Katja Lefevre Sonderaas

Specialkonsulent, cand.jur.
Juridisk kontor

FINANSTILSYNET

Århusgade 110, 2100 København Ø
Tlf.: +45 33 55 82 82 / Fax: +45 33 55 82 00
Direkte tlf.: +45 33 55 82 63
<mailto:lef@ftnet.dk>
www.finanstilsynet.dk

Fra: Høringer

Sendt: 11. januar 2017 19:51

Til: 'samfund@advokatsamfundet.dk' <samfund@advokatsamfundet.dk>; 'disek@dabank.dk' <disek@dabank.dk>; 'ae@ae.dk' <ae@ae.dk>; 'pote@atp.dk' <pote@atp.dk>; 'ask@ask.dk' <ask@ask.dk>; 'mail@dbmf.dk' <mail@dbmf.dk>; 'denmark@intertrustgroup.com' <denmark@intertrustgroup.com>; 'dvca@dvca.dk' <dvca@dvca.dk>; 'nationalbanken@nationalbanken.dk' <nationalbanken@nationalbanken.dk>; 'info@shipowners.dk' <info@shipowners.dk>; 'danmarks@skibskredit.dk' <danmarks@skibskredit.dk>; 'daf@shareholders.dk' <daf@shareholders.dk>; 'politik@shareholders.dk' <politik@shareholders.dk>; 'da@da.dk' <da@da.dk>; 'info@danskbyggeri.dk' <info@danskbyggeri.dk>; 'de@de.dk' <de@de.dk>; 'hoeringssager@danskerhverv.dk' <hoeringssager@danskerhverv.dk>; 'dfim@forsikringogpension.dk' <dfim@forsikringogpension.dk>; 'di@di.dk' <di@di.dk>; 'dirf@dirf.dk' <dirf@dirf.dk>; 'Sekretariat@dk-r.dk' <Sekretariat@dk-r.dk>; 'metal@danskmetal.dk' <metal@danskmetal.dk>; 'jlr@lundorff.dk' <jlr@lundorff.dk>; 'hhk@danskadvokater.dk' <hhk@danskadvokater.dk>; 'mail@danskadvokater.dk' <mail@danskadvokater.dk>; 'dfl@dfl.dk' <dfl@dfl.dk>; 'mail@danskemaritime.dk' <mail@danskemaritime.dk>; 'regioner@regioner.dk' <regioner@regioner.dk>; 'sekretaer@aktuarforeningen.dk' <sekretaer@aktuarforeningen.dk>; 'ddf@finansanalytiker.dk' <ddf@finansanalytiker.dk>; 'info@fondsmæglerforeningen.dk' <info@fondsmæglerforeningen.dk>; 'info@ejendomsforeningen.dk' <info@ejendomsforeningen.dk>; 'eof@eof.dk' <eof@eof.dk>; 'formand@fdfa.dk' <formand@fdfa.dk>; 'het@fdih.net' <het@fdih.net>; 'post@finansogleasing.dk' <post@finansogleasing.dk>; 'post@finansforbundet.dk' <post@finansforbundet.dk>; 'mail@finanshus.dk' <mail@finanshus.dk>; 'mail@finansielstabilitet.dk' <mail@finansielstabilitet.dk>; 'mail@finansraadet.dk' <mail@finansraadet.dk>; 'fa@fanet.dk' <fa@fanet.dk>; 'forbrugerombudsmanden@kfst.dk' <forbrugerombudsmanden@kfst.dk>; 'hoeringer@fbr.dk' <hoeringer@fbr.dk>; 'carsten.scheffel@allianz.com' <carsten.scheffel@allianz.com>; 'ane.marie.christensen@nordea.com' <ane.marie.christensen@nordea.com>; 'andelskasseforeningen@jak.dk' <andelskasseforeningen@jak.dk>; 'fdr@fdr.dk' <fdr@fdr.dk>; 'tim.nielsen@forexbank.dk' <tim.nielsen@forexbank.dk>; 'fp@forsikringogpension.dk' <fp@forsikringogpension.dk>; 'fk@fmf.dk' <fk@fmf.dk>; 'info@frivilligraadet.dk' <info@frivilligraadet.dk>; 'fsr@fsr.dk' <fsr@fsr.dk>; 'fff@fff.dk' <fff@fff.dk>; 'erst@erst.dk' <erst@erst.dk>; '2-EOGSFinansielleVirksomheder@erst.dk' <2-EOGSFinansielleVirksomheder@erst.dk>; 'letbyrder@erst.dk' <letbyrder@erst.dk>; 'letbyrder-i-EU@erst.dk' <letbyrder-i-EU@erst.dk>; 'kfst@kfst.dk' <kfst@kfst.dk>; 'pvs@dkpto.dk' <pvs@dkpto.dk>; 'sik@sik.dk' <sik@sik.dk>; 'sfs@dma.dk' <sfs@dma.dk>; 'gii@gii.dk' <gii@gii.dk>; 'f.lindelow@g-icap.dk' <f.lindelow@g-icap.dk>; 'agr@horesta.dk' <agr@horesta.dk>; 'hvr@hvr.dk' <hvr@hvr.dk>; 'isobro@isobro.dk' <isobro@isobro.dk>; 'info@ifb.dk' <info@ifb.dk>; 'formand@isaca.dk' <formand@isaca.dk>; 'itb@itb.dk' <itb@itb.dk>; 'kk@kommunekredit.dk' <kk@kommunekredit.dk>; 'kl@kl.dk' <kl@kl.dk>; 'saj@kromannreumert.com' <saj@kromannreumert.com>; 'kob@experian.dk' <kob@experian.dk>; 'hoering@lf.dk' <hoering@lf.dk>; 'pt@strafferetsadvokaten.dk' <pt@strafferetsadvokaten.dk>; 'info@baeredygtigtlandbrug.dk' <info@baeredygtigtlandbrug.dk>; 'lo@lo.dk' <lo@lo.dk>; 'Sekretariatet@lopi.dk' <Sekretariatet@lopi.dk>; 'info@ld.dk' <info@ld.dk>; 'Anne.zeuthen.loekkegaard@nasdaq.com' <Anne.zeuthen.loekkegaard@nasdaq.com>; 'corporate-centre-dk@nets.eu' <corporate-centre-dk@nets.eu>; 'mw@mybanker.dk' <mw@mybanker.dk>; 'sekretariat@parcelhus.dk' <sekretariat@parcelhus.dk>; 'bi3@post.dk' <bi3@post.dk>; 'mail@realkreditforeningen.dk' <mail@realkreditforeningen.dk>; 'lpm@rkr.dk' <lpm@rkr.dk>; 'rbf@regionalebanker.dk' <rbf@regionalebanker.dk>; 'revisor@revisornaevnet.dk' <revisor@revisornaevnet.dk>; 'info@rigsrevisionen.dk' <info@rigsrevisionen.dk>; 'ser@di.dk' <ser@di.dk>; 'saoek@ankl.dk' <saoek@ankl.dk>; 'post@teleindu.dk' <post@teleindu.dk>; 'legal@vp.dk' <legal@vp.dk>; 'compliance.nordic@westernunion.com' <compliance.nordic@westernunion.com>; 'riomgr@gl.stm.dk' <riomgr@gl.stm.dk>; 'Jan.Persson-Tryggedsson@thomsonreuters.com' <Jan.Persson-Tryggedsson@thomsonreuters.com>; 'sekretariatet@transparency.dk' <sekretariatet@transparency.dk>; 'bm@bm.dk' <bm@bm.dk>; 'dt@datatilsynet.dk' <dt@datatilsynet.dk>; 'erst@erst.dk' <erst@erst.dk>; 'evm@evm.dk' <evm@evm.dk>; 'fm@fm.dk' <fm@fm.dk>; 'fmn@fmn.dk' <fmn@fmn.dk>; 'jm@jm.dk' <jm@jm.dk>; 'km@km.dk' <km@km.dk>; 'efkm@efkm.dk' <efkm@efkm.dk>; 'kum@kum.dk' <kum@kum.dk>; 'mfvm@mfvm.dk' <mfvm@mfvm.dk>; 'uibm@uibm.dk' <uibm@uibm.dk>; 'sim@sim.dk' <sim@sim.dk>; 'modst@modst.dk' <modst@modst.dk>; 'skm@skm.dk' <skm@skm.dk>; 'stm@stm.dk' <stm@stm.dk>; 'trm@trm.dk' <trm@trm.dk>; 'ipos@atp.dk' <ipos@atp.dk>; 'ufm@ufm.dk' <ufm@ufm.dk>; 'um@um.dk' <um@um.dk>; 'uvm@uvm.dk' <uvm@uvm.dk>; 'info@ecb.europa.eu' <info@ecb.europa.eu>; 'Lise.Pedersen@ecb.europa.eu' <Lise.Pedersen@ecb.europa.eu>; 'ca@forsikringogpension.dk' <ca@forsikringogpension.dk>; 'twg@forsikringogpension.dk' <twg@forsikringogpension.dk>; 1 - FT Direktionsmøderum 6. sal <direktionsmode@FTNET.DK>

Cc: Jon Hasling Kyed (FT) <JKY@FTNET.DK>; Katja Lefevre Sønderaas (FT) <LEF@FTNET.DK>; Anton Lau Nielsen (FT) <ALN@FTNET.DK>; Jane Ibsen Piper (FT) <JIP@FTNET.DK>; Høringer <Hoeringer@FTNET.DK>

Emne: Høring over udkast til forslag til lov om betalinger

Hermed sendes i offentlig høring udkast til forslag til lov om betalinger.

Se venligst vedhæftede høringsbrev, høringsliste og udkast til lovforslag.

Finanstilsynet modtager gerne bemærkninger til lovforslaget, før det skal behandles i Folketinget.

Finanstilsynet skal bede om at modtage eventuelle bemærkninger til lovforslaget **senest mandag den 6. februar 2017 kl. 10:00**. Bemærkninger bedes sendt enten pr. post til Finanstilsynet, Juridisk kontor, Århusgade 110, 2100 København Ø, eller pr. e-mail til hoeringer@ftnet.dk med kopi til lef@ftnet.dk og jky@ftnet.dk.

Eventuelle spørgsmål til lovforslagene kan rettes til specialkonsulent Katja Lefevre Sønderaas på tlf. 33 55 82 63, eller specialkonsulent Jon Hasling Kyed på tlf. 33 55 82 56.

Med venlig hilsen

Katja Lefevre Sønderaas

Specialkonsulent, cand.jur.
Juridisk kontor

FINANSTILSYNET

Århusgade 110, 2100 København Ø
Tlf.: +45 33 55 82 82 / Fax: +45 33 55 82 00
Direkte tlf.: +45 33 55 82 63
<mailto:lef@ftnet.dk>
www.finanstilsynet.dk

Finanstilsynet
Århusgade 110
2100 København Ø

E-mail: horinger@ftnet.dk; lef@ftnet.dk; jky@ftnet.dk

Hotel • Restaurant
& Turisterhvervet

Vodroffsvej 32
1900 Fredensberg C

Tel +45 35 24 80 80
Fax +45 35 24 80 88

www.horesta.dk
horesta@horesta.dk

14. februar 2017
Journal nr.: 2017-0111

cvr.nr. 17 01 48 11

Vedr.: Høringssvar – Forslag til lov om betalinger

HORESTA skal hermed afgive høringssvar vedr. ovennævnte lovforslag.

HORESTA har hæftet sig ved to elementer i lovforslaget, som har vores medlemmers særlige interesse. Det drejer sig om lovforslagets § 81, hvori det foreslås, at bevare pligten til at modtage kontanter som betalingsmiddel, dog med en undtagelse, samt § 121, som gør op med muligheden for at overvælde kreditkortgebyrer på kortholderen.

Vedr. § 81 – Fastholdelse af pligten til at modtage kontanter.

Med den foreslåede § 81 fastholdes som udgangspunkt, at erhvervsdrivende er forpligtede til at modtage kontantbetaling. Som noget nyt foreslås, det – som en undtagelse fra hovedreglen – at erhvervsdrivende i tidsrummet mellem 22.00 og 06.00 *ikke* er forpligtede til at modtage kontanter. Angiveligt er årsagen til, ifølge bemærkningerne, at det netop er dette tidsrum, som er undtaget, at det er her muligheden for røveri er størst. Dette er imidlertid ikke korrekt, da de fleste røverier finder sted i tidsrummet op til kl. 22.00 og ikke efter kl. 22.00.

Hvis formålet med undtagelsen er, at sikre, at der sker færre røverier, så bør kontantpligten helt afskaffes eller tidsrummet, hvor den erhvervsdrivende ikke er forpligtet til at tage kontanter udvides, f.eks. så det er frivilligt at modtage kontanter mellem kl. 18.00 og 06.00

Mere grundlæggende/principielt finder HORESTA, at det må være op til den enkelte erhvervsdrivende at afgøre, hvilken betalingsform man ønsker at modtage. Kontanter er den dyreste og logistisk set mest besværlige betalingsform at modtage, og det forekommer på denne baggrund ikke rimeligt, at en erhvervsdrivende skal være forpligtet til at håndtere kontanter.

På trods heraf er det HORESTAs opfattelse, at langt de fleste erhvervsdrivende, herunder i HORESTA-segmentet, ved en afskaffelse af pligten til at modtage kontanter, vil bibeholde kontantbetaling som en mulighed, dels fordi antallet af personer, som anvender kontantbetaling, i alt for så vidt angår større beløb, samlet set i forvejen er lavt, og dels fordi de fleste erhvervsdrivende ikke ønsker at afskære sig fra den omsætning, som hidrører fra kontant betaling.

HORESTA skal på denne baggrund opfordre til, at kontantpligten helt afskaffes, eller at der - som foreslået ovenfor - fastsættes et længere tidsrum indenfor hvilket, det vil være frivilligt at modtage kontanter.

Lovforslagets § 121 – Afskaffelse af muligheden for at overvælte gebyrer

Med denne bestemmelse lægges der op til en afskaffelse af den gældende mulighed for at erhvervsdrivende kan overvælte kreditkortgebyrer på kortholderen. Bestemmelsen er direktivbåret, og står derfor ikke til at ændre, men HORESTA skal ikke lægge skjul på, at HORESTA finder det uheldigt og lidet logisk, at kreditkortgebyrer ikke længere kan overvælttes på kortholderen. Der findes billigere betalingsformer end kreditkort, herunder Dankortet, og med den hidtidige mulighed for at overvælte gebyret på kortholder har det været synligt for kortholder, at betaling med kreditkort er en dyrere betalingsform end f.eks. betaling med Dankort.

Med fjernelsen af muligheden for at overvælte gebyret fjernes denne synlighed, og forbrugere vil vælge betalingsform efter andre kriterier end efter, hvilken betalingsform, der samlet set er billigst.

Det bliver detailhandlen, herunder hotel- og restaurationsbranchen, som kommer til at betale "gildet" for forbrugere. Gebyrerne forsvinder ikke, men skal i stedet betales af den erhvervsdrivende. Herved kommer gebyrerne til at leve en mere skjult tilværelse, og man kan på den baggrund frygte at gebyrerne derfor vil stige med større udgifter for de erhvervsdrivende til følge.

Det fremgår af bemærkningerne, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen vil kunne gribe ind såfremt udbydere anvender urimelige priser og avancer ved fastsættelse af gebyrer, jf. § 119.

HORESTA skal opfordre styrelsen til at holde skarpt øje med gebyrernes udvikling over tid og til løbende at foretage stikprøver heraf.

Med venlig hilsen

Kaare Friis Petersen
Erhvervsjuridisk chef.

Hotel • Restaurant
& Turisterhvervet

Vodroffsvej 32
1900 Frederiksberg C

Tel +45 35 24 80 80
Fax +45 35 24 80 88

www.horesta.dk
horesta@horesta.dk

cvr.nr. 17 01 48 11

**TELE
INDUSTRIEN**

teleselskabernes
branchesamarbejde

Finanstilsynet, Juridisk Kontor
Århusgade 110
2100 København Ø

Sendt pr. e-mail til hoeringer@ftnet.dk og lef@ftnet.dk og jky@ftnet.dk

13. februar 2017

Høring over forslag til lov om betalinger

Med henvisning til Finanstilsynets høringsbrev den 11. januar 2017 om forslag til ny lov om betalinger, vender Teleindustrien (TI) hermed tilbage. Vi henviser til vores mailkorrespondance den 7. februar om forlængelse af svarfristen, og vi takker for muligheden for at afgive forsinket høringssvar.

Teleindustrien (TI) er brancheforening for danske udbydere af teletjenester, herunder udbydere af mobiltelefoni. TI anmoder om følgende ændringer i lovudkastet:

1. TI foreslår en ophævelse af de danske særregler, hvorefter 'SIM-kort til en mobiltelefon' (betalingssurrogat) og 'Betalinger via mobiltelefon med tillægstakseret sms' (betalingstjeneste) er omfattet af den kommende nye lov om betalinger.
2. Hvis ophævelse af de særlige danske regler ikke kan imødekommes, anmoder TI om, at gældende ret fastholdes og ikke afløses af de stramninger i reglerne om hæftelse og selvrisko ved brug af SIM-kort til en mobiltelefon, som udkastet til lovforslag lægger op til. Formålet med lovforslaget er således at implementere ny EU-regulering for almindelige betalingstjenester, som bl.a. stiller krav om, at forbrugeres hæftelse og selvrisko ved uberettiget brug af betalingskort skal nedsættes fra de nuværende 1100 kr. til fremover kun 375 kr. EU's betalingstjenedirektiv gælder imidlertid ikke for hverken 'SIM-kort til en mobiltelefon' eller 'Betalinger via mobiltelefon med tillægstakseret sms'. Der er derfor ikke grundlag for at stramme gældende ret for teleselskaberne.
3. TI anmoder endvidere om, at bemærkningerne til lovforslaget fortsat understøtter gældende praksis, hvorefter kunden hæfter for tab som følge af andres uberettigede brug af sim-kortet, hvis mobiltelefonen er tændt og PIN-koden er indtastet. Det er således kun ved 'Betalinger via mobiltelefon med tillægstakseret sms', at reglerne om hæftelse og selvrisko kun finder anvendelse, hvis der sker autentifikation umiddelbart i forbindelse med den enkelte betaling.

4. TI anmoder om, at det præciseres, at fastnettelefoni og overtakserede tjenester udbudt via telefonnumre, der begynder med 90 (tidligere kaldet "Service 900-tjenester") ikke er omfattet af den nye regel i lovudkastets § 5, nr. 17, således at den nye regel som hidtil kun omfatter 'Betaling via mobiltelefon med tillægstakseret sms'.

Baggrunden for TI's anmodning om ovennævnte ændringer er følgende:

Lovens anvendelsesområde i forhold til teleselskaber

Gældende ret

Det følger af lov om betalingstjenester og lovforslagsbemærkningerne hertil (L119 fra 2009), at følgende betalinger på teleområdet er omfattet af den gældende lov:

- A. SIM-kort til en mobiltelefon til brug for registrering af og betaling for forbrug af teletjenester fx mobiltelefonsamtaler, mobildata og almindelig sms/mms (herefter benævnt '**SIM-kort til en mobiltelefon**'): Sådanne betalinger udgør efter den gældende lov et betalingsurrogat, jf. § 102 i den gældende lov, og skal anmeldes til Forbrugerombudsmanden.
- B. Betaling for køb af varer og andre tjenesteydelser end teletjenester via mobiltelefon ved brug af tillægstakserede sms, hvor opkrævningen af betalingerne sker via telefonregningen, og hvor teleudbyderen kun er mellemmand mellem kunden og betalingsmodtageren, fx donationer, afstemninger, køb af busbilletter eller køb af ringetoner (herefter benævnt '**Betalinger via mobiltelefon med tillægstakseret sms**'): Sådanne betalinger udgør en egentlig betalingstjeneste, jf. bilag 1, nr. 7 om "betalingstjenester via telekommunikationsnetværk" i den gældende lov, og kræver tilladelse efter lov om betalingstjenester.

Visse af de forbrugerbeskyttende regler i den gældende betalingstjenestelov finder anvendelse for både (A) 'SIM-kort til en mobiltelefon' og (B) 'Betaling via mobiltelefon med tillægstakseret sms', herunder reglerne om hæftelse og selvrisko på 1100 kr., jf. § 62 i den gældende lov.

Det følger endvidere af den gældende lov om betalingstjenester og lovforslagsbemærkningerne hertil, at fastnettelefoni ikke er omfattet af bilag 1, nr. 7 i den gældende lov, jf. L119 fra 2009 side 113, hvor følgende fremgår: "*Selvom fastnettelefoner i princippet er omfattet af bestemmelsen [i bilag 1, nr. 7], udgør telefonsamtaler dog ikke en betalingstjeneste*".

Endelige fremgår det af § 4, nr. 14 i den gældende lov om betalingstjenester og lovforslagsbemærkningerne hertil, at betalingstransaktioner via telekommunikationsnetværk (betaling via mobiltelefon med tillægstakseret sms), hvor teleudbyderen selv sælger fx ringetoner og således ikke er mellemmand mellem kunden og tredjemand som betalingsmodtager, er helt undtaget fra den gældende lov. I praksis kan teleudbydere dog ikke sondre mellem brug af tillægstakserede sms,

hvor udbyderen kun er mellemmand, og andre tillægstakserede sms, hvorfor teleudbyderne i dag behandler alle 'Betaling via mobiltelefon med tillægstakseret sms' som en betalingstjeneste, jf. gældende lov bilag 1, nr. 7.

Udkastet til lovforslag – begreber og ændringer

Det følger af udkastet til lovforslag og lovforslagsbemærkningerne hertil, at følgende betalinger på teleområdet er omfattet af den nye lov:

- a. **SIM-kort til en mobiltelefon:** Det fremgår af udkastet til lovforslag, at SIM-kort til en mobiltelefon fremover foreslås reguleret af ny § 1, stk. 5 om "ikke-vederlagsfri elektroniske tjenester, som ikke udgør en betalingstjeneste". Begrebet "ikke-vederlagsfri elektroniske tjenester" afløser det hidtidige begreb "betalingssurrogat". Reglen om anmeldelse af betalingssurrogater til Forbrugerombudsmanden udgår. § 1, stk. 5 viderefører det hidtidige regelsæt om forbrugerbeskyttelse (dansk særregel) – dog med den væsentlige ændring, at hæftelsesreglen nedsætter selvriskoen fra 1100 kr. til 375 kr.
- b. **'Betaling via mobiltelefon med tillægstakseret sms':** Det fremgår af udkastet til lovforslag, at 'Betaling via mobiltelefon med tillægstakseret sms' fremover foreslås reguleret af ny § 5, nr. 17 om "betalingstjenester via telekommunikationsnetværk". § 5, nr. 17 omhandler kun transaktioner op til en værdi på 50 euro pr. transaktion og op til samlet 300 euro pr. måned pr. abonnement. Kravet om indhentelse af tilladelse til at udbyde "betalingstjenester via telekommunikationsnetværk" udgår og erstattes af et nyt krav om anmeldelse samt årlig rapportering til Finanstilsynet, jf. § 62 i lovudkastet (dansk særregel). Selvom formålet med betalingstjenestedirektivet artikel 3, litra I er helt at undtage betalingstjenester via telekommunikationsnetværk op til 50 euro, viderefører § 5, nr. 17 det hidtidige regelsæt om forbrugerbeskyttelse (dansk særregel) – dog med den væsentlige ændring, at hæftelsesreglen nedsætter selvriskoen fra 1100 kr. til 375 kr.
- c. Anvendelsesområdet for § 5, nr. 17 er udvidet i forhold til gældende ret, idet alle former for betalingstjenester via telekommunikationsnetværk nu er omfattet. Udover betalinger via mobiltelefon med tillægstakseret sms, vil bestemmelsen efter sin ordlyd derfor også omfatte tillægstakserede opkald – som i praksis udbydes i form af **'overtakserede tjenester udbudt via telefonnumre, der begynder med 90'** (tidligere kaldet "Service 900-tjenester"), og dette vil være både ved brug af sådanne tjenester via fastnettelefon og via mobiltelefon. Selvom formålet med betalingstjenestedirektivet artikel 3, litra I er helt at undtage betalingstjenester via telekommunikationsnetværk op til 50 euro, indebærer § 5, nr. 17, at tillægstakserede opkald bliver omfattet af regelsættet om forbrugerbeskyttelse, hæftelsesregler, anmeldelsespligt og årlig rapportering (ny dansk særregel).

TI's anmodninger om ændringer i lovudkastet:

1. TI anmoder om ophævelse af de danske særregler, hvorefter 'SIM-kort til en mobiltelefon' (betalingssurrogat) og 'Betaling via mobiltelefon med

tillægstakseret sms' (betalingstjeneste) er omfattet af den gældende lov om betalingstjenester og den kommende nye lov om betalinger.

Regeringen har fokus på at reducere dansk overimplementering af EU-regler.

EU-reglerne i både det tidligere og det nye betalingsdirektiv omfatter ikke (a) 'SIM-kort til en mobiltelefon' (betalingssurrogat). Og for så vidt angår (b) 'Betalinger via mobiltelefon med tillægstakseret sms' samt (c) tillægstakserede opkald i form af 'overtakserede tjenester udbudt via telefonnumre, der begynder med 90', er disse direkte undtaget i det nye betalingsdirektiv, jf. artikel 3, litra I.

TI finder det beklageligt, at Finanstilsynet og Erhvervsministeriet alligevel med lovforslaget lægger op til en stort set uændret videreførelse af gældende regulering for betalinger på teleområdet. Særligt i forhold til (a) 'SIM-kort til en mobiltelefon' til brug for registrering og betaling af almindelige mobiltelefonsamtaler mv., finder TI det beklageligt, at de hidtidige regler fastholdes, idet SIM-kort falder helt uden for alle øvrige kategorier af betalingstjenester, bl.a. idet teleudbyderen selv er betalingsmodtageren, og teleudbyderen således ikke optræder som "mellemand". Idet der ved udbud af 'SIM-kort til en mobiltelefon' således ikke er tale om et trepartsforhold, burde 'SIM-kort til en mobiltelefon' allerede efter de gældende regler være undtaget, svarende til undtagelsen som findes i den gældende lov om betalingstjenester § 4, nr. 14. Dertil kommer, at betalingstjenestelovens forbrugerbeskyttende regler, som videreføres i lovudkastet, i vidt omfang svarer til tilsvarende regler i telereguleringen og i forbrugeraftaleloven.

For så vidt angår (a) 'SIM-kort til en mobiltelefon' mener TI, at tiden er inde til at ophæve de danske særregler, som hidtil har været udtrykt i § 102 om betalingssurrogater i lov om betalingstjenester, og som nu indgår i lovudkastets § 1, stk. 5.

TI er desuden helt uforstående over for forslaget om at implementere danske særregler i betalingstjenesteloven i forhold til (c) tillægstakserede opkald i form af 'overtakserede tjenester udbudt via telefonnumre, der begynder med 90'. Se herom pkt. 4 nedenfor.

2. *Hvis ophævelse af de særlige danske regler ikke kan imødekommes, anmoder TI om, at gældende ret fastholdes og ikke afløses af de stramninger i reglerne om hæftelse og selvrisiko ved brug af SIM-kort til en mobiltelefon, som udkastet til lovforslag lægger op til. Formålet med lovforslaget er således at implementere ny EU-regulering for almindelige betalingstjenester, som bl.a. stiller krav om, at forbrugerens hæftelse og selvrisiko ved uberettiget brug af betalingskort skal nedsættes fra de nuværende 1100 kr. til fremover kun 375 kr. EU's betalingstjenestedirektiv gælder imidlertid ikke for hverken 'SIM-kort til en mobiltelefon' eller 'Betalinger via mobiltelefon med tillægstakseret sms'. Der er derfor ikke grundlag for at stramme gældende ret for teleselskaberne.*

TI har ikke kendskab til, hvorfor brugerens selvrisiko nedsættes i EU-reguleringen fra 150 euro/1100 kr. i det tidligere betalingstjenestedirektiv til 50 euro/375 kr. i det nye betalingstjenestedirektiv. Følgende fremgår, at det nye betalingstjenestedirektiv

(betragtning 71): "For at tilskynde betalingstjenestebrugeren til snarest muligt at underrette betalingstjenesteudbyderen om et eventuelt tyveri eller tab af et betalingsinstrument og således mindske risikoen for uautoriserede betalingstransaktioner bør brugeren kun hæfte for et begrænset beløb, medmindre betalingstjenestebrugeren har handlet svigagtigt eller groft forsømmeligt. I denne sammenhæng synes et beløb på 50 EUR at være tilstrækkeligt for at sikre en harmoniseret og omfattende brugerbeskyttelse i Unionen." Der findes imidlertid ikke i direktivet en egentlig begrundelse for ændringen fra 150 euro til 50 euro.

Efter gældende dansk praksis, jf. pkt. 3 nedenfor, hæfter kunden for tab som følge af andres uberettigede brug af (a) 'SIM-kort til en mobiltelefon', hvis mobiltelefonen er tændt og pin-koden til SIM-kortet er indtastet. En tændt mobiltelefon, hvor pin-koden er indtastet kan som bekendt benyttes til at foretage opkald, herunder dyre opkald til udlandet (medmindre kunden har bestilt spærring for kald til udlandet). Der findes desværre jævnligt eksempler på, at brugeren forsømmer at melde mobiltelefonen og SIM-kortet stjålet, og desværre eksempler på at mobiltelefonen i løbet af kort tid benyttes til mange dyre kald til udlandet, som langt overstiger kundens selvrisiko. Dermed lider teleudbyderen tab som følge af teleudbyderens forpligtelse til at afregne med andre operatører i ind- og udland for teletrafikken.

Hvis selvriskoen nedsættes fra de nuværende 1100 kr. til den foreslåede nye selvrisiko på 375 kr., er det TI's vurdering, at kunderne i endnu højere grad mister incitamentet til at huske straks at melde mobiltelefonen stjålet. TI mener, at 375 kr. udgør et alt for lavt beløb efter danske forhold til at beløbet er incitamentsfremmende.

Hvis de danske særregler for betalingsurrogater skal videreføres, anmoder TI derfor om, at de nuværende regler om selvrisiko på 1100 kr. opretholdes i forhold til betalinger på teleområdet ved at følgende regel tilføjes til § 1, stk. 5 og § 5, nr. 17 i lovudkastet:

Beløbsgrænsen for betalers hæftelse i § 100, stk. 2 fastsættes dog til 1100 kr. for betalingsinstrumenter omfattet af § 1, stk. 5 [og § 5, nr. 17].

Samtidig vil det ikke være teknisk muligt for teleudbyderne at efterleve det nye EU-krav om stærk autentifikation, som implementeres med den nye § 100, stk. 6 i lovudkastet. Mobiltelefon-kundens autentifikation sker ved at pin-koden til SIM-kortet indtastes, når mobiltelefon tændes, og herefter kan telefonen benyttes til opkald og til at modtage kald, indtil telefonen slukkes igen. De tekniske standarder for mobiltjenester og sim-kort giver ikke mulighed for yderligere (stærk) autentifikation.

Hvis de danske særregler skal videreføres, er det nødvendigt, at teleudbyderne undtages fra den nye EU-regel i § 100, stk. 6 om stærk autentifikation. TI anmoder derfor om, at det følgende tilføjes til § 1, stk. 5 og § 5, nr. 17 i lovudkastet:

§ 100, stk. 6 gælder ikke for betalingsinstrumenter omfattet af § 1, stk. 5.

3. TI anmoder om, at bemærkningerne til lovforslaget fortsat understøtter gældende praksis, hvorefter kunden hæfter for tab som følge af andres uberettigede brug af

sim-kortet, hvis mobiltelefonen er tændt og PIN-koden er indtastet. Det er således kun ved 'Betaling via mobiltelefon med tillægstakseret sms', at reglerne om hæftelse og selvrisiko kun finder anvendelse, hvis der sker autentifikation umiddelbart i forbindelse med den enkelte betaling.

Det følger af gældende praksis, herunder praksis ved Teleankenævnet, at kunden i forhold til (a) 'SIM-kort til en mobiltelefon' (betalingssurrogat) hæfter for tab som følge af andres uberettigede brug af sim-kortet, hvis mobiltelefonen er tændt og PIN-koden er indtastet. Det følger endvidere af gældende praksis, at i forhold til (b) 'Betaling via mobiltelefon med tillægstakseret sms', finder reglerne om hæftelse og selvrisiko anvendelse, hvis pin-koden er indtastet umiddelbart i forbindelse med den enkelte betaling. Der er således nulhæftelse ved misbrug af mobiltelefonen til (b) 'Betaling via mobiltelefon med tillægstakseret sms', medmindre der forud for den enkelte betaling er indtastet en kode.

Sondringen mellem (a) 'SIM-kort til en mobiltelefon' og (b) 'Betaling via mobiltelefon med tillægstakseret sms' i forhold til spørgsmålet om tidspunktet for indtastning af pin-koden kommer også til udtryk i Forbrugerombudsmandens brev til teleudbyderne den 15. oktober 2009 i forlængelse af vedtagelsen af den nugældende lov om betalingstjenester, hvor sondringen også fremgik af lovforslagsbemærkningerne. Følgende fremgår således af lovforslagsbemærkningerne til den gældende lov om betalingstjenester (L119 fra 2009) på side 78 (vor fremhævelse):

"Det forudsættes som hidtil, at selvrisikoen ikke vil blive gjort gældende af en udbyder over for en betaler i situationer, hvor det vil være klart stødende at lade betaleren hæfte, for eksempel når betalingsinstrumentet og koden er fratvunget betaleren ved anvendelse af vold, trussel om vold eller anden form for afpresning. Selvrisikoreglen finder kun anvendelse, når den personlige sikkerhedsforanstaltning anvendes umiddelbart i forbindelse med gennemførelse af den enkelte betalingstransaktion med betalingsinstrumentet. Det vil for eksempel sige umiddelbart i forbindelse med betaling med et betalingsinstrument i et supermarked. Ved betalinger via mobiltelefon finder selvrisikoreglen kun anvendelse, hvis sikkerhedsforanstaltningen anvendes umiddelbart i forbindelse med den enkelte betaling ved levering af varer eller tjenesteydelser."

Den citerede tekst fra L119 fra 2009 genfindes i udkastet til nyt lovforslag på side 347, idet det sidste punktum, som præciserer forholdene på området for mobiltjenester dog mangler i udkastet til lovforslag.

Omvendt fremgår følgende af lovforslagsbemærkningerne til kapitel 10 og § 102 om betalingssurrogater i L119 fra 2009:

"Et betalingssurrogat kan for eksempel være et SIM-kort til en mobiltelefon til brug for registrering og betaling af telefonsamtaler ... Det er karakteristisk, at disse betalinger med betalingssurrogater ikke er en betalingstjeneste i dette lovforslags forstand. Da betalingssurrogater imidlertid er omfattet af den nuværende lov om visse betalingsmidler, foreslås det med kapitel 10 at indføre særlige regler for betalingssurrogater, som i vidt omfang afspejler den nuværende regulering af området i lov om visse betalingsmidler".

Også på denne baggrund er det TI's opfattelse, at de sædvanlige hæftelsesregler naturligvis finder anvendelse for ethvert opkald foretaget fra en kundes mobiltelefon, hvis mobiltelefonen er tændt og PIN-koden er indtastet.

Hvis de danske særregler skal videreføres, anmoder TI om, at ovennævnte tekst, som mangler i udkastet til lovforslag, videreføres i lovforslagsbemærkningerne til § 100, stk. 2 i den nye lov, eventuel gerne med følgende præciserende tilføjelser:

Ved betalinger via mobiltelefon med tillægstakseret sms, jf. lovforslagets [§ 5, nr. 17], finder selvrisikoreglen kun anvendelse, hvis sikkerhedsforanstaltningen anvendes umiddelbart i forbindelse med den enkelte betaling ved levering af varer eller tjenesteydelser. I forhold til SIM-kort til en mobiltelefon til brug for registrering og betaling for forbrug af mobiltelefonsamtaler mv., jf. lovforslagets § 1, stk. 5, finder selvrisikoreglen anvendelse for ethvert opkald foretaget fra en kundes mobiltelefon, hvis mobiltelefonen er tændt og PIN-koden er indtastet.

4. TI anmoder om, at det præciseres, at fastnettelefoni samt overtakserede tjenester udbudt via telefonnumre, der begynder med 90 (tidligere kaldet "Service 900-tjenester") ikke er omfattet af den nye regel i lovudkastets § 5, nr. 17, således at den danske særregel som hidtil kun omfatter 'Indholdstjenester betalt via mobiltelefon med tillægstakseret sms'

Med reglen i § 5, nr. 17 i udkastet til lovforslag samles to regler i den gældende lov om betalingstjenester – nemlig undtagelsesbestemmelsen i § 4, nr. 14, som fuldstændig undtager betalingstransaktioner gennemført ved hjælp af telekommunikation medmindre teleskabet er mellemmand, samt reglen i bilag 1, nr. 7 om 'Betalinger via mobiltelefon med tillægstakseret sms' hvor teleselskabet er mellemmand. Samtidig ændres ordlyden af bestemmelsen, så indholdet gengiver den rene undtagelsesbestemmelse i artikel 3, litra I i det nye betalingstjenestedirektiv.

Som følge af denne sammenskrivning af to regler og som følge af den ændrede ordlyd, sker der en – forhåbentlig utilsigtet – udvidelse af hvilke tjenester, der bliver omfattet af forslaget til den danske særregel om forbrugerbeskyttelse, hæftelsesregler, anmeldelsespligt og årlig rapportering: Efter ordlyden af reglen i § 5, nr. 17, omfatter reglen således alle former for betalingstransaktioner via telekommunikationsnetværk – både (b) betalinger via mobiltelefon med tillægstakseret sms, men også (c) 'overtakserede tjenester udbudt via telefonnumre, der begynder med 90' (tidligere kaldet "Service 900-tjenester"), og dette vil være både ved brug af sådanne overtakserede tjenester via fastnettelefon og via mobiltelefon.

TI er helt uforstående over for forslaget om at implementere danske særregler om forbrugerbeskyttelse, hæftelsesregler, anmeldelsespligt og årlig rapportering i forhold til (c) tillægstakserede opkald i form af 'overtakserede tjenester udbudt via telefonnumre, der begynder med 90'. Formålet med betalingstjenestedirektivets artikel 3, litra I er helt at undtage betalingstjenester via telekommunikationsnetværk op til 50 euro, og det giver derfor ikke mening, at § 5, nr. 17 indebærer, at der

indføres yderligere danske særregler om betalingstjenester på teleområdet ud over de allerede gældende danske særregler.

Telereguleringens regler om Service 900-tjenester ("Bekendtgørelse om informations- og indholdstjenester med integreret taksering") blev ophævet med virkning fra 1. marts 2013 betinget af overgang til selvregulering i telebranchen. Telebranchen har derfor indgået branchesamarbejde på området i form af rammeaftale for 90-nummertjenester, som findes på TI's hjemmeside <http://www.rammeaftalen.dk/rammeaftalen-for-90-nummer-tjenester/>. Det vil stride mod regeringens mål om at nedbringe byrderne for erhvervslivet, hvis området for 90-numre igen måtte blive genstand for regulering.

TI anmoder om, at der ikke indføres ny dansk særregulering for tillægstakserede opkald via telefonnumre, der begynder med 90.

Der er desuden ikke behov for at udvide betalingstjeneste-reglerne til at omfatte fastnettelefoni, bl.a. fordi fastnettelefoni kun kan benyttes fra én og samme adresse – installationsadressen – og kun kan benyttes af kundens og dennes husstand. Risiko for uberettiget anvendelse er derfor ikke relevant for fastnettelefoni. TI anmoder derfor om, at de eksisterende lovforslagsbemærkninger (til gældende bilag 1, nr. 7), jf. L119 fra 2009 side 113, om at fastnettelefoni ikke er en betalingstjeneste, gentages i lovforslagsbemærkningerne til den nye lov om betalinger.

Konkret foreslår TI, at § 5, nr. 17, indskrænkes til at gengive den rene undtagelse fra reglerne om betalingstjenester, jf. direktivets artikel 3, litra I. I lovforslagsbemærkningerne til en sådan "renset" undtagelsesbestemmelse, kan det præciseres, at fastnettelefoni ikke er en betalingstjeneste, og at (c) tillægstakserede opkald i form af 'overtakserede tjenester udbudt via telefonnumre, der begynder med 90' ikke er reguleret i lov om betalinger.

Hvis de danske særregler om (b) 'Betalinger via mobiltelefon med tillægstakseret sms', skal videreføres i form af regler om forbrugerbeskyttelse og hæftelsesregler mv. foreslår TI, at der – i stedet for at indsætte særreglen som en del af undtagelsesbestemmelsen i § 5, nr. 17 – tilføjes en særlig regel til § 1 herom, svarende til særreglen i § 1, stk. 4 om betalingsurrogater.

Øvrige bemærkninger:

Den nye bestemmelse i § 1, stk. 5 om "ikke-vederlagsfri elektroniske tjenester", som afløser det gældende regelsæt om betalingsurrogater, nævner bl.a. begrebet "betalingsinstrument". Bestemmelsen omtale af "betalingsinstrument" gør det uklart, om "ikke-vederlagsfri elektroniske tjenester", herunder 'SIM-kort til en mobiltelefon', også udgør et betalingsinstrument, og dermed uklart om den nye lovs § 5, nr. 14 og dermed anmeldelsesreglen i § 61 også finder anvendelse for "ikke-vederlagsfri elektroniske tjenester".

TI bemærker, at sondringerne i udkastet til lovforslagsbemærkningerne mellem de to slags betalinger på teleområdet, nemlig (a) 'SIM-kort til en mobiltelefon' henholdsvis (b) 'Betalinger via mobiltelefon med tillægstakseret sms' ikke benyttes konsekvent og præcist. F.eks. omtales på side 88 "SIM-kort, der anvendes til betaling via SMS" som et betalingsurrogat. Idet der er forskel på reguleringen for (a) og (b) bør der ske en præcisering de steder i udkastet til lovforslag, hvor det to typer betalinger på teleområdet nævnes.

Tilladelseskravet i forhold til (b) 'Betalinger via mobiltelefon med tillægstakseret sms' erstattes af en anmeldelsespligt samt en forpligtelse til at afgive en årlig erklæring, jf. lovudkastets § 62. Den administrative byrde ved anmeldelse og årlig erklæring svarer efter TI's opfattelse til samme byrde, som efter de gældende regler om tilladelse. Teleindustrien finder det derfor misvisende, at i udkastet til lovforslagsbemærkninger – f.eks. på side 126 – anføres, at der bliver fjernet betydelige administrative byrder fra teleudbydere.

TI finder samtidig at kravet i lovudkastets § 62 om anmeldelse og årlig erklæring er helt overflødig, idet alle udbydere af mobiltjenester – og kun disse – udbyder tillægstakserede tjenester. Formålet med bestemmelsen er derfor uklart. TI anbefaler, at § 62 udgår af lovforslaget, så både teleudbydere og Finanstilsynet reelt lettes for administrative byrder.

Det er i dag en forudsætning bag hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 7, at institutter/udbydere, der skal have tilladelse i henhold til betalingstjenesteloven (enten fuld eller begrænset tilladelse), ligeledes vil være underlagt hvidvasklovens regler. Dette forhold ændres som en konsekvens af lovforslagets § 5, nr. 17. Således vil netværksudbydere, der ikke længere behøver en begrænset tilladelse, heller ikke være omfattet af hvidvaskloven. TI finder denne ændring positiv.

Persondataretligt:

Lovforslagets § 124 regulerer betalingstjenesteudbyderes behandling af personoplysninger i forbindelse med udbud af betalingstjenester. Bestemmelsens stk. 2 er ny i forhold til den eksisterende betalingstjenestelov. Det fremgår heraf, at udbydere altid skal indhente udtrykkeligt samtykke fra brugeren, hvis udbyderen behandler personoplysninger i forbindelse med udbuddet af betalingstjenesten.

Dette er en skærpelse i forhold til almindelig persondatalovgivning (den nuværende persondatalov samt den nye EU forordning), hvorefter en behandling af personoplysninger finder sted, hvis "behandlingen er nødvendig af hensyn til opfyldelsen af en aftale, som den registrerede er part i, eller af hensyn til gennemførelse af foranstaltninger, der træffes på den registreredes anmodning forud for indgåelsen af en sådan aftale...".

I bemærkningerne til forslaget § 124, stk. 2 fremgår imidlertid, at der med begrebet personoplysninger i bestemmelsen skal forstås "oplysninger om personen, som går ud over de oplysninger, der i forbindelse med indgåelse af aftalen om udbud af en betalingstjeneste er nødvendige for at behandle en betaling". Denne præcisering er

således væsentlig og bør ikke blot fremgå af bemærkningerne, men bør flyttes op i selve lovteksten. Forslagets § 124, stk. 2, bør således omformuleres.

Teleindustrien står naturligvis til rådighed for en uddybning af vores svar.

Med venlig hilsen

Jakob Willer

Direktør

Katja Lefevre Sønderaas (FT)

Fra: Katja Lefevre Sønderaas (FT)
Sendt: 22. februar 2017 15:32
Til: Katja Lefevre Sønderaas (FT)
Emne: VS: Høring af lov om betalinger - American Express

Fra: Helena E Forsgardh Alstrup [<mailto:Helena.E.Forsgardh.Alstrup@aexp.com>]
Sendt: 3. februar 2017 16:25
Til: hoeringer@ftnet.dk
Cc: lef@ftnet.dk; jky@ftnet.dk; 1-DEP Erhvervs- og Vækstministeriets officielle postkasse
Emne: Høring af lov om betalinger - American Express

Dear Sirs,

American Express welcomes the opportunity to respond to the Government's consultation on the Implementation of the Revised Payment Services Directive.

We set out below our views on one specific issue in the consultation – surcharging (Article 62.4). American Express notes that the Danish Government is proposing not to take up the option provided to it under the legislation to prohibit surcharging entirely. We believe that not prohibiting surcharging is a missed opportunity and strongly urge the Government to revisit this topic.

Given the importance of the issue for competition and consumer policy, we would also like to ask for a meeting to discuss this further.

American Express believes surcharging should be entirely prohibited in Denmark because it is:

1. Restrictive of competition

Article 62.4 of PSD2 states that Member States shall ensure merchants do not request charges for the use of payment instruments for which interchange fees are regulated under Chapter II of the Interchange Fee Regulation. In practice this will mean surcharging is prohibited on well over 90% of credit and debit card transactions.

Allowing a small number of non price-regulated card transactions to be surcharged would severely handicap smaller networks, such as American Express, from acting as effective counterweights to the two dominant networks, Visa and MasterCard. This is because these additional charges understandably will deter cardholders of brands such as American Express from using their cards.

The PSD2 seeks to increase competition, and as Article 62.5 says, Member States may prohibit surcharging given "the need to encourage competition". Yet perversely the proposed surcharging rules in Denmark will have the opposite effect and drive more transactions on to the larger networks. This will undermine our relevance in the sector and therefore mean American Express is less able to compete with the dominant players, which ultimately would distort competition and choice in the sector.

American Express is a smaller player in Denmark and is a choice for merchants. Indeed, across the E.U. we have a sector share of just 1.6%. Combined with this, American Express negotiates simple and transparent pricing with its merchants, regardless of the card type. When a merchant chooses to accept American Express, the price we negotiate is based on the value we provide, relative to competing cards. It is clear merchants have a choice over whether to accept American Express, especially as the majority of our cardholders also carry Visa and MasterCard products.

A merchant that displays the “American Express Cards Welcome” logo should not be able to “free ride” on the strength and value of the American Express brand and attract our cardholders into its place of business, only then to penalise them through surcharging. The benefits and the value we deliver will ultimately not be sustainable to provide if fewer transactions are taking place on American Express cards due to merchant surcharging practices.

Large merchants in particular are able to surcharge at the expense of credit/charge cardholders and evidence indicates that surcharging mostly takes place in those sectors where there is little competition, helping to entrench the position of dominant market players.

In general, surcharging also discriminates against electronic payments in favour of cash and cheques, which have a higher risk of money laundering and tax evasion and are more expensive than electronic payments. Clearly, these are important considerations for any government focused on growing the economy.

2. Fundamentally anti-consumer

As well as discriminating against customers’ preferred payment method by forcing them to ‘pay for paying’, surcharging also misleads consumers about the true price of goods and services. Indeed, this is acknowledged in PSD2 (Recital 66), which states that surcharging has: *“become a source of confusion for consumers, in particular in the e-commerce and cross-border context. There are also many examples of merchants surcharging consumers at levels much higher than the cost borne by the merchant.”*

That is why BEUC, the European consumer group, has called for surcharging to be “definitively banned in Europe” arguing that surcharging “is not an optimal policy tool to improve competition in the payments services sector.”

We share the view of BEUC and many other consumer advocates that surcharging in any form is never in the best interests of consumers, who should be able to use the payment method of their choice without financial penalty.

3. Very difficult to implement

Operationally, the selective surcharging rules under PSD2 would be near-impossible to implement and not clear for merchants or consumers to understand. There would be a substantial lack of transparency as to whether a card could be surcharged or not, as merchants will not be able to differentiate at the point-of-sale between price-regulated and non price-regulated card transactions. The inevitable consequence will be that merchants inadvertently fall foul of the law, leading to greater confusion and frustration for consumers.

The same applies when trying to distinguish between domestic transactions (the majority of which may not be surcharged) versus inbound non-EU/EEA transactions (which can be surcharged). Permitting surcharging on inbound cards would therefore be extremely discriminatory to tourists.

In Spain, where selective surcharging was introduced in 2014, these concerns have been widely borne out, as in practice the requirements have proved impossible to implement and police. Indeed, leading Spanish consumer groups such as OCU and Facua have stated that these rules have been completely ineffective, leaving consumers at a severe disadvantage.

Given the factors as set out above, a number of member states (such as, Austria, Croatia, France, Greece, Hungary, Italy, Latvia, Lithuania, Luxembourg, Romania, Slovakia and Sweden) already completely ban the practice of surcharging.

We would welcome the opportunity to explain our business model and discuss these issues in more detail.

I will contact your office to see when you might be available for a meeting.

Yours sincerely,

Kind Regards

Helena

American Express Services Europe Limited

Helena Forsgårdh Alstrup | Senior Counsel

General Counsel's Office | Belgrave House | 1st floor - North

76 Buckingham Palace Road | London | SW1W 9AX | UMC 45-01-030

☎ 44- (0)1273-212 968 | mbl 44 - (0)7850 700258 | ✉ helena.e.forsgardh.alstrup@aexp.com

American Express made the following annotation

"This message and any attachments are solely for the intended recipient and may contain confidential or privileged information. If you are not the intended recipient, any disclosure, copying, use, or distribution of the information included in this message and any attachments is prohibited. If you have received this communication in error, please notify us by reply e-mail and immediately and permanently delete this message and any attachments. Thank you."

American Express a ajouté le commentaire suivant le Ce courrier et toute pièce jointe qu'il contient sont réservés au seul destinataire indiqué et peuvent renfermer des renseignements confidentiels et privilégiés. Si vous n'êtes pas le destinataire prévu, toute divulgation, duplication, utilisation ou distribution du courrier ou de toute pièce jointe est interdite. Si vous avez reçu cette communication par erreur, veuillez nous en aviser par courrier et détruire immédiatement le courrier et les pièces jointes. Merci.

American Express Services Europe Limited Registered Office: Belgrave House, 76 Buckingham Palace Road, London SW1W 9AX Registered in England and Wales with Number 1833139

